

КЕЛИ АРМСТРОНГ ПРОБУЖДАНЕТО

Част 2 от „Най-тъмните сили“

Превод от английски: Мария Донева, 2013

chitanka.info

На Джулия

1

Когато вратата на килията ми изщрака и се отвори, първата мисъл, която прониза упоения ми мозък, беше, че Лиз е променила решението си и се е върнала. Но нима духовете отварят врати? Да, понякога ме молеха да отворя някоя, за да говоря със зомбито на мъртвец, притежавал свръхестествени способности и станал жертва на лудия учен, но те самите нямаха нужда да отварят врати.

Седнах в леглото, разтърках насълзените си очи и запремигнах в опит да пропъдя мъглата, останала в организма ми от приспивателните. Вратата остана открената за миг. Свлякох се от леглото, преминах на пръсти по дебелия килим на наподобяващата хотелска стая спалня, като се молах някой да повика онзи в коридора, за да мога да избягам, преди тези хора да са започнали експериментите си с мен...

— Здравей, Клоуи — разцъфна във вежлива усмивка д-р Давидоф и широко отвори вратата.

Д-р Давидоф не беше много възрастен — може би петдесетгодишен, — но ако трябваше да му дам роля във филм, щеше да е на изкуфял учен с треперещи ръце. Сигурна бях, че ще работи усърдно над нея и ще я изиграе блестящо.

Жената зад него имаше шикозна руса прическа и носеше елегантен костюм. За нея ще е ролята на майката на най-противното момиче в класа. Което си е попадение право в десетката, защото и в действителност беше тя, майката на Виктория — Тори Енрайт, единственото момиче от Лайл Хаус, което не бяхме включили в плана си за бягство и с пълно основание, като се има предвид, че тъкмо тя бе една от причините да избягам от дома.

Майката на Тори носеше хартиена торбичка с логото на магазините „Мейсис“, сякаш току-що бе свършила с покупките и на връщане се бе отбила, за да направи някой и друг ужасяващ експеримент, преди да се прибере у дома за вечеря.

— Сигурна съм, че имаш много въпроси, Клоуи — каза д-р Давидоф, когато седнах на ръба на леглото. — Тук сме, за да им отговорим. Но най-напред ще трябва и ти да ни помогнеш.

— Саймън и Дерек — изрече госпожа Енрайт. — Къде са?

Преместих поглед от нея към д-р Давидоф, който се усмихваше и кимаше окуражително с глава, сякаш не се съмняваше, че ще издам приятелите си.

Не съм проблемно дете. Никога не съм бягала от вкъщи. Никога не съм тропала с крак, не съм пищяла, че животът е несправедлив и искам изобщо да не съм се раждала. Винаги, когато баща ми казваше, че отново се местим и трябва да сменя училището, аз преглъщах през сълзи: „Ама, аз тъкмо си намерих приятели“, кимах с глава и му казвах, че разбирам.

Приеми съдбата си. Надявай се на най-доброто. Бъди голямо момиче.

Сега, като погледнах назад и видях, че винаги съм правила онова, което се иска от мен, си дадох сметка, че отдавна съм се включила в играта. Когато възрастните ме галеха одобрително по главата и ми казваха, че вече съм пораснала, всъщност имаха предвид, че се радват, задето не съм пораснала достатъчно, за да задавам въпроси, да се съпротивлявам.

Гледах д-р Давидоф и госпожа Енрайт и си мислех за онова, което ми бяха сторили — бяха ме излъгали, бяха ме заключили тук — и вече ми се искаше да тропна с крак. Искаше ми се да крещя. Ала нямаше да им доставя това удоволствие.

Срещнах погледа на госпожа Енрайт и опулих очи:

— Искате да кажете, че още не сте ги открили?

Помислих си, че ще ме удари през лицето, ако в същия момент д-р Давидоф не беше вдигнал ръка.

— Не, Клоуи, не сме намерили момчетата — каза той. — Много сме загрижени за здравето на Саймън.

— Защото мислите, че Дерек ще го нарани, така ли?

— Не нарочно, разбира се. Знам, че Дерек е привързан към Саймън.

„Привързан“ ли? Колко странна дума използва той. Дерек и Саймън бяха несъщи братя, но бяха много по-близки, отколкото всички кръвни братя, които познавах. Наистина, Дерек беше върколак, ала

точно тази част от същността му винаги щеше да го възпира и нямаше да позволи Саймън да бъде наранен. Щеше да го защити на всяка цена — вече бях виждала да го прави.

Вероятно скептицизмът се бе изписал на лицето ми, защото д-р Давидоф поклати глава, сякаш изразяваше разочарованието си от мен.

— Добре, Клоуи. Щом като не споделяш загрижеността ни за Саймън, може би ще се разтревожиш за здравето му.

— К-какво з-за... — Когато бях напрегната, започвах силно да заеквам, а не исках те да разберат, че са уцелили слабото ми място, затова заговорих по-бавно: — Какво му е на здравето?

— Състоянието му.

Очевидно, не само аз гледах твърде много филми. Ей сега щяха да ми кажат, че Саймън има някакво рядко заболяване и ако не вземе лекарствата си през следващите дванайсет часа, ще експлодира.

— Какво му е на състоянието?

— Страда от диабет — отговори д-р Давидоф. — Нивата на кръвната му захар трябва да се следят и да се регулират.

— С някоя от онези тест-лентички ли? — изрекох бавно, докато в същото време трескаво мислех.

Саймън имаше навика да изчезва в банята преди хранене. Мислех си, че просто обича да си мие ръцете. Веднъж се сблъсках с него на вратата и го видях как бързо мушна малка черна кутийка в джоба си.

— Точно така — каза д-р Давидоф. — Ако се грижи добре за себе си, диабетът може лесно да се контролира. Ти не знаеше, защото нямаше нужда да знаеш. Защото Саймън води напълно нормален живот.

— С едно изключение — обади се майката на Тори.

Тя бръкна в хартиената си торба и измъкна от вътре малка раничка. Приличаше на раницата на Саймън, но не можех да се закълна, че е същата — може да са я купили отнякъде. Вярно е, че тя издърпа от нея суичъра на Саймън, ала той трябва да е оставил в стаята си в Лайл Хаус още цял куп дрехи. Колко му е да грабнат един пуловер?

После се появи скицник и комплект цветни моливи. Стаята на Саймън бе пълна с комикси, нарисувани от него. Ето пак — колко му е да...

Госпожа Енрайт разлисти скицника, като от време на време се спираше на някоя страница. Недовършените рисунки на Саймън. Той никога нямаше да ги остави.

Накрая госпожа Енрайт остави на масата едно електрическо фенерче. Същото, което той пъкна в торбата си, преди да излезем от Лайл Хаус.

— Саймън се подхлъзна, когато прескачаше оградата — каза тя. — Беше метнал раницата си през рамо и тя падна. Нашите хора бяха по петите му, така че трябваше да я изостави. Тук има нещо, от което той се нуждае много повече от дрехите и моливите си.

Тя отвори тъмносиня найлонова торбичка. Вътре имаше две спринцовки, които приличаха на писалки, първата беше пълна с някаква течност, а другата бе празна.

— Инсулинът, който трябва да замести веществото, което организъмът на Саймън не може да произведе. Инжектира си го с тези спринцовки три пъти дневно.

— А ако не го направи?

Думата взе д-р Давидоф:

— Не искаме да те плашим и да те лъжем, че ако Саймън пропусне дори една-единствена инжекция, ще умре. Но той вече пропусна сутрешната и сега сигурно се чувства замаян. До утре ще започне да повръща. След два-три дни ще изпадне в диабетна кома.

Той взе торбичката от ръката на торината майка и я постави пред мен.

— Трябва да му я занесем. Но за да го направим, ще се наложи да ни кажеш къде се намира.

В един добър сценарий главната героиня никога не постига целите си още от първия път. Тя трябва да си начертае план, да се натъкне на препятствие, да го заобиколи, да се сблъска с друго, да потърси друг път, после с трето, пак да заобиколи. Едва когато изгради характера си и стане силна, тя може да заслужи наградата и да успее.

Моята история бе започнала да се вмества в този отдавна доказал се модел. Поне доколкото можеше да се вмести история, измислена от ученичка по киноизкуство. Или, по-точно, от бивша ученичка по киноизкуство. Клоуи Сондърс, петнайсетгодишна, която иска да стане следващия Стивън Спилбърг, и чиито мечти да пише и режисира касови холивудски филми рухнаха в деня, в който получи първата си

менструация и заживя живот, какъвто някога си бе представяла, че ще заснеме с кинокамера.

Тъкмо тогава започнах да виждам духове. След странното си поведение в училище бях откарана от мъжете с бели престилки в дом за групово пребиваване на психически разстроени деца. Работата е там, че аз наистина виждах духове. При това, в Лайл Хаус не бях единствената със свръхестествени способности.

Саймън можеше да прави магии. Рей изгаряше хората с голи ръце. Дерек притежаваше нечовешки сили и свръхразвити сетива и очевидно, много скоро щеше да може да се превръща във вълк. Тори... е, не бях сигурна каква точно бе Тори — може би едно объркано дете, чиято майка, член на управата, я бе настанила в Лайл Хаус.

Саймън, Дерек, Рей и аз осъзнахме, че въдворяването ни на едно и също място не е никакво съпадение и затова се магнахме от дома. Двете с Рей се оказахме разделени от момчетата и след като избягахме при леля ми Лорън — човекът, на когото вярвах най-много, — се озовах тук, в нещо като лаборатория, ръководена от същите хора, които притежаваха и Лайл Хаус.

Сега те очаквах от мен да им помогна да заловят Саймън и Дерек.

Е, време е да ви представя и някои от спънките, с които се сблъсках. Затова, като истински разказвач на приказки, аз казах на д-р Давидоф къде да намери Саймън и Дерек.

Първа стъпка: установяване на целта.

— Двете с Рей трябваше да се крием, а момчетата изостанаха, за да ви заблудят с магиите на Саймън — признах на д-р Давидоф. — Рей тичаше пред нас и не чу, но в последната секунда Саймън ме дръпна и ми каза, че ако се разделим, ще се срещнем по-късно на едно определено място.

Втора стъпка: установяване на препятствието.

— Къде е това място ли? Това е проблемът. Аз не знам къде е. Говорихме, че имаме нужда от сборен пункт, но всичко се завъртя тъй лудешки! Просто решихме да избягаме, а Дерек заяви, че трябва да го направим същата нощ. Момчетата сигурно са избрали мястото и са забравили, че не са ми го съобщили.

Трета стъпка: описание на обиколния маршрут.

— Всъщност, имам някаква представа — говорихме за някои места. Едно от тях трябва да е било сборният пункт. Бих могла да ви помогна да го намерите. Момчетата ще гледат за мен, така че вероятно ще се крият, докато не се убедят, че съм аз.

Вместо да бягам от тук, по-добре щеше да бъде, ако ги накарам да ме изведат навън и да ме използват за примамка. Ще изброя няколко места, за които никога не сме говорили с момчетата, така че няма да има опасност да ги заловят. Планът ми беше блестящ.

Реакцията?

— Ще го имаме предвид, Клоуи. Но засега ще ни кажеш за кои места става въпрос. Щом стигнем там, имаме начин да открием момчетата.

Препятствия. Те са основна част от процеса. Но какво се получи в действителност? Чист провал.

Д-р Давидоф и майката на Тори взеха списъка с измислените от мен места и излязоха, като не ми дадоха нищо в замяна — нито отговори, нито направиха някакъв намек защо са ме затворили тук и какво ще стане с мен.

2

Седях, кръстосала крака на леглото си, и се вирах в колието, което държах в ръце, сякаш то беше кристална топка, която можеше да ми даде отговор на всички въпроси. Мама ми го бе дала, когато бях дете и виждах „караконджули“ — духове, както вече знам. Каза, че медальонът ще ги възпира и те наистина спряха да ме навестват. Винаги съм си мислела, че, както казва татко, тези неща са на психологическа основа. Вярвах, че няма да се появяват и те не се появяваха. Но сега не бях толкова убедена.

Дали мама е знаела, че съм некромант^[1]? Би трябвало, ако ми се е предало по наследство от нея. Наистина ли колието възпира духовете? Ако е така, силата му сигурно е отслабнала. Дори самият медальон изглеждаше странно — можех да се закълна, че яркочервеният камък бе станал възморав. Едно беше сигурно обаче — той не можеше да отговори на моите въпроси. Трябваше да си отговоря сама.

Отново си сложих колието на шията. Каквото и да искаха от мен доктор Давидоф и останалите, то не беше нещо добро. Никой не заключва децата, на които иска да помогне.

Нямах намерение да им кажа как да открият Саймън. Ако той имаше нужда от инсулин, Дерек щеше да му го набави дори ако се наложеше да влезе с взлом в някоя аптека.

Трябваше да се съсредоточа върху задачата да измъкна себе си и Рей от тук. Ала това не беше Лайл Хаус, където единственото препятствие между мен и свободата бе охранителната система. Макар спалнята ми да приличаше на стая в хубав хотел — с двойно легло, килим на пода, фотьойл, писалище и собствена баня, — в нея липсваха прозорци, а от вътрешната си страна вратата нямаше дръжка.

Бях се надявала, че Лиз ще ми помогне да избягам. Моята съквартирантка в Лайл Хаус, Лиз, не беше успяла да излезе жива оттам, и когато се озовах тук, аз призовах духа и с надеждата, че ще ми помогне да намеря изход. Имаше само един проблем. Лиз не

осъзнаваше, че е мъртва. Съобщих ѝ го по възможно най-внимателния начин. Тя подскочи, нарече ме лъжкиня и изчезна. Може би гневът и вече се бе поохладил. Съмнявах се, ала не можех да чакам. Трябваше да се опитам да я призова отново.

Подготвих се за сеанса. Този момент бе толкова неубедителен, че никога нямаше да го използвам в мой филм. Без пукащи свещи, които да хвърлят призрачни сенки върху стените, без прашни черепи, подредени в ритуален кръг, без потири, за които зрителите знаят, че са пълни с червено вино, но тайничко се надяват да е човешка кръв.

Нима опитните некроманти използват свещи и тамян? От малкото, което бях научила за света на свръхестественото, разбрах, че някои от нещата, които виждаме във филмите, са истина. Може би далеч в миналото хората са знаели за некромантите, за вещиците и върколаците и сценариите се основават, макар и бегло, върху стари истини?

Моят метод — ако изобщо бих могла да го нарека така, тъй като го бях използвала само два пъти — се базираше на опита, грешките и няколкото съвета, дадени ми неохотно от Дерек. Като момче, което, макар и едва на шестнайсет, изучаваше предмети на ниво колеж, Дерек обръщаше голямо внимание на достоверността на фактите. Ако не бе сигурен в нещо, изобщо не си отваряше устата. Ала когато го притиснах, ми призна, че доколкото знае, некромантите призовават духове в два случая: когато се намират на гроба на мъртвеца, или като използват негова лична вещ, така че седнах на пода с кръстосани крака и суичъра на Лиз в ръце.

Представих си Лиз, представих си и себе си, как я издърпвам от чистилицето. В началото не се напругах много силно. Последният път, когато съсредоточих всичките си сили, за да призова един дух, бях призовала цели два наведнъж и ги бях запокитила в мъртвите им и погребани тела. Сега не се намирах на ничий гроб, което не означаваше, че някъде тук няма трупове. Така че отначало поддържах ниско нивото на енергията, като постепенно го увеличавах, съсредоточавах се все повече и повече, докато...

— Какво по...? Хей, коя си ти?

Ококорих очи. Пред мен стоеше тъмнокосо момче приблизително на моята възраст; то имаше осанката, външността и арогантно вирнатата брадичка на футболна звезда. Нима бе съвпадение

да открия духа на друго дете на това място? В главата ми се прокрадна едно име — името на едно от децата, обитавали Лайл Хаус, което бе отведено от там преди моето пристигане и за което се предполагаше, че е било изпратено в психиатрична клиника, също като Лиз.

— Брейди? — предпазливо попитах аз.

— Да, но аз не те познавам. Не познавам и това място.

Той се завъртя и огледа стаята, после потърка тила си. Щях да го попитам дали е добре, но се спрях. Разбира се, че не е добре. Мъртъв е. Като Лиз. Мъчително преглътнах.

— Какво е станало с теб? — попитах тихо.

Той подскочи, сякаш гласът ми го стресна.

— Има ли още някой тук? — попитах с надеждата, че е усетил присъствието на Лиз отвъд границата, през която аз не бих могла да я видя.

— Струва ми се, че чух... — Той ме гледаше изучаващо със свъсени вежди. — Ти ли ме доведе тук?

— Аз... не исках. Но... след като вече си дошъл, можеш ли да ми кажеш...?

— Не. Нищо не мога да ти кажа. — Той изправи рамене. — Независимо за какво искаш да говорим, не проявявам интерес.

Извърна поглед встрани, твърдо решен да не проявява интерес. Щом започна да избледнява, бях готова да го пусна да си отиде. Да почива в мир. После се замислих за Рей, за Саймън и за Дерек. Ако не получех желаните отговори, можеше да се срещнем с Брейди на оня свят.

— Казвам се Клоуи — побързах да се представя аз. — Приятелка съм на Рей. От Лайл Хаус. Бях с нея там, след като ти...

Той продължаваше да избледнява.

— Почакай! — извиках аз. — М-мога да го докажа. Спомни си дните в Лайл Хаус. Опитал си да се спречкаш с Дерек и Саймън те е отстранил. Без да те докосне. Използвал е магия.

— Магия ли?

— Специално заклинание, с което отблъсква противника. Саймън е магьосник. Всички деца в Лайл Хаус.

— Знаех си. Наистина знаех. — Той се материализира отново и изруга под носа си. — През цялото време се мъчеха да натикат

диагнозите си в гърлото ми, а аз им казах къде да си ги заврат, но не можех нищо да докажа.

— Съобщил си на сестрите за случката със Саймън, нали?

— Сестри ли? — изсумтя той. — Елитни охранители. Поисках да говоря с истинския шеф — Давидоф. Те ме заведоха на среща с него на едно друго място, което приличаше на склад.

Описах му какво представлява сградата отвън.

— Да, същата. Вкараха ме вътре и... — Лицето му се изкриви и той започна да си спомня. — Дойде някаква жена и ме заговори. Русокоса. Каза, че е лекар. Белоус? Или Фелоус?

Лея Лорън. Сърцето ми щеше да изскочи.

— И тази жена, д-р Фелоус...

— Настояваше да кажа, че Дерек е започнал пръв. Че ме е заплашил, че ме е ударил, блъснал, и тъй нататък. Замислих се. Щеше да е малкото ми отмъщение заради отношението на тоя тъпак, с което трябваше толкова дълго да се примирявам. Само се будалках с него, когато Саймън се нахвърли срещу мен и ме размаза с онова заклинание.

Във версията, която ми бяха разказали, тъкмо Брейди се бе нахвърлил на Дерек. Това дало повод на Саймън да се намеси, защото последния път, когато Дерек замахнал срещу някого, счупил гръбнака на хлапето.

— Значи д-р Фелоус е настояла да кажеш, че Дерек е започнал боя.

— Нямаше да го направя. Той щеше да ми го върне, а не ми трябваша други проблеми. И тогава се намеси Давидоф. Изведе я от стаята, но аз чувах как я навиква в коридора. Тя продължаваше да настоява, че Дерек е напад и че единствената причина, поради която Давидоф го държи в дома, е защото не иска да си признае, че е направил грешка, като е включил и неговия тип.

— Тип ли?

— В експеримента.

Мраз прониза сърцето ми.

— К-какъв експеримент?

Брейди сви рамене.

— Каза само това. Давидоф ѝ нареди да тръгва. Заяви, че е сгрешил с другите и че Дерек е различен.

„Другите? Дали е имал предвид другите върколаци? Или другите субекти от експеримента? Дали и аз не бях също такъв субект?“

— Споменаха ли...? — започнах аз.

Той извърна глава на една страна, сякаш гледаше нещо с крайчеца на окото си.

— Какво има? — попитах.

— Не го ли чуваш?

Ослушах се.

— Кое?

— Шепота.

— Може би е Лиз. Тя...

Брейди се вкамени. Подбели очи. После главата му се върна в предишното положение, жилите на врата му изскочиха навън, костите му изпукаха. Гърлото му се сви в спазъм и нещо вътре в него загълголи. Аз инстинктивно се втурнах на помощ. Ръцете ми преминаха през него, но усетих топлината на тялото му — изпепеляваща топлина, която така ме изненада, че паднах по гръб.

Когато дойдох на себе си, Брейди се беше успокоил. Брадичка му бе наведена, разкършваше раменете си, сякаш се е схванал. Погледна надолу към мен. Тъмните му очи горяха с жълто-оранжев пламък. Мраз пропълзя от гърдите към гърба ми.

— Изплаши ли се, детенце? — Гласът, който излизаше от устата на Брейди, принадлежеше на жена, при това беше висок и ясен, почти момичешки. — Имаш изключително добре развити инстинкти, но няма защо да се страхуваш от мен.

— К-къде е Брейди?

Тя наведе поглед към тялото, в което бе влязла.

— Харесваш ли го? Хубав е, нали? Всички творения на д-р Лайл са много хубави. Съвършени топки от съвършена енергия, готова да изригне.

За миг „Брейди“ застана пред мен, лицето му се надвеси над моето, обля ме с горещия си изпепеляващ дъх, който имаше удивително сладък аромат. Оранжевите очи се впиха в моите, зениците се свиха като на котка.

— Момчето не може да ти помогне, детенце. Но аз мога. Трябва само да...

Ирисите и се извърнаха навътре и потъмняха, станаха кафяви като очите на Брейди, после отново пожълтяха и тя изръмжа:

— Дърпат го назад. Призови ме, детенце. Побързай.

— Да те п-призова.

— Призови ме. Аз мога...

Очите ѝ отново се обърнаха, ръмжането стана по-дълбоко, прозвуча нечовешки — един звук, който накара кръвта ми да замръзне във вените. Отстъпих назад и се блъснах в стената.

— Призови ме — повтори тя, гласът и стана дрезгав и дълбок като този на Брейди. — Мога да отговоря на всичките ти въпроси. Призови ме.

Образът на Брейди затрептя, после се сви като картина на телевизионен екран, когато издърпах електрическия кабел от контакта. Блесна бяла светлина и него вече го нямаше. Стори ми се, че на вратата се почука, ала не можех да помръдна — взирах се в пространството, където допреди малко беше образът на Брейди.

Вратата се отвори, влезе д-р Давидоф и ме намери залепена за стената.

— Клоуи?

Залитнах напред, като потърквах предмишниците си.

— Клоуи?

— П-паяк — посочих към леглото. — П-пропълзя ей там.

Д-р Давидоф потисна усмивката си.

— Не се страхувай. Ще изпратя някого да почисти, докато ни няма. Отиваме на разходка. Време е да направиш една истинска обиколка и да получиш истински отговори.

Докато вървах след д-р Давидоф надолу по коридора, се опитвах да се отърся от мислите си за онова, което се случи в стаята ми. Бях некромант: моята единствена специалност бяха духовете. Така че, онова сигурно беше дух, независимо колко силно инстинктите ми се съпротивляваха срещу подобна вероятност. Единственото, в което бях сигурна бе, че никак не бързах да се върна отново там.

— Е, Клоуи... — д-р Давидоф спря и забеляза как търкам настръхналата кожа на ръцете си. — Студено ли ти е? Ще наредя да включат отоплението в стаята ти. За нас е много важно да се чувстваш удобно.

Продължихме разходката си.

— Но не става въпрос само за физическо удобство, нали? — додаде той. — Душевното удобство е също толкова важно, та дори повече. Чувството за сигурност. Знам, че си разстроена и объркана и че когато отказахме да отговорим на въпросите ти, ти се почувства още по-зле. Горяхме от желание да видим местата, които фигурираха в списъка ти.

Не беше отсъствал дълго, така че не беше успял да посети местата, които му описах и които бяха разположени на километри от тук. Знаех много добре какво е искал да провери: дали Рей ще потвърди разказа ми. Ще го потвърди. Тя не знаеше къде е сборният ни пункт, бях ѝ казала само, че по-късно момчетата ще се срещнат с нас.

Д-р Давидоф отвори една врата в дъното на коридора. В нея беше охранителният център и стената бе покрита с плоски монитори. Младият мъж, който седеше на стола, се извъртя, сякаш бе сгачен да се рови в порнографски сайтове.

— Защо не отидеш да си вземеш кафе, Роб? — попита д-р Давидоф. — Ние ще поемем дежурството ти.

Когато охранителят излезе, той се обърна към мен.

— По-късно ще разгледаш останалата част от сградата. Засега — той махна с ръка към екраните — смятай това за предварителна обиколка.

Нима си мислеше, че съм толкова глупава? Знаех какво искаше да направи: да ми покаже колко добре пазено е това място, в случай че планирам още едно бягство. Ала в същото време ми предоставяше възможност да разбера срещу какво се изправям.

— Сама виждаш, че в стаята ти няма камера — каза той. — Нито в останалите спални. Само в коридора.

Две камери в коридора, по една във всеки край. Хвърлих поглед към другите екрани. Някои прехвърляха образа от една камера на друга, като даваха изглед от всички възможни ъгли към коридорите и входовете. Две от тях показваха лабораториите — в тях нямаше хора, а светлината беше мъждива, вероятно защото бе неделя.

Върху бюрото се мъдреше монитор от по-старите модели, от който излизаха кабели във всички посоки, сякаш бе инсталиран набързо. Малкият екран бе черно-бял и показваше помещение, подобно на склад — всички кашони бяха избутани встрани, покрай стените. Зърнах гърба на момиче, седнало в пуф-кресло.

Беше потънала в него, протегнала обутите си с кецове крака до конзола за игри, кърлиците и падаха върху облегалката на креслото. Приличаше на Рей. А може би беше друго момиче, което ми показваха, за да ме убедят, че тя е добре, че си играе, че не я държат заключена, че е спокойна.

Момичето в пуф-креслото се протегна да си вземе газираната напитка и тогава видях лицето ѝ. Беше Рей.

— Да, Рей ни каза, че тази игра отдавна е излязла от мода. Ала когато обещахме да я заменим с игра последен модел, тя отказа.

Докато говореше, той не откъсваше поглед от екрана. Изражението на лицето му излъчваше... привързаност. Колкото и да бе странно, думата, която той бе използвал по отношение на Дерек, тук пасваше отлично.

Щом се обърна към мен, лицето му се промени, сякаш казваше: „Много те харесвам, Клоуи, но ти не си Рейчъл.“ И аз... се смутих. Дори малко се засегнах, сякаш част от мен все още искаше да му се харесам.

Той посочи към екрана.

— Както сама виждаш, не бяхме готови да ви приемем тук, деца, но се приспособяваме. Няма да стане уютно като в Лайл Хаус, но вие петимата ще се чувствате удобно, може би дори по-удобно, отколкото в дома, тъй като ще избегнем всяка погрешна интерпретация на фактите.

Ние петимата ли? Това трябваше да означава, че няма намерение да „убие Дерек като бясно куче“, както искаше леля Лорън. Въздъгнах с облекчение.

— Аз не се извинявам, Клоуи — продължи д-р Давидоф. — Може би трябва, но ние бяхме убедени, че Лайл Хаус е най-доброто решение.

Покани ме с жест да седна. В стаята имаше два стола — един за охранителя и друг, който стоеше до стената. Щом се насочих към него, столът внезапно се търкулна от мястото си и се спря точно пред мен.

— Не, не е дух — каза д-р Давидоф. — Те не могат да придвижват предмети в нашия свят, освен ако не са от онзи особен тип — духовете Агито.

— Кои духове?

— Агито. От латински е и означава „да придвижиш нещо“. Полудемоните се проявяват в много видове, както сама ще откриеш.

Силата „Агито“, както предполага и самото наименование, означава „телекинеза“.

— Да движиш предметите със силата на ума си.

— Много добре. И тъкмо един такъв Агито приближи стола, при това е пред теб от плът и кръв.

— Вие?

Той се усмихна и за миг маската на треперещия немощен стар глупак се разпадна и аз зърнах под нея истинския човек. Видях гордост и арогантност, все едно мой съученик е получил на контролното си шест плюс и заявява: „Опитай се да ме надминеш.“

— Така е, имам свръхестествени дарби, както и почти всички, които работят тук. Знам какво си мислиш. Че сме хора, които са разкрили способностите ви и искат да разрушат онова, което не разбират, като в комиксите.

— Х-мен.

Не знам кое беше по-стряскащо: че д-р Давидоф и колегите му имат свръхестествени способности, или представата как този прегърбен непохватен човек чете „Х-мен“. Дали като малък се е вълнувал от комиксите и си е фантазирал, че учи в Училището на професор Екзевиър за даровити младежи^[2]?

Дали това означаваше, че леля Лорън е некромант? Че и тя вижда духове?

Преди да успее да задам някакъв въпрос, той продължи:

— Групата „Едисън“ е сформирана преди осемдесет години от хора със свръхестествени способности. И колкото и да се е разраснала през всичките тези години, тя все още се ръководи от хора със свръхестествени способности и е за хора с такива способности, посветена е на задачата да подобри живота на такива като нас.

— Групата „Едисън“ ли?

— Наречена е на името на Томас Едисън.

— Изобретателят на електрическата крушка?

— Известен е най-вече с това си изобретение. Негово дело е и прожекционният апарат, за който точно ти си му благодарна, убеден съм. И все пак ти, Клоуи, реализира нещо, за което той е мечтал, но така и не го е постигнал.

Драматична пауза.

— Общуваш с мъртвите.

— Томас Едисън е искал да разговаря с мъртъвци?

— Вярвал е в живота след смъртта и е искал да научи за него, не чрез сеанси и спиритисти, а с помощта на науката. Предполага се, че по времето, когато е починал, той е разработвал такъв апарат — телефон за разговор с отвъдното. Но не открили никакви схеми.

Д-р Давидоф се усмихна съзаклятнически:

— Поне официално. Взехме неговото име, защото и ние като него използваме научния подход при изследването на паранормалните явления.

Да подобрят живота на хората със свръхестествени способности чрез науката. Къде ли го бях чувала? Само след миг си спомних и когато си спомних, потръпнах.

Духовете, които бях събудила в мазето на Лайл Хаус твърдяха, че са били субекти в експерименти, извършвани от магьосник на име Самюъл Лайл. Признаха, че отначало се съгласили доброволно, защото им обещаваха по-добър живот. Ала вместо да заживеят по-хубаво, те свършили като опитни мишки, пожертвани заради виденията на безумец, както бе уточнил единият от духовете. А онова нещо в стаята ми, бе нарекло Брейди — и, доколкото си спомням, самата мен — „творения“ на Самюъл Лайл.

— Клоуи?

— С-съжалявам. Аз просто...

— Уморена си, мога да си представя, цяла нощ си била на крака. Искаш ли да си починеш?

— Не, д-добре съм. Просто... И как точно се вместили ние в картинката? А Лайл Хаус? Всичко е част от някакъв експеримент, нали?

Той вирна брадичка — не много, но достатъчно, за да ми даде да разбере, че съм го хванала неподготвен и че това никак не му харесва. Приятна усмивка изтри предишното му изражение и той се отпусна на стола.

— Това наистина е експеримент, Клоуи. Знам как ще прозвучи, но те уверявам, че не правим проучването насила и използваме само психологическа терапия, щадяща субектите.

„Щадяща“? Нямаше нищо щадящо в случилото се с Лиз и Брейди.

— Добре, значи сме част от експеримента — казах.

— Да притежаваш необичайни способности е едновременно благодат и проклетие. Съзряването е най-трудният период за нас, защото тъкмо тогава способностите ни се проявяват. Според една от теориите на групата „Едисън“ е по-добре е децата ни да не знаят какво ги очаква в бъдеще.

— Да не знаят, че притежават свръхестествени способности?

— Да. Да ги оставим да растат като обикновени хора, да се претопят в обществото на нормалните хора и да не се безпокоят за предстоящата промяна. Ти и останалите сте част от това изследване. При повечето случаи методът ни проработи. Но при други, като теб например, способностите се проявиха твърде бързо. Трябва да ви разкрием истината и да се уверим, че междувременно няма да нараните себе си, или някого другиго.

Въдворяват ни в дом за групово пребиваване и твърдят, че сме побъркани, така ли? Дрогират ни? Няма логика. Ами Саймън и Дерек, които знаят какви са? Как биха могли да са част от това изследване? Но пък Дерек очевидно бе част от него, ако казаното от Брейди е истина.

Ами онова нещо, което ни нарече „творения на д-р Лайл“? Ами Брейди и Лиз, завинаги премахнати от това „изследване“? Убити. Нима субект, който не реагира добре на „щадящата психологическа терапия“, трябва да бъде убит?

Непрекъснато ни лъжеха. Нима очаквах този път да казват истината? Ако исках да чуя истината, трябваше да направя само едно и аз го правех. Търсех собствени отговори.

Затова оставих д-р Давидоф да си бръщолеви, да ми разказва за изследването, за другите деца, за това как ще ни „оправят“ и за нула време ще излезем на свобода. Усмивках се и кимах с глава, докато в същото време кроях планове.

[1] Човек, който може да призовава духове и да общува с мъртвите. — Б.пр. ↑

[2] Училището, в което в серия американски комикси се обучават и тренират младежи мутанти, наречени „X-мен“. — Б.пр. ↑

3

Когато д-р Давидоф свърши с рекламата, ме отведе да видя Рей, която все още беше в помещението приспособено за игри, погълната от серията за Зелда. Той отвори вратата и ме покани да вляза, после я затвори и ни остави насаме.

— Край на игрите, така ли? — обърна се бавно към вратата Рей.
— Нека само довърша.

Като ме видя, тя скочи на крака и изпусна конзолата за управление на пода. Прегърна ме, после се отдръпна назад.

— Ръката ти — каза тя. — Заболя ли те...?

— Не, превързана е. Трябваше да я позашият.

— Ох!

Рей ме разгледа обстойно и рече:

— Имаш нужда от сън, момиченце. Бледа си като мъртвец.

— Некромантските ми гени избиват навън.

Тя се засмя и пак ме прегърна, преди да се върне и отново да потъне в пуф-креслото. Въпреки дългата нощ, в която не спряхме да бягаме, Рей изглеждаше добре. Но пък Рей бе от онези момичета, които винаги изглеждат добре — съвършена чиста кожа с цвят на мед, очи с цвят на мед и дълги къдрици, които на слънчева светлина също грееха с меден отблясък.

— Издърпай един кашон. Бих ти предложила стол, но напоследък декораторите... — подбели очи тя. — Толкова са бавни. Ала след ремонта няма да можеш да познаеш мястото. Стереосистеми, дивиди, компютър столове. А още от утре ще разполагаме с Уий^[1].

— Наистина ли?

— Ами, да. Казах им: „Хора, щом като аз ви помагам във вашето изследване, очаквам малко обич в замяна. А игралните конзоли само ще допринесат за това.“

— Не помоли ли и за по-голям телевизор?

— Трябваше. След като се оляха в Лайл Хаус, сега ще си изпочупят краката да ни направят щастливи. Много ще ни разгледят.

Ние, разбира се, сме го заслужили.

— Така е.

Тя се ухили и лицето и светна.

— Чу ли? Аз съм полудемон. Екзост-Екзустио. Най-висшата степен огнен демон, който съществува. Страхотно, нали?

Да си полудемон наистина беше страхотно. Но да си опитна мишка, която живее на ръба на унищожението? Определено не. Колкото и да исках да ѝ кажа истината, не можех да го направя. Още не.

Предишната нощ Рей лежеше на леглото си в Лайл Хаус и се опитваше да запали клечка кибрит с голи ръце в отчаяно търсене на доказателство, че притежава свръхестествени способности. А сега бе открила, че е особен вид полудемон. Това бе важно за Рей, макар да не разбирах защо — просто трябваше да го приема, докато получа повече доказателства, че това не е най-хубавото, което би могло да ѝ се случи.

— И знаеш ли какво още? — попита тя. — Показаха ми снимки на майка ми. Истинската ми майка. Не и на баща ми, разбира се, който е демон. Малко е стряскащо като си помислиш. Демоните не са точно... — За първи път очите и потъмняха от тревога. Тя премигна, за да отпъди облаците. — Но д-р Давидоф твърди, че това не те прави лош или зъл. Майка ми ли? Казвала се е Джасинда. Не е ли красиво име?

Отворих уста да се съглася с нея, но тя продължи да бърбори развълнувано.

— Навремето е работила тук, като бащата на Саймън. Имат нейни снимки. Била е изумителна. Като модел. А д-р Давидоф казва, че дори биха могли да я открият и че ще се опитат да я намерят. Заради мен.

— Ами осиновителите ти?

Облакът отново се спусна, този път остана по-дълго в очите ѝ и ме накара да се почувствам зле, защото само аз можех да я сваля на земята. Първо трябваше да съобщя на Лиз, че е мъртва, после трябваше да накарам Брейди да си спомни последната вечер в дома, а накрая трябваше да напомня на Рей за родителите и. Мъчех се да намеря отговори, които да помогнат на всички ни. Не можех да ѝ спестя жестоката истина.

Само след миг Рей каза:

— Те нямат свръхестествени способности.

— О!

— Не. Обикновени хора са. — Думите ѝ прозвучаха неприятно.

— Казват, че когато майка ми си тръгнала отгук, скъсала всички връзки с групата. И не знам защо, но е трябвало да ме дадат за осиновяване. Д-р Ди твърди, че сигурно е станала грешка. Джасинда ме е обичала. Не би ме дала на други хора. Каза още, че онази история, която осиновителите ми бяха разказали, как майка ми не била в състояние да ме гледа, е чиста лъжа и че ако групата „Едисън“ бе разбрала за осиновяването ми, щели да ми намерят родители като нас. Но когато открили следите ми, било твърде късно, затова само са ме наблюдавали отдалече. Щом разбрали, че имам проблеми, те открили осиновителите ми и предложили да ме настанят безплатно в Лайл Хаус. Обзалагам се, че са изминали седмици, преди моите хора изобщо да забележат, че не живея вече при тях и тогава са въздъхнали с облекчение.

— Не разбирам...

— Живях в Лайл Хаус близо месец. Знаеш ли колко пъти ме посетиха родителите ми? Колко пъти ми позвъниха по телефона? — Тя вдигна палеца и показалеца си и изобрази една нула във въздуха.

— Може да не са им разрешили да те посетят. Може да са ти изпращали съобщения, които не са стигнали до теб.

Тя сбърчи нос.

— Как така не са стигали до мен?

— Осиновителите ти не са притежавали свръхестествени способности. Ако се бяха намесили, само са щели да усложнят нещата.

Тя се замисли над думите ми и погледът и стана някак далечен. После в очите ѝ проблесна искра — надеждата, че е станала някаква грешка, че единствените родители, които някога е познавала не са я изоставили.

Рязко поклати глава.

— Не. Правех бели и мама с радост се е отървала от мен. — Тя впи пръсти в пуф-креслото, после ги отпусна и приглади с ръка гънките върху него. — Така е по-добре. Аз съм по-добре така.

По-добре ѝ беше да е много специален полудемон, тръгнал по нов път, отколкото обикновено момиче с обикновен живот при обикновени родители. Протегнах ръка и взех конзолата за играта.

— Докъде си стигнала?

— Решила си да ме победиш, а, момиченце?

— Точно така.

Обядвах заедно с Рей. Пица. За разлика от Лайл Хаус, тук се стараеха по-скоро да сме доволни, отколкото да ни осигуряват здравословно хранене.

Може би нямат намерение да ни оставят живи?

Докато разговарях с Рей и слушах развълнувания ѝ глас, аз се дистанцирах от усещането за болка и предателство и се изправих пред реална и твърде тревожна вероятност.

Ами ако грешах? За всичко?

Нямах никакви доказателства, че тези хора тук са убили Лиз и Брейди. Лиз бе „сънувала“, че се намира в болнична стая със завързани ръце и крака. Може би е загинала в автомобилна катастрофа на път за насам. Или пък се е самоубила през онази нощ. Възможно е да са я убили по невнимание, докато са се мъчели да я озаптят.

Нима и Лиз, и Брейди са загинали съвсем случайно, след като и двамата са напуснали Лайл Хаус?

Звучеше ми неправдоподобно.

Рождената майка на Рей и бащата на Саймън са работили за групата „Едисън“, но и двамата са избягали, като са взели децата субекти със себе си.

Не, тук определено нещо не беше наред. Имах нужда от отговори, но нямаше да ги получа, ако остана заключена в клетката си. Пък и нямах никакво желание отново да срещна онова нещо в стаята.

Тъкмо си го помислих и д-р Давидоф дойде да ме отведе обратно. Вървах след него по коридора и си блъсках главата да измисля някакво извинение, за да отида другаде, в друга част от сградата, и да добавя още подробности към картата, която мислено рисувах.

Хрумна ми да помоля да говоря с леля Лорън. Ще трябва да се престоря, че съм ѝ простила, задето през целия ми живот ме бе лъгала, предавала и ме бе подхвърлила на произвола на съдбата в групата „Едисън“. Не бях чак толкова добра актриса. А леля Лорън не беше чак толкова глупава. Имаше причина, задето не е дошла да ме види. Изчакваше да мине време и да дойде моментът, в който ще се

почувствам самотна, ще ми се иска да видя познато лице. Дотогава щеше да стои настрана.

Имаше още един човек, с когото можех да поискам да говоря.

Мисълта за този човек накара кожата ми да настръхне, както стана при мисълта да видя леля Лорън. Но имах нужда от отговори.

— Д-р Давидоф? — обадих се аз, щом се приближихме до вратата.

— Да, Клоуи?

— Тори тук ли е?

— Да.

— Мислех си... Иска ми се да я видя, да се уверя, че е добре.

Д-р Давидоф оцени искането ми като „превъзходна идея“, а това означаваше, че нямаше и представа за моето прозрение: тъкмо Тори им бе казала за нашето бягство. Колкото до по-подробното оглеждане на това място, планът ми не проработи толкова успешно. Нейната килия се оказа през няколко врати от моята.

Докторът ме въведе вътре и заключи вратата. Щом резето падна, аз се промъкнах обратно, готова да се разпищя при най-малката опасност. При последната ни среща на четири очи с Виктория Енрайт, тя ме удари с тухла, завърза ме и после ме остави сама в непрогледния мрак на подземие. Ето защо е разбираемо, че тази заключена врата ме безпокоеше толкова много.

Единствената светлина в стаята идваше от будилника до леглото.

— Тори?

От матрака се надигна фигура — късата ѝ коса бе щръкнала и образуваше ореол около главата и.

— Хм. Предполагам, че щом конското не помага, винаги могат да прибегнат до изтезания. Кажете им, че ще се предам, стига да те разкарат оттук. Моля те.

— Дойдох, за да...

— Позлорадстваш?

Пристъпих към нея.

— Така е. Дойдох, за да позлорадствам. Хубавичко да ти се посмея, задето и теб те държат под ключ, както и мен.

— Само да те чуя да казваш „заедно се забъркахме в това“, ще побеснея.

— Хей, изобщо нямаше да сме в това положение, ако не ни беше издала на сестрите. Само дето не ти хрумна, че и теб могат да заключат, нали? На това вече му казвам „тъжна ирония на съдбата“.

Миг мълчание. Последва остър смях.

— Нима мислиш, че аз ви издадох? Ако знаех, че ще бягате, щях да ти помогна да си събереш багажа.

— Но не и ако си тръгнах заедно със Саймън.

Тя провеси краката си от едната страна на леглото.

— Значи така: в пристъп на ревност съм попречила на плановете ви и правя така, че да изпратят теб и момчето, което ме отхвърли, в психиатрична клиника? В кой филм си го гледала?

— В същия, в който мажоретката тресва новодошлата по главата с тухла и я оставя да лежи на тясно в мазето.

— Аз не съм мажоретка. — Тя просъска думите с такава злоба, сякаш я бях нарекла с мръсно име. — Щях да те изведа след вечеря, но Не-толкова-чаровният принц пръв се добра до теб. — Тя стана от леглото. — Саймън ми харесваше, но нито едно момче не заслужава да се унижавам заради него. Искат ти се да обвиниш някого? Погледни в огледалото. Ти си тази, която забърка кашата. Ти с твоите призраци. Ти си виновна, задето изгониха Лиз, ти вкара Дерек и мен в беля.

— Ти сама се вкара в беля. Не съм направила нищо.

— Да бе, не си.

Тя пристъпи към мен. Кожата и изглеждаше жълта, а около кафявите и очи се извиваше пурпурна линия.

— Имам сестра. Същата е като теб, Клоуи. Тя е мажоретката вкъщи — щом малката хитра русокоска започне да примигва с очи всичко става така, както тя го иска. Също като теб в Лайл Хаус, където Саймън си чупеше краката, за да ти угоди. Дори Дерек ти се притичваше на помощ.

— Аз не...

— Не правиш нищо. Там е работата. Нищо не можеш да правиш. Защото си една глупава и безполезна кукла Барби, също като сестра ми. Аз съм по-умната, по-упоритата. Но нима има някакво значение? Не. — Главата ѝ стърчеше над моята и тя ме гледаше от горе на долу. — Всички се тревожат за безпомощната малка русокоска. Ала позата на безпомощно дете сработва само, когато наблизко има кой да те спаси.

Тя вдигна ръце във въздуха. От пръстите ѝ изскочиха искри. Аз паднах възник и тя се ухили.

— Защо не повикаш Дерек да те спаси, Клоуи? Или малките призраци, твоите приятели?

Тори тръгна напред, а искрите се завихриха и образуваха топка синя светлина между вдигнатите и ръце. Аз се наведох. Топката изсвистя над рамото ми, удари се в стената и избухна в дъжд от искри, които опариха бузата ми.

Изправих се на крака и тръгнах заднешком към вратата. Тори вдигна ръце, после ги отпусна надолу и невидимата сила ме блъсна отново. Стаята се разтресе, мебелите заподскачаха и се разтракаха. Дори Тори изглеждаше изненадана.

— Т-ти си вещица — заявих аз.

— Така ли? — Тя се взираше надолу към мен, очите и ме гледаха диво, а косата и стърчеше на всички страни. — Добре, че ми каза. Майка ми не престава да ме убеждава, че само си въобразявам. Закара ме в Лайл Хаус, накара ги да ме диагностицират като биполярна и ми предписа куп хапчета. А аз ги гълтах, защото не исках да я разочаровам.

Тя замахна с ръце. От връхчетата на пръстите и изскочиха светкавици и се насочиха право към мен.

От изненада Тори отвори широко очи и устните ѝ беззвучно извикаха: „Не!“.

Опитах да се махна от пътя им, ала не бях достатъчно бърза. Когато пращящите светкавици ме застигнаха, отнякъде се материализира човешка фигура — момиче, облечено в нощница. Лиз. Тя блъсна тоалетната масичка, която се отлепи от стената и застана на пътя на светкавицата. Дървото се разцепи на хиляди малки трески. Огледалото се пръсна и, както бях коленичила с лице към пода, върху мен се изсипа дъжд от стъкла.

Когато вдигнах глава, в стаята бе тихо и Лиз бе изчезнала. Тоалетната масичка се бе преобърнала на една страна, а в средата и имаше дупка, от чиито ръбове излизаше дим и единственото, което ми дойде наум беше: „Това можеше да съм аз.“

Тори седеше свита на пода — прибрала колене към гърдите си и заровила главата си в тях, тя се поклащаше напред-назад.

— Не исках да стане така, не исках. Толкова се ядосах, побеснях от гняв. И то се случи.

Също като Лиз, която щом се ядосаше, предметите край нея се разлетяваха на всички посоки. Също като Рей, която бе опарила майка си при един скандал помежду им. Също като Дерек, който в яда си запокитил някакво дете в стената и то си счупило врата. Какво ли щеше стане, ако и аз се разбеснея?

Неконтролируема сила. Не беше нормално за хора със свръхестествени способности. Не можеше да е нормално.

Внимателно пристъпих към Тори.

— Тори, аз...

Вратата се отвори с трясък и в стаята влетя майката на Тори. Щом видя безпорядъка, тя застина на място.

— Виктория Енрайт! — При изричането на името майка й се озъби като върколак. — Какво си направила?

— Н-не беше тя — отвърнах. — Аз бях. Скарахме се и аз-аз...

Взрях се в дупката, пробита в тоалетката и не успях да довърша изречението.

— Много добре знам кой е отговорен за това, госпожице Клоуи. — Майката на Тори се озъби и на мен. — Макар да не се съмнявам, че и ти си изиграла ролята си. Ти си една малка подстрекателка, нали така?

— Даян, достатъчно — просъска д-р Давидоф от прага. — Помогни на дъщеря си да изчисти стаята. Клоуи, ела с мен.

Подстрекателка ли? Аз? Преди две седмици тази мисъл би ме развеселила. Но сега... Тори заяви, че всичко е започнало заради мен, защото момчетата са се втурнали да спасяват безпомощното момиченце. Не исках да е така. Но тя беше права донякъде.

Дерек бе поискал от Саймън да напусне Лайл Хаус, за да намери баща им. Саймън не искаше да изостави Дерек, който бе отказал да тръгне с него, тъй като се боеше, че ще нарани някого. Когато Дерек разбра, че съм некромант, в мен той видя начин да срази аргументите на Саймън. Госпожичката е разстроена, помогни й.

Аз бях в ролята на горкото момиченце, което не знаеше какво е да си некромант, което непрекъснато допускаше грешки и с всеки изминал ден се приближаваше все по-близо до момента, в който щеше да бъде въдворено в психиатрична клиника. „Виждаш ли я, Саймън?

Тя е в опасност. Нуждае се от помощта ти. Вземи я, намерете татко и той ще оправи всичко.“

Бях бясна на Дерек и му го показах. Но така и не се отказах от начертания план. Бащата на Саймън ни беше необходим — на всички нас. Дори на Дерек, който накрая се бе присъединил към нашата група, след като бягството ни бе разкрито и на него не му оставаше друг избор.

Ако знаех какво щеше да се случи, нима щях да престана да търся отговори в Лайл Хаус? Нима щях да приема диагнозата, да пия лекарствата, да млъкна и да чакам да ме освободят?

Не. Грубата истина бе за предпочитане пред удобните лъжи. Убедена съм в това.

[1] От английски Wii — петата домашна игрална конзола, произведена от Нинтендо. — Б.пр. ↑

4

Д-р Давидоф ме върна в стаята ми и аз си казах, че така е по-добре. Имах нужда да остана сама и да опитам отново да се свържа с Лиз — сега бях сигурна, че тя е тук.

Започнах бавно, като постепенно увеличавах напрежението, докато най-последно чух глас — толкова тих, че би могъл да е шумът на вятъра в отдушника. Огледах се с надеждата да видя Лиз, облечена в нощницата си с Мини Маус на гърдите и чорапките с жирафчета на краката. Ала освен мен нямаше никой друг.

— Лиз?

Тихо, колебливо:

— Да?

— Извинявай — казах и станах на крака. — Знам, че ми се сърдиш, не беше правилно да крия истината от теб.

Тя не отговори.

— Ще разбера кой те уби. Обещавам.

Думите излетяха от устата ми леко, сякаш ги четях отнякъде, но се усетих да млькна, преди да обещаая да отмъстя за нея. Това бе едно от нещата, които изглеждат толкова добре на кино, но в истинския живот не можеш да не си помислиш: „Страхотно... и как точно ще го направиш?“ Лиз мълчеше и сякаш чакаше да кажа още нещо.

— Може ли да те видя? — попитах. — Моля те?

— Не мога... да се измъкна. Трябва да си по-настойчива.

Отново седнах на пода, увих ръцете си в дрехата ѝ и се съсредоточих.

— По-силно — прошепна тя.

Стиснах очи и си представих как дърпам Лиз и я измъквам от нейния свят. Още един напън и.

Познатият звънък смях бързо ме изправи на крака. Топъл въздух лъхна кожата на ръката ми.

Дръпнах ръкава си надолу.

— Ти. Не виках теб.

— Няма нужда да го правиш, дете. Когато призоваваш някого, духовете са длъжни да се подчиняват. Ти повика приятелката си и ти отговориха сенките на хиляди мъртъвци, които си проправиха път към своите разложени черупки. — Дъхът и ме погъделичка по ухото. — Черупките, заровени в гробището на няколко километра от тук. Хиляда трупове, готови да се превърнат в хиляда зомбита. Огромна армия от мъртъвци, която само ти можеш да командваш.

— Но аз... не...

— Не, не си. Засега. Способностите ти ще узреят с времето. И тогава? — Смехът ѝ изпълни пространството в стаята. — Скъпият ни д-р Лайл днес сигурно танцува в ада, а мъките му отстъпват пред възбудата от неговия триумф. Създателят на най-красивата, най-сладката ненавист, на която съм била свидетел.

— К-какво?

— Малко от това, малко от онова. Усуквам оттук, дръпвам оттам и ето. Погледни какво се получи.

Стисках силно очи, за да не попитам какво точно има предвид. Каквото и да бе онова нещо, не можех да ѝ се доверя, не ѝ вярвах повече, отколкото на д-р Давидоф и групата „Едисън“.

— Какво искаш? — попитах.

— Същото, към което се стремиш и ти. Да се освободя от тук.

Седнах в леглото. Но колкото и да напънах очи, не виждах и следа от нея. Чувах само гласа ѝ и усещах топлия ѝ дъх.

— Затворена си тук, така ли? — попитах аз.

— Като фея под камбана, ако мога да употребя подобна метафора. Феите са продукт на човешкото въображение. Малки хора, които пърхат с крилца? Колко симпатично! Още по-точно, затворена съм като светулка в шише. Колкото до магическата енергия — нищо не може да се сравни с окован полудемон. Ако, разбира се, не смятаме истинските демони, но би било самоубийство да призовем някой от тях и да се опитаме да опитомим силата му. Попитай Самюъл Лайл.

— Умрял е, докато е призовавал демон?

— Обикновено призоваването е нарушение, което може да се прости. Духовете мразят да бъдат поробвани. Лайл трябваше да е доволен от мен, но човешките същества никога не се задоволяват с онова, което имат, съгласна ли си? Твърде арогантен, за да допусне

възможността от провал, той пропусна да предаде нататък истинската тайна на своя успех — мен.

— Твоята магия дава сила на това място. А те дори не го забелязват?

— Лайл пазеше своите тайни до гроб и дори след него, макар че нямаше намерение да ги отнесе в отвъдното. Сигурна съм, че щеше да им каже за мен... ако не бе умрял. Дори некромант силен като теб трудно щеше да се свърже с дух от ада, така че сега аз съм тук и моята сила засилва действието на магията, която е направена на тази клиника. Останалите — групата „Едисън“ — мислят, че сградата е построена върху място, където се пресичат земните магически центрове или друга подобна глупост.

— Значи, ако те освободя...?

— Сградата ще се срути и ще се превърне в купчина тлеещи отломки, злите духове ще потънат в ада, където демоните ще ги изтезават вовеки веков. — Тя се засмя. — Приятно ми е като си го помисля, но не, моето заминаване за тях ще е просто спънка. Значителна спънка, наистина — това ще сложи край на амбициозните им планове.

Да освободя демоните срещу обещанието, че богато ще ми се отплатят и ще унищожат враговете ми? Хм, къде ли съм го виждала? О, да. Има го във всеки филм на ужасите с демони, правен досега. А ужасите започват веднага щом демоните бъдат освободени.

— Не мисля — отвърнах аз.

— Ами, да. Само ме освободи и аз ще отмъстя на света. Ще започнат войни и глад, ще свистят светкавици и гръмотевици, мъртвите ще излязат от гробовете си. Няма ли да ми помогнеш?

Гласът отново зазвуча в ухото ми:

— Такова дете си още! Вярваш в караконджули. От всички войни и кръвопролития, станали през последните сто години, демоните са отговорни вероятно едва за една десета; а това, ще добави някой, е вече високо признание. За разлика от човешките същества, ние притежаваме достатъчно мъдрост, за да знаем, че унищожаването на света, който ни поддържа, едва ли е в наш интерес. Освободи ме и, да, аз ще се позабавлявам, но навън няма да съм по-опасна, отколкото тук вътре.

Замислих се... и си представих как публиката пици: „Ах, ти, глупачке! Не виждаш ли, че това е демон?“

— Не мисля така.

От въздишката и блузата ми се развя.

— На света не съществува по-тъжна въздишка от тази на полудемона. След десетилетия самота в тази сграда, през които разтърсвах решетките на клетката си и виех в нечуващи ме уши, аз паднах дотолкова, че да се моля на едно дете. Задай ми въпроса, който те тормози, и аз ще се превърна в твоя учителка, ще му отговоря без да ти искам нищо в замяна. Всъщност навремето наистина бях учителка. Тогава една глупава вещица ме призова и ме изкуши да я обсебя, което не е никак разумно, дори ако се опитваш да унищожиш ужасното малко пуританско селце, което те е обвинило в.

— Нямам въпроси.

— Нито един?

— Нито един.

Гласът и се заизвива около мен.

— Като стана дума за вещици, бих могла да ти разкрия тайната за тъмнокосата вещица, която посети преди малко. Нейната майка — изключително амбициозна жена — чула за една друга вещица, която носела в утробата си детето на магьосник, така че и тя решила да последва примера ѝ. И сега плаща за постъпката си. Магьосниците със смесена кръв винаги са опасни.

— Бащата на Тори е магьосник, така ли? — без да искам попитах аз.

— Мъжът, когото тя нарича „татко“? Не. Истинският ѝ баща? Да.

— Значи затова... — млъкнах. — Не, не искам и да знам.

— Разбира се, че искаш. Ами момчето-вълк? Чух ги да ти говорят за него. Помня хлапетата. Живееха тук.

— Тук ли?

— Четири палета, сладки до не май къде. Съвършени малки хищници, показваха зъби и нокти, преди още да се научат да променят формата си — всички, с изключение на най-голямото. Единакът. Умният вълк. Веднъж братята му от глутницата прекалиха със зъбенето и онези, които не искаха животинчетата да бъдат включени в групата, се погрижиха за останалото.

— Какво стана?

— Какво става с кученцата, които хапят ръката на стопанина си? Убиват ги, разбира се. Всички, с изключение на най-умния, който не се включваше във вълчите им игри. Той се превърна в истинско момче. — Гласът ѝ отново ме погъделичка по ухото. — Какво още да ти разкажа...?

— Нищо. Искам да си вървиш.

Тя се засмя.

— Затова ли поглъщаш всяка моя дума като сладка медовина?

Докато се борех с любопитството, открих айпода си, пъхнах слушалките в ушите и надух звука.

5

По-късно същия следобед д-р Давидоф отново почука на вратата ми. Очевидно беше станало време за урок по история. Той ме отведе в кабинета си и задейства кода, за да отвори малък като килер склад, чиито стени бяха покрити с рафтове с книги.

— Всъщност това не са всичките справочници, с които разполагаме. Останалите са в библиотеката, която скоро сама ще видиш. Но това тук — и той посочи с ръка килера — са книгите, които всяка обществена библиотека би нарекла „специалната ни колекция“, съставена от най-редките и най-ценни екземпляри.

Той измъкна от полицата червено томче в кожена подвързия. На корицата със сребърни букви бе написано: „Некромантия“.

— Ранна история на некромантите. Това е копие от осемнайсети век. Известни са само три екземпляра от тази история и единият от тях е пред теб.

Той ми го подаде церемониално, сякаш ми връчваше бисер от кралската корона. Не исках да показвам заинтересуваността си, ала щом усетих протритата кожена подвързия между пръстите си и долових миризмата на отдавна отминало време, ме прониза вълнуваща тръпка. Почувствах се като всеки измислен герой, израснал сред унижения, на когото са дали вълшебната книга с думите: „Ето какъв си в действителност“.

Не можах да се въздържа и да не си падна по идеята, защото тази история бе програмирана в ума ми.

Д-р Давидоф отвори още една врата. Пред очите ми се разкри удивително уютна стая с кожени кресла, изобилна зеленина като в джунгла и оберлихт.

— Моето тайно скривалище — каза той. — Можеш да седнеш тук и да четеш книгата си, докато аз работя в кабинета.

Щом той излезе, огледах тясното прозорче на тавана, но дори да съумееш да се изкатериш на шест метра височина, за да го достигна,

нямаше да мога да се провра през него. Така че се настаних в креслото с книга в ръка.

Тъкмо я бях отворила, когато той се върна.

— Клоуи? Налага се да изляза. Ти ще се справиш ли?

Да ме остави сама в кабинета? Постарах се да не кимам твърде въодушевено.

— Ако ти трябва нещо, набери деветка — каза той. — Тази врата ще е заключена.

Естествено.

Почаках външната врата да хлопне.

Бях убедена, че е заключил моята врата, както бе обещал, но трябваше да проверя.

Рей би казала, че ключалката е като за богаташко момиче — направена да държи настрана единствено деца, които винаги са разполагали с лична баня и само от време на време нахлуват в стаята на сестра си, за да вземат назаем четката и за коса, докато тя е под душа.

На малката масичка бяха струпани подвързии за книги. Издърпах една, достатъчно корава за целта, и по примера на Рей я промуших в цепката на вратата, докато ключалката не изщрака.

Ето на, за първи път влизах някъде с взлом. Или по-скоро излизах.

Пристъпих в кабинета на д-р Давидоф. Търсех шкафче, преливащо от папки с резултати от изследването, но тук имаше само един компютър.

Поне беше „Мак“ — бях по-запозната с тях, отколкото с обикновените модели. Поразмърдах мишката и компютърът се задейства. Появи се прозорче с името на потребителя. Имаше само един — Давидоф. Щракнах върху него и тутакси блесна прозорчето за парола. Игнорирах го и клигнах на „Забравена парола“. Появи се: „Обичайното“. С други думи, неговата обичайна парола, така предположих. Това наистина ми помогна.

Напечатах думата „Давидоф“. После „Марсел“.

„Ох, нима си помисли, че ще е толкова просто?“

Опитах всички варианти около „Лайл Хаус“ и „Група Едисън“, а после написах нещо, което сметнах за вътрешно прозрение: думата „Агито“ по всевъзможни начини. След третия безуспешен опит

компютърът отново ми подсказа с думата: „Обичайното“. Още няколко опита и той ме посъветва да вкарам главната парола. Страхотно. Ако знаех каква е.

Спомних си, че някъде бях чела: повечето хора държат паролата си близо до компютъра. Проверих под клавиатурата, под мишката, под монитора. Когато се мушнах под бюрото, чух шепот:

— Джасинда.

Подскочих тъй внезапно, че си ударих главата.

Последва звънък смях.

— По-внимателно, дете.

Беше полудемонът. Пак тя.

— „Джасинда“ е паролата, така ли? — попитах, докато излизах заднешком изпод бюрото. — Майката на Рей се е казвала така. Защо ще...? — и млъкнах.

— Питаш ме каква е връзката между д-р Давидоф, Рей и майка и?

Още една пикантна тайна. Ох, тези учени, толкова надути и високомерни! Преструват се, че са над човешките слабости. Глупости. Всички стават жертва на алчността, амбицията, горделивостта, сладтта. Особено ми допада сладтта. Доста е забавно.

Докато тя бърбореше, аз написах: „Джасинда“ на клавиатурата.

Прозорчето за паролата изчезна и компютърът на д-р Давидоф започна да зарежда данните.

Отворих прозореца „Намери“ и затърсих на моето име. Екранът започна да се пълни с резултати.

Опитах се да щракна върху заглавието „Генезис II субекти“, ала сгреших и вместо него отворих „Генезис II“, под който бяха наредени всички файлове със същото наименование.

Първият параграф приличаше на текст, изваден от медицинските списания на леля Лорън — резюме за протичането на някакъв експеримент. Зачетох се:

„Благословията да си надарен със свръхестествени способности е съпътствана от два сериозни недостатъка: опасни или неприятни странични ефекти и непрекъснатата борба за асимилация в човешкото общество. Настоящото

изследване е опит да се редуцират и дори да се елиминират тези недостатъци чрез генетична модификация.“

Генетична модификация ли? Косата ми настръхна.

„ДНК пробите на пет субекта, представляващи пет от главните видове, бяха модифицирани инвитро. Тази модификация имаше за цел да редуцира страничните ефекти на свръхестествените заложи. Очаквахме, че редуцирането им ще допринесе за асимилацията, но последваха и други тестове върху двайсет деца без оглед на тяхната наследственост. Останалите пет останаха в качеството си на контролна група и бяха отгледани като притежаващи свръхестествени способности. По време на интервенцията изследването претърпя известен недостиг на част от субектите (Приложение А), но по-късно възстановихме контакт с повечето от тях.“

Недостиг ли? Сигурно имат предвид изчезналите деца — като Рей, Саймън и Дерек. Нима искат да кажат, че има и други като нас, които те не са открили?

„При останалите субекти, наблюдавани по време на пубертета, се забеляза драстична редукция на страничните ефекти в девет от случаите (Приложение Б). Но при субектите, при които нямаше подобрение, самата генетична модификация показва сериозни и неочаквани странични ефекти (Приложение В).“

С треперещи ръце написах на клавиатурата „Приложение В“ и затърсих. Скоро документът се появи.

„Единият проблем, отбелязан при деветте успешни субекта, бе общата редукция на способностите, което може да е неизбежна последица от редукцията на негативните странични ефекти. Както установихме обаче, при неуспешните субекти се случи тъкмо обратното. Техните способности се засилиха, както и негативните странични ефекти, особено внезапните изблици на тези способности и, което е по-сериозно, тяхната неконтролируема природа, видимо основана на емоциите.“

Неконтролируеми способности. Основани на емоциите.

Спомних си как Тори плачеше, задето не може да се контролира и щом се ядоса, нещата просто се случват. Както става при Лиз. При Дерек. При Рей. И при мен ли?

Минах на другата страница. Тя описваше най-подробно начинът, по който се справят с тези „неуспешни“ субекти — въдворяват ги в домове за групово пребиваване, опитват се да третират способностите им с медикаменти и да ги убедят, че са психично болни. А когато не успяваха...

„Силата на свръхестествените им способности нараства по време на пубертета, което означава, че способностите на тези неуспешни субекти ще продължат да се увеличават. Оттук следва логичната хипотеза, че техните способности ще стават все по-опасни и неконтролируеми и ще застрашават живота на самите субекти, живота на невинните хора около тях и, което може би е най-важно, че те представляват огромен риск за цялата общност от индивиди със свръхестествени способности.

Предприехме този експеримент с надеждата да подобрим качеството на живот на хората със свръхестествени заложби. Ние не можем да застрашаваме света с нашите действия. Като съвестни учени, трябва да поемем отговорността за неуспехите си и да се справяме решително с тях, за да минимализираме вредите.

Решението не е взето единодушно, но всички се съгласиха с едно: ако предварителният процес на рехабилитация се окаже неуспешен, за наше най-дълбоко съжаление, съществуването на субекта ще трябва да се прекрати по най-бърз и хуманен начин.“

Най-долу имаше списък с имена. До всяко от тях бе отбелязан настоящият му статус.

Питър Ричи — рехабилитиран
Майла Ендрюс — рехабилитирана
Амбър Лонг — премахната
Брейди Хърш — премахнат
Елизабет Дилейни — премахната
Рейчъл Роджърс — в процес на рехабилитация
Виктория Енрайт — в процес на рехабилитация.

И накрая, най-долу, бяха вписани още две имена:

Дерек Суза — ???
Клоуи Сондърс — ???

Нямам представа колко време се взирах в списъка и в тези въпросителни, преди да чуя гласа му. Рязко се извъртях и телбодът падна на килима.

— Кафе — казваше д-р Давидоф току пред вратата. — Без кофеин и сметана.

Докато затварях компютъра, преценяващо огледах пространството между вратата към читалнята и празното място под бюрото. Мястото под бюрото беше по-близо, но така щях да попадна в капан. Във внезапен изблик на смелост аз се втурнах към вратата. Успях да стигна до нея, но не и да вляза в читалнята, точно когато

вратата към коридора щракна и се отвори. Извъртях се и се притиснах към стената досами високия шкаф с книги. Бях скрита, но не напълно.

Протегнах ръка към дръжката на вратата. Ако я отворя достатъчно, за да мина през нея, той щеше да ме види.

„Отиди до бюрото“, замолих се аз. „Провери си пощата. Провери си гласовите съобщения. Моля те, моля те, моля те, не ме проверявай точно сега.“

По шума на стъпките му разбрах, че се е запътил право към мен. Залепих се до стената и затаих дъх. Появи се ръката му. После едното му коляно.

После.

Той се спря. Ръката и коляното му се обърнаха към бюрото. Той се наведе и вдигна телбода от пода.

Господи! Той знаеше. Трябваше да изляза от положението. Да измисля нещо и да се предам, преди да ме е хванал. Направих крачка напред. В тишината се чу тракане. От зъбите ми ли? Не, поставката за писалки върху бюрото му се тресеше, писалките и моливите потракваха.

Д-р Давидоф се вторачи в тях, наклони глава, сякаш се канеше да каже: „Нима това е мое дело?“ Хвана поставката. Тя спря да се тресе. Щом дръпна ръка от нея, мишката се плъзна по бюрото.

„Е“ — обади се глас в ухото ми. — „Тук ли ще стоиш?“

До себе си видях Лиз. Тя мушна пръст във вратата.

„Влизай!“

Уверих се, че д-р Давидоф е с гръб към мен и влязох.

„Заклучи я!“ — прошепна Лиз.

Завъртях ключа. Писалките отново затракаха и заглушиха прищракването на ключалката.

Лиз влезе през стената и ми махна с ръка към креслото, сякаш отпъждаше коте. Едва бях седнала с книга в ръка, когато вратата се отвори.

Д-р Давидоф бавно огледа стаята. Проследих погледа му със свъсени вежди, сякаш се чудех какво търси. Насилих се да гледам през Лиз, която се бе курдисала на малката масичка.

— Д-р Давидоф?

Той не отговори, само се озърташе наоколо.

— Забравихте ли нещо? — попитах аз.

Той измърмори, че ще провери вечерята и излезе, като на прага се спря, за да огледа стаята за последен път.

— Благодаря ти — обърнах се аз към Лиз, щом д-р Давидоф отново заключи вратата. — Знам, че си ми бясна, задето ти казах, че си мъртва.

— Защото очевидно не съм мъртва, нали така? Ти ми заяви, че причината, поради която вече не мога да придвижвам предметите, се дължи на факта, че съм дух. — Тя се усмихна тайнствено, сви колене към гърдите си и ги прегърна с ръце. — Затова се потрудох здраво върху местенето на предмети. Ако се съсредоточа, мога да го направя. Което означава, че вероятно съм шаман.

По-рано се бях опитала да ѝ обясня защо не съм и казала, че е дух. Казах ѝ, че може да е шаман, защото Дерек ми бе обяснил, че шаманите могат да се проектират в астралното пространство и да се появяват без телата си.

— Те ме дрогираха — продължи тя. — Ето защо всичко ми е мътно в главата. Не мога да се събудя и духът ми витае наоколо.

Тя отново провеси крака и започна да описва осмици със стъпалата си във въздуха, като се любуваше на танца на жирафчетата върху чорапите си.

Сама не вярваше на думите си. Знаеше, че е мъртва. Ала не беше готова да се изправи срещу тази истина.

Колкото до способността си да премества предмети, д-р Давидоф бе казал, че това го могат един вид духове: телекинетичните полудемони. Когато Лиз се разбеснееше, предметите се нахвърляха върху човека, който я е вбесил. Сега, като дух, тя най-сетне се бе научила да контролира силата си.

Приживе Лиз си мислеше, че това е полтъргайт. Когато умря, тя самата се превърна в такъв. Просто все още не можеше да го приеме. И аз нямаше да я насилвам.

6

За вечеря имахме спагети с кюфтенца. Любимото ястие на Рей. Аз не можех да ям и само посрърбвах от чашата си с кока-кола, ала Рей не забелязваше липсата ми на апетит. Приличаше на хлапе в първия ден след завръщането си от лагера, което има толкова много за разказване, че от бързане думите се сливат в една и излизат като безспилен поток от устата му.

Бе имала упражнения, лекция по демонология и дълга беседа с д-р Давидоф, който ѝ бе разказал за майка ѝ и за надеждите им да се свържат с нея. А докато тя говореше, аз си мислех: „Ние сме генетично модифицирани. Ние сме франкенщайнови уроди — неуспешни франкенщайнови чудовища. И аз нямам представа как да ти го съобщя.“

— Днес видях Брейди — изломотих най-последно.

Рей замръзна на място с вдигната във въздуха вилица, от която висяха краищата на спагетите.

— Брейди ли? Сериозно? Той е тук? Боже мой! Страхотно. — Усмивка грейна на лицето ѝ. — Знаеш ли кои ще са първите му думи? „Нали ти казах.“ Непрекъснато повтаряше, че с него всичко си е наред и ще се случи нещо странно.

— Той е мъртъв, Рей. Свързах се с неговия дух.

Тя премига. Бавно затвори и отвори очи, а после сякаш всеки мускул на лицето и се парализира и то застина като маска, погледът и стана пуст, безизразен.

— С-съжалявам. Не исках да го изстрелям така изведнъж, като...

— Защо ти е да изричаш такава — тя сякаш предъвкваше всяка дума и търсеше най-подходящата за случая, после отсече — злонамерена лъжа.

— Лъжа? Не! Никога не бих...

— Защо го правиш, Клоуи?

— Защото сме в опасност. Били сме генетично модифицирани, ала неуспешно. Групата „Едисън“ са убили Лиз и Брейди и...

— И е само въпрос на време да убият всички ни. Ха-ха-ха! Наистина гледаш твърде много филми. А пък момчетата са ти промили мозъка с техните глупави конспиративни теории.

— Конспиративна теория ли?

— Всичките им твърдения относно Лайл Хаус и злите хора, за които е работил бащата на Саймън. Така са ти промили мозъка, че си превърнала хората от групата „Едисън“ в отрицателни герои. Така че не ми ги разправяй тези за Лиз и Брейди!

Гласът ми прозвуча толкова студено, колкото и нейният.

— Не ми вярваш? Добре. Ще призова Лиз и ти ще ѝ зададеш такъв въпрос, на който единствено тя може да отговори и никой друг.

— Не си прави труда.

Изправих се на крака.

— Не, говоря сериозно. Настоявам. Ще ти отнеме не повече от миг.

Щом затворих очи, столът ѝ изскърца. Пръстите ѝ се впиха в ръката ми. Погледнах и видях лицето ѝ на сантиметри от моето.

— Не си играй играчки, Клоуи.

Убедена съм, че си в състояние да ме накараш да повярвам, че Лиз е тук.

Надникнах в очите ѝ и долових в тях страх. Рей нямаше да ме остави да повикам Лиз, защото не искаше да разбере истината.

— Нека да... — захванах аз.

— Не.

Тя стисна ръката ми още по-силно, пръстите ѝ ме пареха. Ахнах и се дръпнах назад. Тя бързо ме пусна, по лицето ѝ премина сянка. Започна да се извинява, после млъкна, прекоси стаята, повика придружител и каза, че сме свършили с вечерята.

Радвах се, че се върнах в килията си. Трябваше да помисля как да убедя Рей, че трябва да избягаме и... как да постъпя, ако не успея.

Трябваше да изляза. Бях сигурна, че въпросителните до името на Дерек означаваха, че още не са решили какво да правят с него. Същите знаци стояха и до моето име.

Незабавно трябваше да измисля план за бягство. Ала в мига, в който се излегнах на леглото и се замислих, разбрах, че кока-колата, която изпих на вечеря, не е била чиста. В нея е имало приспивателно.

Потънах в сън без сънища и се събудих едва когато някой ме докосна по рамото. Отворих очи и видях Сю — сивокосата жена, която ни беше преследвала в двора на фабриката. Стоеше и ми се усмихваше като грижовна медицинска сестра.

Стомахът ми се сви и аз извърнах поглед встрани.

— Време е да ставаш, мила — каза тя. — Днес д-р Давидоф те остави да си поспиш, но следобедът ти е пълен с часове, които, знам, не искаш да пропуснеш.

— Следобедът ли? — седнах в леглото аз. — Колко е часът?

— Наближава единайсет и половина. Рейчъл и Виктория тъкмо свършват със сутрешните уроци, така че ще се срещнете в трапезарията за обяд.

За обяд имахме вегетариански сандвичи, салата и бутилирана вода. Очевидно Тори бе избрала менюто. Рей ме поздрави вежливо и млъкна. Но поне от време на време обръщаше поглед към мен, което не можех да кажа за Тори.

Привършвахме, когато в трапезарията влезе д-р Давидоф.

— Извинете ме, че прекъсвам обяда ви, момичета — каза той, — но се налага да говоря с Клоуи.

Станах от мястото си.

— Разбира се. Къде.

— И тук може.

Без да бърза той се настани на един стол. По гърба ми се стичаха капки пот като на малко дете, което са изправили пред класа.

— Благодарим ти за помощта при търсенето на Саймън, Клоуи. Както знаете, момичета, много се тревожим.

— Разбира се — отвърна Рей. — Той се нуждае от лекарството. Ако имах и най-малка представа къде можете да го откриете, щях да ви кажа.

Тя млъкна и ме погледна. Тори също ме погледна и аз разбрах защо докторът разговаря с мен пред тях двете.

— Направих списък на вероятните места — бързо изрекох. — Само това знам.

— Не бяха там, Клоуи — заяви д-р Давидоф. — Ето защо преразгледахме предложението ти. Днес следобед ще те вземем с нас.

Край. Порой клишетата с грохот се заблъскаха в главата ми. Първо: никога не гледай зъбите на харизан кон. Второ: ако звучи твърде

хубаво, за да е истина, вероятно е така. През последните няколко дни толкова често ме бяха лъгали и мамили, че аз не просто се съмнявах в здравословното състояние на този кон, а и най-щателно го преглеждах.

— Искате да дойда с вас?

— Да, и ако имаме късмет, момчетата ще те видят и ще се покажат. Съществува обаче един проблем.

О, сигурна бях, че при подобен сценарий ще срещнем доста проблеми.

— Местата, които си ни описала, ни съмняват — рече той. — Момчетата са умни, пък и баща им ги е научил. Биха избрали или някое усамотено място, или такова, което е изключително оживено, а местата, които си ни дала, не отговарят нито на едното, нито на другото. Струва ни се, че си пропуснала да включиш в списъка едно много важно място. — Той млъкна и се вторачи в лицето ми. — Но ако такова място не съществува, няма да има смисъл да те водим с нас.

И отново — край. Време е за развързката. Д-р Давидоф знаеше защо искам да отида с тях и бе решил да се включи в играта ми. Дали да не рискувам и да продължа?

— Хайде, Клоуи — прошепна Рей.

— Не мисли, че като не си отваряш устата, ги защитаваш — обади се и Тори. — Саймън е болен, Клоуи. Ако умре, надявам се да те преследва до...

— Достатъчно, Тори — спря я д-р Давидоф.

— Аз... може да ми хрумне още нещо — казах.

Господи, най-добре ще е да ми хрумне някаква друга идея. Но с моята забавена мисъл ще ми е нужно доста време, за да измисля нещо наистина хитро, а аз нямах толкова време. Затова със запъване заразкавах някаква несвързана история за това как двамата с Дерек сме тичали през двора на фабриката, за да намерим къде да се скрием. Може би тъкмо това място бе избрал той за сборен пункт. Само че тогава беше тъмно, а ние влизахме в толкова много сгради, че не съм съвсем сигурна в коя точно сме се крили, макар че, ако я видя, ще я разпозная.

Д-р Давидоф се усмихна и аз очаквах нещо повече от тази усмивка, ала той каза само:

— В такъв случай би било добре да дойдеш с нас, нали?

— И аз — обади се Тори. — След като дойдохме тук, почти не съм излизала от стаята си, а не съм била навън, откакто Клоуи пристигна в Лайл Хаус. И аз искам да дойда.

— Това да не ти е излет в полето? — измърмори Рей.

— Засега нямаме нужда от помощта ти — отвърна д-р Давидоф.

— Мислите, че искам да ви помогна? Е, ще се оглеждам и за Саймън. Но всъщност трябва да напазарувам.

— Да напазаруваш ли? — д-р Давидоф се вторачи в нея, сякаш не я бе чул добре.

Всички я загледахме.

— Знаете ли откога не съм си купувала нещо ново? Пролет е, а дрехите ми са от миналата година.

— Каква трагедия! Няма ли да се оплачеш в Комитета за човешки права? — Рей гледаше към Тори. — Ще оживееш някак си. Сигурна съм, че дрехите още ти стават.

— Което не може да се каже за твоя гардероб. Имаш ли още нещо, което да навлечеш, Рейчъл? Защото досега сме те виждали само с два тоалета.

Рей вдигна ръка и разпери пръсти към Тори.

— Харесваш ли изгарянията от трета степен, а, кралице Виктория? Досега си имала само изгаряния от първа.

— Момичета, престанете. Виктория.

— А когато майка ми ме затвори в Лайл Хаус, двете се споразумяхме. Ако спазвам добро подобрене, тя ще ми купи нов лаптоп. Най-добрия, който се продава на пазара.

— И защо? — попита Рей. — За да пращаш по-бързо съобщения на приятелчетата си?

— Не. За да разработя софтуерния си проект, с който ще кандидатствам в Технологичния институт.

Рей се засмя и Тори и хвърли гневен поглед. Говореше съвсем сериозно. Тори, компютърен гений? Помъчих се да си го представя, но дори моето въображение не беше толкова развинтено.

Тори се обърна към д-р Давидоф:

— Очевидно състоянието ми не може да се подобри и майка ми го е знаела, когато ми обеща. Така че, тя ми дължи този лаптоп.

Д-р Давидоф се намръщи, сякаш се опитваше да следва логиката на мисълта и. После поклати глава.

— Добре, Виктория. Ще наредя да...

— Знам какво ми е нужно и сама ще си го избира.

Д-р Давидоф стана.

— Както желаяш. Утре ще...

— Днес. Искам и нов гардероб за пролетта.

— Добре. Ще помоля някого да те заведе...

— Нима си мислите, че ще позволя на някоя четирийсетгодишна мърла да ми избира дрехите? Ще изляза днес, така че и Клоуи да ми даде второ мнение.

— Искаш Клоуи да ти помогне да си избереш нови дрехи? — удиви се Рей.

— Е, със сигурност не желая да го направиш ти, повлекано. Клоуи може и да е загубенячка, но поне е загубенячка с пари и са я понаучили как да се облича елегантно.

— Не, Виктория — намеси се д-р Давидоф. — Няма да...

Тя се приближи до него, вдигна се на пръсти и му прошепна нещо в ухото. По лицето му премина сянка — той се изненада и едновременно с това се ужаси.

— Ясно — отвърна. — Да, сега, като си помисля, вероятно трябва и ти да дойдеш, за да ни помогнеш да намерим момчетата.

— И аз мисля така.

Тя отплава обратно към стола си. Шантаж? Преди две седмици бих се ужасила. Но днес това ме впечатли.

Моментът сякаш беше взет от класическото кино. Нашият герой, уловен в капана на джунглата, измисля какво ли не, докато най-сетне излезе на свобода... и разбира, че е на километри разстояние от цивилизацията и няма представа как ще стигне до дома си. По същия начин и аз се мъчех да развия сюжетната линия на моя разказ, в който щях да „помогна“ да намерят Саймън и Дерек, без да имам ни най-малка представа как бих могла да се възползвам от възможността.

А и д-р Давидоф не ми даде време да измисля следващия си ход. Той повика Сю и каза на останалите да ни чакат пред парадния вход. Помолих да вляза за малко в стаята си, за да си взема по — топла дреха, ала той заяви, че ще ми я донесат. Добре, че се сетих да им обясня коя точно дреха да вземат — зеления суичър на Лиз.

Докато двете с Тори чакахме отпред заедно със Сю, почувствах познатите вече тръпки да пробягват по гърба ми.

„Тръгваш, без да се сбогуваш?“, прошепна полудемонът в ухото ми. — „И ме оставяш в този капан, макар че направих толкова много за теб?“

В гласа и нямаше заплаха, тя само ме дразнеше.

— Извинявай — автоматично изрекох аз.

„Извинение? Боже, боже, какво вежливо дете. Няма нужда да ми се извиняваш. И без друго не очаквах да ме освободиш точно сега. Щом си готова, ще се върнеш, и когато се върнеш, аз ще те чакам.“

— Момичета? — д-р Давидоф се приближи до нас. — Колата е тук.

Последвахме го навън и познатият топъл полъх разроши косата ми.

„Довиждане, дете. Много да внимавате — ти и малката ти групичка от магьосници и чудовища. Бъдете нащрек и дръжте в готовност безценните си способности. Не искам апокалипсисът да започне без мен.“

Пътувахме с микробус заедно с д-р Давидоф, майката на Тори и шофьора, когото не познавах — рус младеж от охраната. В друга кола зад нас се бяха настанили Сю, един оплешивяващ шофьор и тъмнокосият мъж, който в нощта на бягството ни от Лайл Хаус държеше пушката.

В колата имаше и четвърти човек: леля Лорън. Не я бях видяла, но д-р Давидоф беше споменал, че и тя ще присъства. Когато го каза, аз бързо се шмугнах в микробуса, за да не я видя, когато излиза.

Как да се изправя лице в лице с леля Лорън? Като си го помислех, стомахът ме заболяваше. През последните двацет и четири часа се опитвах да не мисля за нея и за онова, което може да направи.

Майка ми почина, когато бях на пет години. Леля Лорън бе нейната по-малка сестра. През годините, когато се местехме от квартира в квартира заедно с баща ми, който пък все бе някъде по работа, а мен оставяше с поредната бавачка и икономка, леля Лорън бе единственото сигурно нещо в живота ми. Човекът, на когото можех да разчитам. Ето защо, след като избягах и ме раниха, когато двете с Рей останахме сами, без момчетата, се бях обърнала за помощ към нея.

А леля Лорън ме върна обратно при д-р Давидоф. Ако беше мислила, че връща в правия път своята заблудена племенница, че я оставя в ръцете на хора, които могат да ѝ помогнат, колкото ядосана и наранена да бях, щях да я разбера. Но леля Лорън не бе измамена от тези хора. Тя бе една от тях.

Беше включила мен — или по-скоро майка ми — в техния експеримент. Беше ги оставила да убият Брейди и Лиз, както и другото момиче, може би дори им е помогнала да го направят. А сега, след като вече знаех всичко, трябваше да я гледам в очите и да се преструвам, че няма нищо тревожно.

В микробуса имаше седалка по средата, която можеше да се завърта, и на нея седеше майката на Тори. През първата част на пътуването ни тя четеше „Уолстрийт Джърнал“, като сегиз-тогиз

вдигаше поглед, за да се увери, че сме тук. Двете с Тори пътувахме, вперили поглед всяка в своя прозорец, сякаш не бяха потъмнени до степен, че да виждаме навън само неясни сенки.

Нямах никаква възможност да си взема раницата. Дори на Тори не и разрешиха да вземе чантичката си, независимо, че се беше борила със зъби и нокти. Добре поне, че имах пари. Бях пристигнала в Лайл Хаус със свитите на руло банкноти от по двайсет долара и с кредитната карта, напъхана в обувката ми, които все още си бяха на местата. Носех джинси, риза с дълги ръкави и кецове. Би било добре да си сменя белъто и чорапите, ала точно сега повече се тревожех, задето ризата на гърба ми бе толкова тънка.

— Д-р Давидоф? — наведох се напред, доколкото ми позволяваше коланът на седалката. — Взехте ли суичъра, за който ви бях помолила?

— О, да. Наистина ще ти е нужен. Навън е студено. Даян? Би ли го подала на Клоуи?

Щом видях да ми подават зеления суичър над седалките, въздъхнах с облекчение.

— Не беше ли на Лиз? — попита Тори.

— Не мисля.

— Не мислиш ли? — Тя го грабна от ръцете ми и зачете етикета. — Откога носиш блузи среден размер? Обзалагам се, че все още си купуваш дрехите от щанда за деца.

— Много смешно. Да, обикновено нося малък размер.

— Супермалък.

— Но предпочитам широките суичъри, разбра ли?

— Да не би да съм толкова глупава? Това е същият суичър, който бях взела назаем от Лиз. Същият, за който ме пита онзи ден.

Майката на Тори свали вестника в скута си.

— Аз-аз си помислих, че Лиз може да си го поиска. Рей бе споменала, че все още е у теб, затова...

— И затова си се самоназначила за пазителка на вещите на собствената ми приятелка?

Майката на Тори сгъна вестника в скута си и го приглади с дългите си червени нокти.

— Това суичъра на Лиз ли е, Клоуи?

— М-може би. Когато тръгнахме от Лайл Хаус, грабнах, каквото ми попадна в тъмнината. И аз имам подобен. Днес ще го облека, а после ще ви го дам, за да го върнете на Лиз.

— Гледай наистина да го върнеш — и Тори протегна ръка, за да ми го подаде.

Майка ѝ го издърпа от пръстите ѝ и го сгъна на коленете си.

— Ще се погрижа Лиз да си го получи.

— Може ли да си го облека днес? Д-р Давидоф каза, че е студено.

— Нищо няма да ти стане.

Тори завъртя очи.

— Не е кой знае какво, мамо. Дай ѝ го.

— Казах не. Коя част от отговора ми не разбра, Виктория?

Тори възропта под носа си и отново се загледа през прозореца.

Майка ѝ ме погледна, но изражението на лицето ѝ не говореше нищо.

— Сигурна съм, че и без него ще се чувстваш добре.

Когато шофьорът спря на улицата зад фабриката, зъбите ми тракаха, но не само от студа. Майката на Тори бе разбрала защо съм взела суичъра — знаеше, че съм научила за смъртта на Лиз. Защо иначе един некромант ще носи нейна лична вещ със себе си?

Първо д-р Давидоф, а сега и майка ѝ. Нима имаше някой, който да не е прозрял плана ми?

Може би един-единствен човек.

Онзи, който продължаваше да гледа на мен като на сладката малка Клоуи. Онзи, който мислеше, че аз всъщност не съм имала намерение да бягам от Лайл Хаус, а съм се оплела в мрежите на момчетата.

— Лельо Лорън?

Когато двете със Сю слязоха от автомобила, аз се приближих. Имах чувството, че сякаш наблюдавам непознат човек, приел външността на моята леля.

— Премръзнала си. — Тя ми разтри ръцете, като внимаваше да не стисне твърде здраво ранената ми ръка. — Къде е палтото ти?

Видях как майката на Тори ни гледа. Ако се разбъбря пред леля Лорън, тя ще ѝ обясни защо искам да взема суичъра на Лиз.

— Забравих го. Миналата седмица беше по-топло.

Тя се огледа.

— Някой да има излишен...?

Тъмнокосият мъж, познат ми от събота вечерта, се смъкна от предната седалка и й подаде найлоново яке.

— Благодаря ти, Майк — каза леля Лорън и ми помогна да го облека.

Ръкавите му бяха с двайсетина сантиметра по-дълги от ръцете ми. Аз ги навих нагоре с надеждата, че допълнителните маншети ще ме стоплят повече, ала якето бе толкова тънко, че не ме предпазваше дори от вятъра.

— Взехте ли инсулина? — попитах аз.

— У мен е, миличка. Не се тревожи.

Докато групата се готвеше да започне търсенето, аз не се отделях от леля Лорън. На нея това й харесваше, беше ме прегърнала с едната си ръка и търкаше рамото ми, за да ме сгрее. Стисках зъби и търпях.

— А сега, Клоуи — каза д-р Давидоф, когато всички бяха вече готови, — ще ни кажеш ли откъде да започнем?

Сборният ни пункт бе най-близкият до фабриката склад. Така че, целта бе да ги държа колкото е възможно по-далеч от склада, ако преследвачите решат, че това е моментът да огледат наоколо.

— Тръгнахме от склада, където вие хванахте следите ни, и направихте това. — Аз вдигнах ранената си ръка.

— Когато използвахте през прозореца — уточни д-р Давидоф.

Кимнах с глава.

— Не разбрах, че съм се наранила и продължихме да тичаме. Дерек искаше да се отдалечим възможно най-бързо от склада. Ние тичахме ли, тичахме, заобикаляхме сградите и се мъчехме да намерим сигурно скривалище. Аз-аз... не обърнах внимание. Беше тъмно и не виждах добре. Но Дерек виждаше и аз го следвах.

— Върколаците виждат много добре през нощта — измърмори д-р Давидоф.

— Най-после открихме удобно място, където Дерек предложи да се скрием, докато си отидете. Ала подуши кръвта.

Леля Лорън стисна пръсти около ръката ми, сякаш си представяше как ме разкъсват.

— Така че, той ми помогна — продължавах аз. — Превърза раната ми. Но заяви, че е лоша и че има нужда от зашиване. После

надуши Саймън. Ето защо си тръгнахме — заради ръката ми и заради Саймън, — но преди да се махнем от там, той каза, че скривалището е добро и че трябва да запомним мястото.

— А ти не го запомни — обади се Тори. — Добре си го измислила.

— Беше тъмно, а и всичко ми беше объркано в главата. Помислих, че говори за себе си — че той трябва да го запомни.

— Разбираме, Клоуи — отвърна д-р Давидоф. — Имаш право. Този разказ изглежда по-обещаващ от предишните ти истории. Що се отнася до това, че ще си спомниш, щом го видиш, макар да...

— Наложих се да разкъсаме блузата ми, за да превържем ръката ми. Тук трябва да са останали следи от нея.

— Добре, Клоуи, тогава ще тръгнеш с госпожа Енрайт.

Леля Лорън ме прегърна през раменете.

— Клоуи ще тръгне с мен.

— Не, ти ще вземеш Виктория.

— Но...

Майка й я прекъсна:

— Можеш ли да предизвикваш видения, Лорън?

— Не, но...

— Изобщо имаш ли някакви способности?

Леля Лорън ме стисна още по-силно.

— Да, Даян. Имам способностите на завършил медицина лекар и затова ще съм първата, която ще е тук, щом открием Саймън...

— Ще бъдеш наблизко — каза д-р Давидоф. — Клоуи трябва да ме придружи, но няма да допуснем момчетата да я видят. Даян ще се погрижи за това.

8

Оказа се, че да предизвикваш видения, много прилича на онова, което сме гледали в научнофантастичните филми: злодеят непрекъснато изчезва, прикрива се в полето на своята магическа сила. Този специален ефект се постига много лесно. Очевидно така е и в реалния живот при положение че си вещица.

Майката на Тори вървеше до мен, почти незабележима. Тъй като нямах никаква възможност да се откъсна от нея, трябваше да продължа да играя ролята си и да се правя, че търся сборния ни пункт, което ми даваше шанс да се оглеждам откъде най-лесно бих могла да се измъкна. Може би щях да открия дупка в стената, твърде малка, за да може майката на Тори да се провре през нея и да ме последва, някоя удобна за целта купчина от кашони, които бих могла да съборя върху нея, или пък забравен чук, с който да ѝ разбия черепа.

Никога през живота си не бях „разбивала черепа“ на някого, ала с майката на Тори бях готова да се пробвам.

Погледната от шосето, сградата приличаше на най-обикновена фабрика с няколко пристройки. Но щом влезеш и се приближиш, виждаш, че навсякъде в двора има сгради, повечето от които дори не се използват. Първокласен имот. Или би могъл да бъде... ако не беше бълващата дим фабрика, която сваляше цената на всички имоти в района.

Пушекът бе единственият признак, че фабриката работи. Вероятно доста под капацитета си, както много от промишлените предприятия в Бъфалоу. Нямах представа какво произвеждат. От наличностите в складовете можеше да се заключи, че тази тук изработва метални изделия. Миналия път, когато тичахме между сградите, ние се криехме зад някакви варели и наблюдавахме как един камион товари нещо, но шофьорът му бе единственият работник, когото видяхме.

Третата постройка, която огледахме, бе отворена, така че не стана необходимо майката на Тори да прави магии, за да отключи

вратата. Когато влязохме, аз си казах: „Това изглежда подходящо.“

Последните две бяха пълни с оборудване и метални цилиндри. Очевидно това помещение не се използваше и навсякъде се търкаляха щайги и кашони.

Влязохме навътре и аз забелязах наклонена на една страна купчина. До нея бяха струпани малки метални тръби, идеално средство за разбиване на черепи.

Отправих се натам с наведени очи, сякаш търсех скъсаната си риза.

— Мисля, че вече можем да спрем с целия този цирк, Клоуи — обади се майката на Тори.

Бавно се обърнах, за да имам време да изобразя удивление на лицето си.

— Тук няма никаква риза — продължи тя, — нито пък сборен пункт. Вероятно той съществува някъде в този комплекс, но не и на това място.

— Да опитаме в следващия.

Когато минавах покрай нея, тя ме улови за ръката.

— Всички сме наясно, че отново се опитваш да избягаш. Но Марсел се надява истинският сборен пункт да е някъде наблизо, а в момента ти оставяш следи, които ще примамят Дерек да се върне, щом реши, че сме си отишли.

Оставям следи ли? О, не. Защо не се сетих по-рано? Не бива да съм тук, за да не привлека вниманието на Дерек. Ако той подуши, че съм била близо до фабриката.

— А-аз... не се опитвам да избягам. Искам да помогна на Саймън. Трябва да намерим...

— Момчетата не ме интересуват. Интересуваш ме ти.

— Аз ли?

Тя ме стисна още по-здраво.

— Другите деца бяха в Лайл Хаус от месеци, държаха се прилично, работеха усърдно, за да се оправят. И изведнъж пристигаш ти и носиш куп проблеми. Само за седмица от дома избягаха четири деца. Ти си една малка подстрекателка, нали?

Аз послужих като катализатор, не бях подстрекателка. Но нямаше никаква полза да я поправам.

Тя продължи:

— Докато останалите приемаха лъжите ни и се молеха някой да ги спаси, ти започна да действаш. На дъщеря ми не ѝ стиска дори да те последва.

„Аха, защото си сломила борбените ѝ сили, нали така? Защото си я накарала да мисли, че трябва да се прави на идеалната пациентка, за да ти угоди?“

— Съдбата ни изигра лоша шега, Клоуи Сондърс. Набута те право при скъпата ти леля Лорън, която все се тормози и кърши ръце. Щяха да си паснат идеално с моята безгръбначна щерка. Но там, където съдбата ни прецаква, свободната воля оправя всичко. Мисля, че с теб можем да постигнем съгласие, което ще е от полза и за двете ни. — Тя пусна ръката ми. — Д-р Джил ме уверява, че си се свързала с духовете, участвали в първите експерименти на Лайл.

Не казах нищо, а продължих да гледам непоколебимо напред.

— Знам, че сте се изправили една срещу друга — продължаваше майката на Тори. — Нашата д-р Джил е истинска фанатичка, убедена съм, че си го забелязала. Обсебена е от тайните на Лайл. Амбицията е нещо здравословно. Но обсебването не е. — Тя ме изгледа. — И какво ти казаха тези духове?

— Нищо. Съвсем случайно ги събудих и те не пожелаха да си бъррят с мен.

Тя се засмя.

— Предполагам. Но пък ти, на твоята възраст, да будиш мъртъвци...? — Очите и блестяха. — Удивително.

„Ясно, постъпих глупаво. Само потвърдих, че мога да призовавам мъртвите. Нека ми послужи за урок.“

— Ще можеш ли отново да се свържеш с тях? — попита тя.

— Бих могла да опитам.

— Находчива и логична. Тази комбинация ще те отведе далеч. Тогава ще направим следното. Ще кажа на д-р Давидоф, че сме открили мястото и то е тук. Ризата е изчезнала, вероятно момчетата са я прибрали. Но пък са оставили това.

Тя измъкна един лист от джоба си. Беше лист хартия, внимателно откъснат от скицника на Саймън. От едната страна имаше част от рисунка, очевидно излязла изпод неговата ръка. На обратната страна имаше надпис с печатни букви: КАФ. НА БЪФ. 2 СЛ.О.

— Среца в „Кафенето на Бъфалоу“ в два следобед — казах аз. — Но листът е твърде чистичък. Ще разберат, че не сме го намерили тук.

Взех го, приближих се до металните тръби, наведох се и прокарах листа по мръсния под. После спрях и без да се изправам, вдигнах поглед към нея.

— Ами инсулина?

— Сигурна съм, че момчетата вече са намерили инсулин.

— Не може ли да го оставим тук в случай на нужда?

Тя се колебаеше. Не й се щеше да си прави труда, но пък ако така спечели доверието ми...

— После ще взема ампулите от Лорън и ще ги донеса — каза. — А сега трябва да докладваме за находката си.

Тя се обърна, за да си тръгне, аз стиснах една метална тръба в ръка, скочих и я стоварих в тила ѝ. Тя се извъртя, пръстите и се свиха. Отстъпих назад и се блъснах в купа кашони, тръбата излетя от ръцете ми и издрънча на пода. Протегнах се да я взема, ала г-жа Енрайт се оказа побърза, грабна я и замахна към мен.

Отвори уста, но преди да каже и дума, над главата ми профуча кашон. Тя отстъпи встрани, за да го избегне. Зад нея стоеше Лиз.

Хвърлих се към купчината тръби, ала госпожа Енрайт ми направи още една магия. Почвата изчезна изпод краката ми, разперените ми ръце се удариха в пода и болка прониза ранената ми ръка. Огледах се и зад струпаните кашони ми се мярна нощницата на Лиз.

— Това е Елизабет Дилейни, предполагам — госпожа Енрайт отстъпи назад и се опря в стената, очите и зашариха наляво-надясно и тя се приготви за следващия летящ предмет. — Изглежда, че едва след като умря, разви способностите си. Защо ли това не стана по-рано? Каква загуба!

Лиз замръзна в камарата кашони, поразена от факта, че смъртта ѝ е потвърдена и от госпожа Енрайт. После изправи гръб, присви очи и ги насочи към купчината метални кутии.

— Дори и мъртва, ти можеш да си полезна, Елизабет — заяви госпожа Енрайт. — Полтъргайстите не са често срещано явление и това ще помогне на д-р Давидоф да преодолее разочарованието си от загубата на скъпите Саймън и Дерек.

Металните кутии се заклатиха и политнаха към пода, докато тя се напрягаше, а жилите и изскочиха от неимоверното усилие. Аз неистово махах към нея, за да я накарам да съсредоточи силата си върху най-горната. Тя кимна с глава и я бутна, ала госпожа Енрайт просто отстъпи встрани.

— Достатъчно, Елизабет — спокойно изрече тя, когато кутиите изтрополиха зад гърба ѝ.

Лиз грабна някаква дъска и я запрати срещу нея.

— Казах, достатъчно.

Тя ми направи още една магия, този път изпрати срещу ми токов удар, който ме запокити на пода задъхана и трепереща. Лиз коленичи над мен.

Прошепнах ѝ, че съм добре и се надигнах до седнало положение. Цялото ми тяло пулсираше.

Госпожа Енрайт се огледа, ала нямаше как да я види, ако Лиз не задвижеше нещо.

— Не мога да те нараня, Елизабет, но мога да нараня Клоуи. Дори една клечица да политне във въздуха, ще я поразя с електричество. Ясно ли ти е?

Изправих се на крака и се втурнах към вратата. Но само след две крачки замръзнах. Буквално.

— Нарича се „сковаваща магия“ — обясни госпожа Енрайт. — Много е ефикасна. А сега, Елизабет, ще трябва да се държиш прилично, докато ние с Клоуи...

Магията се развали. Залитнах и се извих, за да запазя равновесие, и като погледнах към нея, видях, че тя бе замръзнала. От сенките излезе тъмна фигура.

— Сковаваща магия, а? — Към нас идваше Тори. — Така ли я наричаш, мамо? Права си. Много е ефикасна.

Тя вървеше към неподвижната фигура на майка си.

— Значи аз съм едно разочарование, така ли? Клоуи е момичето, което би желала за своя дъщеря? Знаеш ли, това щеше много да ме нарани... ако бях сигурна, че наистина я познаваш. Или че познаваш мен. — Тя се приближи още повече. — А пазаруването, мамо? Заключение съм в килия, животът ми се разпада, а ти наистина повярва, че искам да отида на пазар? Ти ме познаваш точно толкова, колкото и тя — и тя махна с ръка към мен. — Ти...

Тори залитна назад и отвори уста, когато майка и се освободи и ѝ направи магия.

— Имаш още много да се учиш, Виктория, за да успееш да ме нараниш.

Тори срещна погледа на майка си.

— Нима си мислиш, че съм тук, за да ти отмъстя? Това, което направих, се нарича бягство.

— Бягство ли? Ще избягаш и ще заживееш на улицата? Принцесата на татко ще спи по пейките?

Огън припламна в очите на Тори, но тя отвърна спокойно:

— Ще се оправя.

— Как? Имаш ли пари? А кредитна карта?

— Как бих могла да имам, когато ме държеше под ключ?

— Обзалагам се, че Клоуи има. Убедена съм, че тя никога не е излизала от стаята си без пари или карта. За всеки случай.

И двете ме погледнаха. Аз не казах и дума, но лицето ми трябва да ме е издало. Госпожа Енрайт се засмя.

— О, ще намеря пари, мамо — каза Тори. — Ще ги взема от теб.

Тя отпусна ръцете си надолу и аз, и майка ѝ бяхме разтърсени от силна вълна, която ни блъсна в гърдите. Тори размаха ръце над главата си.

Изскочиха искри, те бяха подхванати от порива на вятъра и се завихриха заедно с мръсотията и прахоляка от пода. Стиснах очи и покрих носа и устата си с ръка.

— Това ли наричаш силна магия, Тори? — провикна се през воя на вятъра майка и. — Това е една най-обикновена сръдня. Въобще не си се променила. Ето и сега, викаш природните сили да вият и тропат вместо теб.

— Нима мислиш, че само това мога? Само гледай.

Тори замръзна на място, омагьосана от майка си. Вятърът утихна. Прахът и искрите запърпориха по пода.

— Гледам — каза госпожа Енрайт. — Но онова, което виждам, е едно недоносче с нова лъскава кола, което обикаля безсмислено наоколо, без да го е грижа, че някой ще бъде наранен. Егоистична и прибързана, каквато си била винаги досега.

В очите на Тори проблеснаха сълзи. Майка ѝ тръгна към нея, а аз отстъпих назад към купчината метални тръби.

— Е, Виктория, ако си приключила с изблиците си, ще повикам Лорън да дойде да те вземе, и да се надяваме, че този път няма да те изпусне.

Лиз се приближаваше към госпожа Енрайт, а погледът ѝ бе вторачен в друга купчина кашони. Поклатих глава. Тъгълът бе лош и тя щеше да ги види, когато започнеха да падат. Наведох се и вдигнах една метална тръба.

— Лорън Фелоус няма да е единствената виновница за малкото ти приключение — продължаваше госпожа Енрайт. — Ти току-що си спечели още една седмица изолация — сама в стаята си, без уроци, без посетители, без музика. Ще разполагаш с много време, за да размишляваш.

Замахнах с тръбата. Тя се удари в тила ѝ с противно храс. Тръбата излетя от ръцете ми. Госпожа Енрайт се извъртя и аз помислих, че не съм я ударила достатъчно силно. Сkochих да взема тръбата, която се бе търколила встрани.

И тогава тя се свлече.

Заклинанието престана да действа, Тори се втурна към майка си и коленичи до нея. Аз сторих същото и проверих пулса ѝ.

— Мисля, че нищо ѝ няма — казах.

Тори остана коленичила до нея.

Докоснах я по ръката.

— Ако ще тръгваме, трябва да...

Тя ме отблъсна. Сkochих на крака, готова да си тръгна. После разбрах какво правеше тя — претърсваше джобовете на майка си.

— Нищо — просъска през зъби тя. — Не носи дори кредитната си карта.

— Аз имам пари. Хайде.

Тя хвърли последен поглед към майка си и ме последва.

Двете с Тори се мушнахме под чергилото на едно ремарке. То беше без шофьорска кабина, така че нямаше опасност скривалището ни да отпраши нанякъде. Казах си, че това е идеалното място за криене. Тори не се съгласи с мен.

— Седим тук като на гюме — просъска тя и коленичи. — Само да дръпнат чергилото и ще ни видят.

— Ако дойдат по-наблизо, ще си плюем на петите.

— А как ще разберем, че са наблизо? Нищичко не виждам.

— Лиз наблюдава вместо нас. — Преместих краката си в удобна позиция. — Колкото до Лиз...

— Тя е мъртва — гласът ѝ стържеше като с пила. — Чух какво каза майка ми. Тя е убила Лиз, нали? Тя и онези хора.

— А-аз ще ти обясня по-късно. Трябва да пазим тишина. Някой ще ни чуе.

— Наоколо няма никой, не знаеш ли? Защото Лиз — моята приятелка Лиз — е дух и ни пази. Очевидно тя ти е помагала, Бог знае откога, а ти дори не си направи труда да ми съобщиш за смъртта ѝ, да ми кажеш, че са я убили.

— Казах на Рей.

— Че как не? Рейчъл. Как ти се струва това? — Тори срещна погледа ми. — Ако искате да знаете кой ви предаде, погледнете натам.

— Рей ли? Не. Тя никога не би...

— Е, все някой го е сторил. Ако не сме двете с теб, ако не са и момчетата, кой е тогава?

— Трябва да пазим тишина. Звукът се разпространява на вълни във въздуха.

— Нима? Леле-мале! Сега пък ще ми даваш и уроци по физика. Дерек ли те научи?

— Тори?

— Какво?

— Млъкни.

Тя млъкна за около пет секунди, после захвана:

— Не трябваше ли Лиз да дойде досега? Откъде знаеш, че още е навън?

— Тя идва и си отива. Затова се нуждаех от суичъра ѝ, за да...

Лиз се шмугна под чергилото и увисна над главите ни.

— Кажй ѝ да млъкне!

— Вече ѝ казах — прошепнах аз. — Няколко пъти.

— Чули са ви и идват насам. Леля ти и един мъж с пушка.

Съобщих новината шепнешком на Тори.

— Какво? Тогава защо още сме тук? — и тя се стрелна на една страна.

Сграбчих я за ръката.

— Хей! — възкликна тя толкова високо, че Лиз трепна.

— От коя страна идват? — попитах Лиз.

Тя посочи наляво. Изпълзях надясно и повдигнах брезента.

Лиз побърза да излезе навън.

— Вече не ги виждам.

Примижах срещу слънцето. На пет-шест метра от нас имаше някаква постройка, но не виждах входа и. Надвесих се, за да огледам по-добре.

Вляво от мен се издигаше купчина ръждясали варели. Бихме могли да се скрием между.

— Клоуи! — изписка Лиз. — Той е точно...

Трополенето по ремаркетото прекъсна думите ѝ.

— Покрийте се! — викна Лиз. — Покрийте се!

— Какво става? — прошепна Тори. — Хайде!

Опитах се да се покрия, но Тори ме блъсна, аз излетях и се плъоснах по корем, забила лице в прахоляка.

— Е, така е по-лесно — обади се един глас.

Изтърколих се по гръб. На ремаркетото стоеше Майк — човекът, стрелял по нас в съботната нощ.

— Лорън? — каза той. — По-добре ми подай пушката. Аз ще се оправя с това.

Без да ме изпуска от очи, той скочи на земята. Протегна ръка, когато леля Лорън се появи иззад ремаркетото с пушка в ръце.

— Съжалявам, Клоуи — обърна се към мен тя.

Насочи пушката и се прицели.

— Н-недей. Аз-аз няма да се съпротивлявам. Аз...

Тя изви пушката настрана и стреля в Майк. Стреличката се заби в ръката му. Той се вторачи в нея. После коленете му се огънаха.

Леля Лорън изтича към мен и ми помогна да стана.

— Тори, махай се оттук. Когато ви чухме, той съобщи по радиото на останалите.

Пристъпих назад, без да отделям поглед от леля Лорън и магнах с ръка на Тори да е готова за бягство. Леля Лорън ме сграбчи за ръката; но аз се дръпнах, тя отслаби хватката си и отстъпи назад.

— Защо, мислиш, го прострелях? — попита тя. — Защо пуснах толкова лесно Тори да избяга от мен? Опитвам се да помогна. Ще намерим момчетата, после ще открием и Кит — бащата на Саймън.

В ушите ми се чу странен звън. Мисля, че беше сърцето ми, което пееше от радост. Леля Лорън бе осъзнала, че греши. Тя още ме

обичаше. Щеше да уреди всичко, да реши проблемите ми, както винаги досега, и да постави нещата по местата им.

Нима можех да си представя нещо по-хубаво?

Не, затова направих още една крачка назад, като прикривах ръката с тялото си и скришом махах на Тори да е готова. Твърде често ме бяха мамили, за да си падна по приказно щастливия край, който ми предлагаше.

— Клоуи, моля те — леля Лорън ми подаваше кутията със спринцовката и инсулина. Щом се пресегнах да ги взема, тя стисна ръката ми. — Сгреших, Клоуи. Направих голяма грешка. Но ще я поправа. — Тя ми подаде кутията. — Тръгни натам — и тя посочи към фабриката. — Движи се плътно до стената. Трябва да го скрия под ремаркетото.

Леля Лорън ни настигна, заобиколихме складовете и тръгнахме към главния вход. Тя се кълнеше, че отпред не пази никой от групата „Едисън“. Нямаше да рискуват и да се приближат твърде много до фабриката, макар че навън пред входа не се виждаха никакви работници.

Ами ако ме лъжеше и ни вкарваше в капан? Надявах се заклинанията на Тори да ни помогнат да се освободим.

Като стигнахме отсрещния край на двора, ние се спряхме зад склада, за да си поемем дъх.

— Е, момичета — каза леля Лорън. — Отсреща има портал — оттам доставят суровите материали. Затворен е, но съм убедена, че и двете ще можете да се промушите. Завивате надясно, отминавате две пресечки и тръгвате по улицата. В дъното ще видите супермаркет.

Кимнах с глава.

— Знам къде е.

— Добре. Минавате отзад и чакате. Там ще се срещнем.

Тори си плю на петите, но аз останах с поглед, впит в леля Лорън.

— Клоуи?

— Тори не ни е издала, нали?

— Не. А сега...

— Била е Рей, нали?

Леля Лорън не каза нищо, но аз видях отговора в очите и.

— Сгреших, като мислех, че тя постъпва правилно, Клоуи.

Бавно се заобръщах. Тя хвана ръката ми и мушна в нея прегънат надве плик.

— Тук е обяснението, има и малко пари.

Когато отказах да го взема, тя се наведе и го напъха в задния ми джоб.

— Ако решиш да продължиш да бягаш, няма да те коря. Но те моля да ми дадеш още една възможност. Последна.

Кимнах с глава. Тя ме придърпа към себе си и ме прегърна, целуна ме по бузата и ме пусна да си ходя. Тори вече бе завила зад ъгъла на сградата и бе изчезнала от погледа ми, когато Лиз изпищя зад мен.

— Клоуи!

Извърнах се толкова бързо, че загубих равновесие. Леля Лорън ми махаше с ръка да продължавам напред, ала аз виждах само фигурата зад нея. Майката на Тори.

Извиках, за да я предупредя, ала госпожа Енрайт вече протягаше ръка. От пръстите ѝ излетя светкавица. Тя порази леля Лорън с ужасно пращане и я събори на земята. От устата ѝ бликна кръв и обагри бетона под главата ѝ.

Втурнах се към леля Лорън. Бях направила едва няколко стъпки, когато майката на Тори ми направи заклинание и аз замръзнах неподвижно на мястото си. Стори ми се, че тя каза нещо, ала не чух какво. Докато се вирах надолу в простряната на земята леля Лорън, в ушите ми звучаха собствените ми безмълвни писъци. Най-сетне гласът на госпожа Енрайт достигна до съзнанието ми.

— Сигурно трябва да попитам къде изчезна скъпата ми щерка.

— Ето ме — обади се глас зад мен.

Госпожа Енрайт вдигна глава. Свъси вежди. Отвори уста. И тогава изхвърча назад, застигната от заклинанието на Тори. Аз се раздвижих. Скочих към леля Лорън, ала Тори ме сграбчи за ръката.

— Трябва да тръгваме — каза тя.

— Не. Аз...

Госпожа Енрайт дойде на себе си, разпери ръце и изпрати заклинание. Тори ме изблъска от пътя му и то се удари в стената, като остави черна дупка в нея.

— Можеш да се пребориш с нея — окуражих я аз. — Спри я, преди да е взела пушката.

— Не мога.

Тори се отпусна на ръката ми. Аз я дръпнах. Тя измърмори едно „Хубаво“, пусна ме, а после си плю на петите и изчезна зад ъгъла. Майка ѝ отново вдигна ръце. И тогава прозвуча глас, който отвлече вниманието ѝ:

— Тук са!

Хвърлих последен поглед към леля Лорън и хукнах да бягам.

Вече нямаше как да стигнем до портала. Скоро разбрах защо леля Лорън ни пусна напред — за да ни пази гърбовете, тъй като всеки работник, който влиза в задния двор, може да ни види, а ние не можехме да си позволим лукса да вдигнат тревога.

Надникнахме иззад ъгъла на съседната сграда, видяхме откритото пространство, дочухме приближаващите се гласове и осъзнахме, че няма да успеем.

— Ами сега? — попита Тори.

Не ѝ отговорих.

— Хайде! — прошепна тя. — Имаш ли план?

Искаше ми се да я сграбча, да я разтърся и да ѝ кажа, че нямам никакъв план. Нямах време дори да си помисля за план. Леля ми можеше и да е мъртва. Мъртва. Това бе единствената мисъл в главата ми.

— Клоуи! — шептеше тя. — Побързай! Какво ще правим?

Исках да ѝ кажа да ме остави на мира. Сама да си измисли план. Но зърнах очите ѝ. Страхът в тях бързо преминаваше в паника и думите ми така и останаха неизречени.

Тя току-що бе научила, че Лиз е мъртва. Видя как майка ѝ по всяка вероятност бе убила леля Лорън. Нито аз, нито тя бяхме в състояние да мислим, но една от нас трябваше да го направи.

— Леля ти спомена, че групата „Едисън“ няма да посмее да приближи главния вход — каза тя. — Ако се затичаме.

— Ще направят изключение. Или ще ни пресрещнат по някакъв начин. Но... — озърнах се. Погледът ми се спря върху най-голямата сграда в двора. — Фабриката.

— Какво?

— Не се отдалечавай от мен.

Знаех, че има два входа — аварийен изход, през който бяхме избягали в събота вечер, и главен вход, през който се бе вмъкнал

Дерек. Най-близо бе главният вход. Докато вървахме натам, шепнешком се обърнах към Лиз и я помолих да избърза напред, за да огледа пътя. Ако види някого, да ни свирне с уста.

Вратата се намираще в една ниша. Втурнах се вътре и се залепих за стената, а Лиз влезе през вратата, без да я отваря. Върна се само след секунда.

— Отпред има пазач — информира ни тя. — Ще отвлека вниманието му. Открехни лекичко вратата и чакайте да ви свирна. Нали знаеш къде да се скриете?

Кимнах с глава. Когато бяхме тук в събота, Дерек ни накара да отворим всички врати, за да търсим изход и аз си спомних, че вътре имаше складово помещение, което бе идеално за скривалище.

После Лиз ни свирна, че пътят е чист и аз открехнах вратата. Тори нетърпеливо пристъпваше от крак на крак зад мен, макар че я бях помолила да гледа внимателно да не би някой да дойде.

Вътре Лиз стоеше до една затворена врата на пет-шест метра от нас. Пазачът бе застанал до нея и се взираше в топката на бравата, която бавно се извърташе ту на едната, ту на другата страна.

Ние се промъкнахме зад гърба му. Чувах далечния грохот на машините и смеха и гласовете на работниците. Но в секцията, в която бяхме ние, бе тихо.

Лесно стигнахме до страничния коридор, докато пазачът се чудеше и маеше на тайнствените движения на бравата.

Лиз се втурна след нас.

— Сега накъде?

Посочих към съседния коридор. Тя бързо изтича напред, зави зад ъгъла и ни свирна, че пътят е чист. Късметът не ни изневери и ние се добрахме до безопасното складово помещение. Когато вратата се затвори, в празния коридор проехтя гласът на пазача.

— Хей, Пийт, ела! Трябва да видиш нещо. Бравата се движеше сама. Казвам ти, откакто Дан заби нос в гатера, тук сноват призраци.

Той беше прав. В събота вечер бях видяла как призрактът на един мъж скочи в този гатер. После бе излязъл и бе повторил действието си. Това някакво покаяние ли беше? Леля Лорън бе сторила много злини, може би дори бе извършила убийство. Ако е мъртва, дали ще отиде в ада? Дали тя...?

Преглътнах тежко.

— Ами сега? — прошепна Тори.

Огледах се. Помещението имаше размера на класна стая и бе пълно с кашони.

— Огледай отзад — казах аз. — Има доста прах, което означава, че не влизат тук много често. Ще се скрием.

Лиз дотърча до нас.

— Идват!

— Ка...?

— Доктор Давидоф и Сю. Тя те е видяла до вратата.

Благодарение на Тори, която бе толкова добра охрана.

— Вътре ли са? — попитах.

— Още не.

— За кого питаш? — поинтересува се Тори, щом Лиз отлетя. — Какво става? Какво ти каза тя?

Аз ѝ обясних, после открянах леко вратата.

— Какво правиш? — дръпна ме тя за ръкава. — Полудя ли? Затвори я веднага!

9

Кажи на Тори да пази тишина и тя ще вдигне олелия. Помоли я да се отдръпне и тя ще те блъсне на огневата линия. Нареди ѝ да внимава да не дойде някой и тя ще се отпусне на рамото ти. Отворих вратата, за да чуя какво става, а тя взе да ме дърпа обратно в стаята.

„Ах! Това е началото на едно красиво приятелство.“

Приятелство ли? Ще имаме късмет, ако издържим и временното партньорство.

Казах ѝ, че се опитвам да чуя нещо. Тя започна да спори и аз ѝ хвърлих гневен поглед, но за първи път в живота ми той сработи. Тори затвори уста и се отдръпна, кисела и сърдита, ала тиха.

— Мога ли да помогна — проехтя гласът на пазача откъм коридора.

— Да, търсим две момичета — отвърна д-р Давидоф. — Мислим, че влязоха тук. Избягаха от близкия дом за групово пребиваване. Петнайсетгодишни са. Едното момиче е високо над метър и шейсет и има къса тъмна коса. Другото е метър и петдесет и е с руса коса.

— С червени кичури — допълни Сю. — Кичури, боядисани в червено.

Пазачът се закикоти.

— По описанието ми прилича на моята дъщеря, само че нейните кичури са сини. Миналата седмица бяха виолетови.

— Деца — засмя се насила д-р Давидоф. — Тези двечките много често бягат. Нали знаете какви са момичетата. Измъкват се, за да се видят с гаджето и да си купят ново червило. Не го правят от лошотия, но ние се притесняваме за тях.

— Разбирам. Ако ги видя, ще ви повикам. Имате ли пропуск?

— Сигурни сме, че влязоха тук.

— Не. Това е единствената врата, която може да се отвори отвън, а аз не съм мърдал от мястото си.

— Разбирам. Но може би ако хвърлим един поглед.

Изскърца стол и аз си представих как едрият мъж се изправя.

— Това тук е фабрика, бе, хора. Имате ли представа колко правила за безопасност ще наруша, ако ви пусна вътре?

— Ще носим каски и предпазни очила.

— Това не е обществена сграда. Не можете да влезете без пропуск и придружител.

— В такъв случай ще можем ли да говорим с управителя?

— Навън е. Има среща. Днес няма да се върне. Вашите момичета не са тук. Но ако толкова държите да проверите, добре. Елате с полиция и ще ви пусна.

— Предпочитаме да не намесваме полицията.

— Е, ще се наложи, защото само така можете да минете покрай мен.

Когато пазачът ги отпрати, ние се притаихме и зачакахме да се стъмни.

Всяка си намери местенце далеч от другата, за да не се налага да си говорим. В началото се чувствах добре. Не че двете с Тори имахме какво да си кажем. Но като измина известно време, разбрах, че дори препирните ни са за предпочитане пред мълчаливото очакване, когато можехме само да мислим. И да плачем. Доста си поплаках, но съвсем тихо. Толкова често изваждах плика, че той се намокри целият от сълзите ми. Щеше ми се да го отворя, но се ужасявах при мисълта, че каквото и обяснение да съдържа, то едва ли щеше да е достатъчно добро, по-точно, нямаше как да е достатъчно добро, а аз отчаяно се нуждаех от смислено обяснение.

Но не издържах дълго. Разкъсах плика. Вътре имаше пари, които мушнах в джоба си, без да ги броя, и разгънах писмото.

В началото леля Лорън обясняваше какво представлява некромантията. В семействата с некроманти не всеки виждал духове. Повечето не ги виждали. Леля Лорън например не виждала духове. Нито майка ми и нейните родители. Но вуйчо ми виждал. Братът близък на майка ми, вуйчо Бен — дори не знаех, че тя е имала близък. Ето какво пишеше леля Лорън:

„Бен почина много преди да се родиш. Твоята майка ти показа снимките му, но ти беше много малка и не разбираше. Когато тя си отиде... вече нямаше никакъв

смисъл да говорим за Бен. Той започна да вижда духове, когато беше малко по-голям, отколкото си ти сега. Замина да учи в колеж заедно с майка ти, но не издържа. Върна се у дома. Майка ти също искаше да напусне и да се прибере вкъщи, за да го наглежда. Но той настоя тя да остане в колежа. Обещах, че аз ще се погрижа за него, ала не разбирах през какви изпитания преминава. Когато стана на деветнайсет, умря при падане. Дали е скочил сам или е бягал от духовете — така и не разбрахме.“

Имаше ли някакво значение? Каквото и да е станало, убили са го заложите му. Не преставах да си казвам, че духовете няма да ме наранят, ала вътре в себе си бях сигурна, че греша и ето доказателството. Само защото не можеш да бутнеш някого от покрива, не означава, че не можеш да го убиеш.

„Майка ти търсеше помощ за Бен преди неговата смърт. Нашето семейство имаше връзки със света на некромантите и накрая някой и даде името на човек, който да я свърже с групата «Едисън». Само че Бен падна от покрива месец преди тя да получи съобщението. По-късно, когато започнах да уча медицина, аз се свързах с групата. Щом са учени, казах си аз, ще имат нужда от лекари; а желанието ми беше да помагам на хора като Бен. Майка ти стоеше настрана. Поне по онова време. Докато не реши да роди дете.“

Решила е да има деца дори след случилото се с брат и?
И сякаш за да отговори на въпроса ми, леля Лорън бе написала:

„Трябва да разбереш, Клоуи, че това е като всяко друго генетично разстройство. Риск, който ние приемаме. Ако имаме дете и то притежава свръхестествени сили, справяме се с това. Ала майка ти не искаше да поеме риска.“

Не и след смъртта на Бен. Искаше да си осинови дете, ала за баща ти това не беше възможно. Имаше... някои неща в миналото му. Агенциите по осиновяване смятаха, че не е подходящ за родител. Майка ти беше нещастна. Много искаше да си има деца. Потърси други възможности, но те струваха пари, а по онова време те обитаваха една миша дупка в центъра на града. Всяко спечелено пени отиваше за финансирането на новия бизнес на баща ти. И аз ѝ казах за успехите на групата «Едисън». Екипът бе изолирал гените, които прехвърлят некроманството в новозаченатия организъм. Като тествахме потенциалния преносител на този генетичен код и нормалния родител, можем да определим каква е вероятността дете, родено от техния съюз, да е некромант. Джени бе много развълнувана. Направих тест на нея и на баща ти... и той със сигурност показва, че колкото и деца да имат, всичките ще са некроманти. Опитах се да я убедя да обмисли някоя друга възможност, като например изкуствено осеменяване от друг биологичен баща, но тя бе тъй уморена и толкова съкрушена, че нямаше сили да помисли за алтернативите. При това, тя подозираше, че се опитвам да застана между нея и баща ти, тъй като не криех, че го смятах за неподходящ за нея. Не си говорихме близо една година. После аз и се обадох, за да ѝ съобщя удивителна новина. Тук, в лабораторията, имаше напредък. Не можехме да ѝ осигурим дете, което няма да е некромант, ала можехме да елиминираме опасностите, довели до смъртта на брат ни. Тя можеше да роди дете, което да контактува с мъртвите по свой собствен начин.“

Но, както знам, не е станало точно така. Когато внезапно започнах да виждам духове, леля Лорън си каза, че всичко е наред. Не съм била един от безуспешните експерименти — просто съм се нуждаела от време, за да се приспособя към новите си способности. Групата „Едисън“ настоявала да постъпя в Лайл Хаус и тя се

съгласила, като продължавала да храни надежда, че накрая ще разберат, че съм съвсем наред и че ще могат да ми кажат истината.

Леля Лорън продължавала да вярва в това до мига, в който научила, че вдигам зомбита в Лайл Хаус. Е, отново си казала тя, не е кой знае какво, ще се справим. От групата обещали, че каквото и да се случи, няма да ме убият. Некромантите не са опасни, казали й те, и затова няма смисъл да я ликвидираме.

Но тя продължавала да се тревожи и затърсила отговори, също като мен, разбрала онова, което и аз — че са я излъгали. Очевидно са лъгали за доста неща, продължаваше тя, но не навлизаше в подробности.

„И това промени всичко за мен, Клоуи. Знам колко е ужасно да си призная, че съм прозряла грешката си едва когато са застрашили живота на собствената ми племенница. Дотогава бях правила всичко, защото смятах, че така е правилно. Но като изпълнявах тези си задължения, аз бях забравила за лекарската клетва — първо, недей да вредиш. Само че аз навредих и съм убедена, че ще заплатя за това, но няма да допусна ти да плащаш заедно с мен. Ето защо трябваше да те оставя да избягаш.“

Следваха три финални параграфа. В първия заявяваше, че ако чета това писмо, значи тя не е успяла да избяга заедно с мен. Оставила съм я и тя ме разбира. Ако е била убита, значи такава е била цената, която е трябвало да заплати. А ако е заедно с групата „Едисън“, не бива да се връщам за нея. Трябва да продължа напред и да намеря Саймън и неговия баща Кит. Нямала представа какво е станало с Кит. Тя се била ровила в папките на групата „Едисън“ и била убедена, че те нямат общо с изчезването му.

Съветваше ме винаги да нося медальона си. Спомних си колко бързаше да ми го върне, когато влязох в Лайл Хаус без него. В писмото не пишеше много за него, само се споменаваше, че той ме предпазва от духовете. Но не беше така. Или може би наистина действа и ако го

изгубя, духовете ще ме безпокоят повече, а способностите ми ще излязат извън контрол.

Пишеше и за баща ми. Той не знаел нищо, дори нямал представа, че съм некромант. Така че, ако аз избягам, а тя не успее, трябвало да стоя далеч от него.

И последния параграф. Само три изречения.

„Тя много искаше да си роди дете, Клоуи. А ти си толкова прекрасна, колкото беше и в мечтите ѝ. Целият ѝ свят се въртеше около теб.“

Сълзи пареха очите ми, а в душата ми се разгоря онзи болезнен огън, който не стихваше никога. Толкова дълбоко си поех въздух, че цялата потръпнах, сгънах писмото и го мушнах обратно в джоба си.

Бяхме чакали повече от час, когато Лиз дотърча при нас с новината:

— Тя не е мъртва. Леля ти. Добре е.

От вълнението, изписано на лицето ѝ, човек би помислил, че става въпрос за нейната собствена леля. За нея нямаше значение, че леля Лорън бе част от групата, отговорна за убийството ѝ. Искаше само да ме зарадва. Докато гледах грейналото ѝ лице, си казах, че колкото и да се старая да съм добра, никога няма да бъда всеотдайна като Лиз.

Нова грижа прекъсна мислите ми. Какво ли щяха да сторят на леля Лорън, задето ни бе помогнала да избягаме? Задето ги беше предала. Това ми напомни за едно друго предателство. Предателството на Рей.

Бях ѝ се доверила. Препоръчах я на момчетата, убедих ги да я приемат в групата ни, а тя ни бе измамила.

Тъкмо Рей бе настояла, че момчетата няма да се върнат. Тъкмо тя бе предложила да отида при леля Лорън и когато се поколебах, ме бе убедила.

Спомням си нощта, в която тръгнахме, спомням си как лежахме и стискахме очи в креватите си, за да заспим. Тя много се вълнуваше за способностите си, а ни най-малко не се безпокоеше за онова, което ни чака навън. Сега вече знам защо не се е тревожила.

Леля Лорън ми каза, че Рей наистина си мисли, че ми помага. Предателството е като трудната любов — принудила ме е да следвам определената посока с убеждението, че е най-вярната и че аз се инатя и затова не я виждам.

А сега и двете паднаха в капана на групата „Едисън“. Щом сиянието на новия ѝ живот избледнее, Рей ще види недостатъците му, ще разбере смисъла им и ще осъзнае истината. Надявах се да не стане така. Молах се те да се държат, да изпълняват онова, което им нареди групата „Едисън“ и да ме чакат да се върна. А аз наистина щях да се върна.

Най-после Лиз дойде да ми каже, че д-р Давидоф и неговият екип са се отказали и са решили, че двете с Тори сме се промъкнали през парадния вход и вече сме далеч. Бяха оставили човек, който да наблюдава входа от скривалището си, в случай че Дерек се появи, следвайки останената от мен следа.

В пет часа сирената изсвири и отбеляза края на работния ден. До пет и половина сградата се опразни. Но ние продължавахме да чакаме. Мина шест, мина седем.

— Навън сигурно се е мръкнало — прошепна Тори и допълзя до мен.

— Смрачило се е, но не се е мръкнало съвсем. Ще почакаме още един час.

Стана осем и ние си тръгнахме.

Промъкнахме се покрай нощния пазач, който седеше в закувалнята и четеше „Плейбой“. Лиз остана при него, за да е сигурна, че няма да ни чуе. Не ни чу.

За щастие тази сутрин двете с Тори се бяхме облекли в тъмни дрехи — Тори носеше морскосин спортен екип с надпис „Американ Ийгъл“ и кожено яке, аз бях с джинси и зелена риза. Искаше ми се само да бях взела по-топло облекло от това тънко яке. Щом слънцето залезе, стана студено и задуха леден вятър, който сигурно е прекосил реката и идваше право от Канада.

Щом стигнехме склада, нямаше да ни пука от вятъра. Но да се доберем дотам щеше да отнеме много време. Лиз не можеше да открие охраната, оставена от групата „Едисън“, ето защо поехме по дългия заобиколен път, като притичвахме от скривалище на скривалище, за да

стигнем до истинския сборен пункт — склада, където двете с Рей бяхме чакали Дерек и Саймън.

Както и миналата вечер, на входа висеше катинар, но не беше заключен. Вътре нямаше нищо за крадене, освен ако нямаш купувач, загорял за картонени кашони, щайги и дървени палети. Всички тези непотребни боклуци го правеха идеално скривалище... което означаваше и още нещо — наоколо съществуваха милион скришни местенца, където момчетата биха могли да оставят бележка.

След няколко минути, през които двете се щурахме в тъмнината, аз се предадох.

— Ще трябва да почакаме до сутринта — казах.

Отговор не последва. Озърнах се за Тори.

— Това е моята спирка — заяви тя някъде от лявата ми страна.

— Хм?

— Слизам тук. — Гласът ѝ бе странно безизразен като на човек, който е твърде уморен дори да предаде малко живец на думите си. — Моето приключение, колкото и забавно да беше, свършва тук.

— Трябва да издържиш до сутринта. Ако не намерим някаква бележка от тях, все ще измислим нещо.

— А ако има бележка? Аз исках само да избягам, Клоуи, не да издирвам бащата на Саймън.

— Н-но той ще...

— Ще бъде нашият герой? — В гласа ѝ прозвуча сарказъм. — Ще ни спаси от безумните учени, ще ни излекува и ще ни отведе в страната на чудесата?

Заговорих с по-твърд глас:

— Това може и да не е решение, но тъкмо сега нямаме кой знае колко възможности. Какво ще правиш в противен случай? Ще се върнеш при групата „Едисън“ и ще им се извиниш, ще кажеш, че си сгрешила, така ли?

— Ще направя онова, което си бях планирала. Нуждаехме се една от друга, за да избягаме. Но аз не искам нищо друго от теб. Ще ти помогна да намериш бележката, но няма да чакам до сутринта. Прибирам се вкъщи, при татко.

Думите ѝ ме накараха да млъкна, дори само защото се опасявах, че ще изрека нещо, за което после ще съжалявам, като например да я

попитам кого точно има предвид. Дали знаеше кой е истинският ѝ баща? Съмнявах се.

— Баща ти. Обикновен човек ли е?

— Разбира се. Той не знае нищо. Но аз ще му разкажа.

— Мислиш ли, че идеята е добра?

— Той ми е баща — рязко отвърна тя. — Когато разбере какво е направила майка ми... Всичко ще се оправи. Двамата с татко страшно се разбираме. Дори по-добре, отколкото те двамата с мама. Едва си говорят. Убедена съм, че все ще са заедно само заради нас, децата.

— Може би трябва да почакаш ден-два. Да видиш какво ще стане.

Тя се засмя.

— И да се присъединя към вашата банда от супер герои? Съжалявам, но имам алергия към неопренови костюми. — Тя се обърна с гръб към мен и маратонките и изскърцаха на бетонния под. — Кажи довиждане на Лиз вместо мен.

— Почакай! — Изух обувката си. — Вземи малко пари.

— Задръж си ги. В плановете ми не влиза да се разплащам с теб.

— Не ми ги връщай. Просто ги вземи.

— Задръж си парите, Клоуи. На теб ще са ти нужни повече, отколкото на мен.

Тя направи няколко крачки и спря. Остана за миг неподвижна, после тихо рече:

— Би могла да дойдеш с мен.

— Трябва да дам инсулина на Саймън.

— Вярно. Добре тогава.

Чаках да чуя нейното „Довиждане“, ала до ушите ми долетя единствено шумът от маратонките ѝ, последван от скърцането на вратата, когато излезе навън.

Лиз се върна от поста си и съобщи, че е видяла как Тори си тръгва. Обясних ѝ положението и зачаках да ми се скара. Защо съм я пуснала да си върви? Защо не съм тръгнала след нея? Но Лиз само каза:

— Мисля, че не е искала да се навърта наоколо.

Толкова.

Известно време и двете мълчахме, после Лиз рече:

— Извини ме, задето не ти повярвах. Че съм мъртва.

— Не ти го съобщих подобаващо. Трябваше да измисля пощадящ начин да ти го кажа.

Седяхме една до друга в мрака върху парчето мукава, което бях довякла от купчината наблизно. Аз се бях облегла на една щайга. Бях струпала още няколко касетки около себе си — като укрепление. Като малка, тъмна, студена крепост.

— Че защо им е да ме убиват? — попита Лиз.

Разказах и за експеримента и за генната манипулация, за файла, в който пишеше, че ще ни убият, ако не могат да ни рехабилитират.

— Но аз можех да бъда рехабилитирана — отвърна тя. — Ако ми бяха казали какво става, нямаше да пиця, че виждам полтъргайт. Щях да вземам уроци, хапчета, каквото и да е.

— Знам.

— Защо тогава? Защо?

Единственият отговор, който можех да ѝ дам бе, че те просто не се интересуват от нас. Ние сме само субекти в техния експеримент. Опитали са да ни рехабилитират, тъй като все пак не сме животни, но само символично, за да докажат на себе си, че са се опитали да ни спасят.

Те твърдят, че ни убиват, защото сме опасни. Но не им вярвам. Аз не съм опасна. Брейди не е бил опасен. Може би Лиз и Дерек, но те не бяха чудовища. Дерек е искал да остане в Лайл Хаус, за да не нарани някого.

Тези учени тук се правеха на Господ, ала безуспешно, и се страхуваха не, че можем да нараним някого, а защото други хора със свръхестествени способности биха могли да научат за експеримента им. Ето защо убиват неуспешните си субекти и оставят единствено успешните.

Това си мислех. Но не го изрекох на глас.

— Не знам — казах и ние останахме още малко да седим мълчаливо в мрака.

Аз бях тази, която наруши тишината:

— Благодаря ти, Лиз. За всичко. Ако не беше ти, Тори и аз нямаше да можем да избягаме. Затова искам да ти помогна да прекосиш границата.

— Да прекося границата ли?

— Да отидеш на другата страна. Където са духовете. В отвъдното.

— О!

— Не знам защо още си тук. Ти... видя ли нещо? Някаква светлина?

Кратък смях.

— Мисля, че това се случва само във филмите, Клоуи.

— Но нали понякога изчезваш? Къде отиваш?

— Не съм много сигурна. Продължавам да виждам всичко в този свят, но вие не можете да ме видите. Сякаш се намирам от другата страна на силово поле, откъдето ви наблюдавам. Е, предполагам, че са други духове, но те само минават и отминават.

— Откъде идват?

Тя сви рамене.

— Не разговарям с тях. Помислих, че са сенките на други шамани, но... — Тя сведе очи. — Не исках да ги питам. В случай че не са.

— А сега не можеш ли да ги попиташ? За да разбереш къде трябва да отидеш?

— Добре съм си тук.

— Но.

— Още не. Още не, разбра ли?

— Разбрах.

— Щом намериш Саймън и Дерек, ще отлетя за малко. Искам да посетя баба, да видя как е, както и брат ми, може би и приятелите, и училището. Знам, че няма да могат да ме видят. Но аз искам да ги видя.

Кимнах с глава.

Лиз искаше да си поспя. Затворих очи, за да я успокоя, но нямаше никакъв шанс да подремна. Беше ми много студено, бях много гладна.

Щом тя се измъкна навън, за да пази, аз се протегнах и се обърнах на другата страна. През мукавената си постелка усещах студа на бетона под мен. Тъкмо изпълзах, за да взема още картони, когато отново се появи Лиз.

— Добре, че си будна.

— Какво има? Идва ли някой?

— Не, Тори е. Седнала е пред склада. Просто си седи.

10

Открих Тори, свита между склада и кофата за отпадъци, загледана в ръждясалия контейнер. Гледаше и не мигаше.

— Тори? — трябваше да я бутна по рамото, за да ме погледне. — Влез вътре.

Тя ме последва безмълвно. Показах ѝ укреплението, което си бях построила, и тя се настани в него, като се сви по своя си странен начин.

— Какво се е случило? — попитах.

Тя не отговори веднага.

— Обадох се на баща ми. Разказах му всичко. Той ме посъветва да остана там, където съм, щял да дойде и да ме вземе.

— И ти си размислила. Добре. Ние ще...

— Пресякох улицата и отидох да го чакам на отсрещния тротоар — продължи тя, сякаш не бях изрекла и дума. — Стоях в една уличка, за да не може никой да ме види. Колата спря и тъкмо да се покажа, когато се отказах. Все си повтарях, че съм глупава, че съм се въртяла твърде дълго около теб, че съм станала параноичка, но трябваше да го видя със собствените си очи, за да повярвам. Беше неговата кола — на баща ми. Спря точно там, където му бях казала. Позабави се, стъклата бяха вдигнати и вътре не се виждаше нищо. После една от вратите се отвори и... — Гласът и утихна. — Беше майка ми.

— Сигурно е прихванала обаждането — предположих аз. — Може да са си разменили колите. Или първа е потеглила с автомобила му, понеже е знаела, че ще очакваш да дойде с него. Той вероятно е пътувал с нейната кола и...

— Скрих се и отново позвъних у дома. Баща ми вдигна слушалката и аз затворих.

— Съжалявам.

Отново последва мълчание. После:

— Няма ли да кажеш „Нали ти казах“?

— Разбира се, че няма.

Тя поклати глава.

— Ти си твърде добра, Клоуи. Не ти правя комплимент. Има добри хора, има и твърде добри. Както и да е, върнах се. — Тя бръкна в джоба си и извади нещо — ... с храна.

Подаде ми един „Сникърс“.

— Благодаря. Мислех, че нямаш пари.

— Нямам. Свих го. — Маратонките и отново изскърцаха по бетона, когато тя се намести по-удобно върху мукавата. — Наблюдавала съм приятелите ми да го правят безброй пъти. Но аз никога... Знаеш ли защо? — Не дочака отговора ми и продължи. — Защото се страхувах, че ще ме заловят. Не от магазина или от ченгетата. Не ми пука за тях. Ще ти прочетат едно конско и ще те накарат да платиш. Страхувах се да не разбере майка ми. Да не се разочарова от мен.

Чу се шумно прашене, когато разкъса опаковката на десертчето и си отчупи малко.

— Но сега това няма значение, нали така?

Тя пхна парченцето в устата си.

След като в стомаха ми вече имаше нещо, пък било то само едно десертче, умората взе превес. Започнах да сънувам, малко след като дрямката ме пребори — кошмари, свързани с момчетата, които не мога да намеря, с госпожа Енрайт, която убива леля Лорън, с Тори, която ме завързва и ме оставя в ръцете на групата „Едисън“...

Събудиха ме някакви гласове.

Скочих на крака с пресъхнало гърло и се заозъртах в мрака за мъжете с пушки.

Тори хъркаше до мен.

— Лиз? — прошепнах.

Отговор не последва. Сигурно патрулира навън.

Помислих, че гласовете са ми се присънили. Но отново ги чух — „пссст-пссст-пссст“, твърде слаби, за да различа някоя дума. Наострих уши, ала долових само шумолене като от хартия. Запримигах. Непрогледният мрак се превърна в пейзаж от назъбени канари, струпани на едно място — кашони и касети. Бледата лунна светлина едва-едва си проправяше път през мръсотията, полепнала по стъклата на прозорците.

Усетих полъха на мускусна миризма, мирис на животно. Плъхове? Потреперих.

Звукът отново се появи. Шум на хартия, сякаш вятърът се промушва през сухи листа. Може би беше тъкмо това.

„Сухи листа през април? Когато най-близкото дърво се намира на стотици метри от тук?“

Не, шумът беше като от дух. Като във филм на ужасите, когато се чува само безсловесен шепот, пълпещ надолу по гръбнака, който ти подсказва, че ей сега ще се случи нещо ужасно.

Отърсих се от усещането, станах и протегнах краката си. Потътрих обутите си в маратонки крака по картоната малко по-дълго от необходимото с надеждата, че Тори ще се размърда. Не се получи.

Надух бузи и издишах. Досега се справях добре със страховете си и не преставах да действам. Не беше време да зароя главата си в пясъка и да си запуша ушите. Щом като способностите ми са изключително мощни.

„Неконтролируеми.“

Не, не са неконтролируеми. Татко бе казал, че всичко може да се контролира, ако човек има волята и желанието да се научи да го прави.

Шепотът сякаш идваше от съседното помещение. Тръгнах из лабиринта, очертан от кашоните и щайгите. Колкото и да внимавах, все се препъвях и потръпвах при всеки сблъсък.

С всяка крачка шепотът се отдалечаваше от мен. Бях прекосила склада, когато осъзнах, че шумът се отдалечава. Духът ме примамваше.

Спрях и се взрях в тъмнината, изпълнена с картонени кашони, и косата ми настръхна. Шепотът се виеше във въздуха около мен. Обърнах се и се блъснах в купчина касетки. В дланта ми се заби тресчица.

Поех си дълбоко въздух и казах:

— Ис-скаш ли да говориш с мен?

Шепотът утихна. Аз чаках.

— Не? Добре тогава, аз се връщам...

Зад мен се чу тихо хихикане. Извъртях се, отново се блъснах в касетките и устата, носът и очите ми се напълниха с прах. Когато започнах да кихам, хихикането се превърна в кикот.

Виждах достатъчно, за да съм сигурна, че кикотът не идва от човешко същество.

Върнах се по пътя, по който бях дошла.

Шепотът продължи, сега бе току до ухото ми и се превръщаше в гърлено стенание, от което цялата настръхнах.

Спомних си какво беше казал духът на некроманта в Лайл Хаус — че ме е проследил от болницата, където си имал работа с духовете, измъчващи психично болните пациенти. Предполагам, че единствено идиот със садистични наклонности, останал да се рее между двата свята години наред, в преследване на психично болни пациенти — или млади некроманти, — може да реши, че това е приятен начин времето да минава по-бързо.

Стенанието премина в странно нареждане, като скимтене на изтезавани души.

Извърнах се по посока на шума.

— Забавляваш ли се? Познай какво ще ти кажа. Ако продължиш, ще разбереш, че аз съм много по-издръжлива и силна, отколкото си мислиш. Където и да си, ще те измъкна от там, независимо дали искаш да се покажеш, или не.

Думите ми бяха съвършено ясни — силни и непоклатими, ала духът само презрително изсумтя и продължи да скимти.

Пипнешком стигнах до една щайга, избърсах праха и седнах отгоре и.

— Давам ти последен шанс, преди да те измъкна навън.

Две секунди мълчание. После пак стенание, досами ухото ми. За малко да се катурна от мястото си. Духът се разкикоти. Затворих очи и започнах да го призовавам, като внимавах да не хабя много енергия, в случай че тялото му е някъде наблизо. Сигурно щеше да ми направи удоволствие да го запрата обратно в собствените му разлагащи се останки, но после щях да съжалявам.

Стенанието престана. Изненадана, аз се усмихнах и увеличих напрежението — съвсем леко.

Фигурата започна да се материализира — нисък, закръглен мъж, достатъчно възрастен, за да ми е дядо. Той се извиваше и се гърчеше, сякаш бе в усмирителна жилетка. Напънах се още малко.

Глухо тупване встрани ме накара да подскоча.

— Лиз? — извиках аз. — Тори?

Духът се озъби:

— Пусни ме да си ходя, ти, малка...

Следващото тупване заглуши отвратителното име, с което ме нарече — поне по-голямата част от него. То бе последвано от странен звук на нещо, което се приплъзва.

— Пусни ме, иначе...

Стиснах очи и се напрегнах още малко. Духът изпъхтя и изчезна през стената, сякаш бе изстрелян от люка на космически кораб. Почаках да видя дали ще се върне. Не се върна. Бях го пратила отвъд, в света на духовете. Чудесно.

Трето тупване. Скочих на крака, духът вече бе забравен. Изпълзях покрай струпаните на куп касетки и наострих уши. Тишина.

— Тори? — прошепнах аз. — Лиз?

„Хм, ако не са те, не е много умно да ги викам по име.“

Тръгнах покрай купчината и намерих пролука. През нея се виждаше бледият четириъгълник на прозореца. Мръсотията бе размазана, сякаш някой се бе опитал да я изчисти.

Шумът се чу отново. После миризмата ме удари в носа — същият мирис на мускус като в съседното помещение, но десет пъти по-гаден. Пак дочух шум — сякаш малки нокти драскаха по бетона.

Плъхове.

Отдръпнах се и прозорецът се скри зад купчината. После: туп. Вдигнах поглед, ала късно — не успях да видя какво става. Дали някой не хвърляше нещо по прозореца? Да не би да са момчетата, които се опитват да привлекат вниманието ми?

Избързах напред, забравила за плъховете, но тогава зърнах черно петно върху тъмния под, което се придвижеше бавно, сякаш влачи нещо. Това трябва да съм подушила — умряло животно, което плъхът издърпва обратно в дупката си.

Нещо ме перна отгоре по косата, аз изпищях и запуших устата си с длан. Някаква сянка прелетя покрай мен и се удари в прозореца, като издаде познатия вече звук. Когато падна на земята, забелязах, че има тънки крила. Прилеп.

Неясната сянка на пода шляпаше с криле върху бетона и наоколо се чуваше драскане и шумолене. Но нали прилепите летят с помощта на ехолокация? Не би трябвало да се удрят в прозорците.

Освен ако няма бяс.

Най-последно прилепът отново полетя. Размаха крила и се залюля във въздуха, сякаш бе още замаян. Литна към тавана, после се обърна и

се стрелна право към мен.

Отстъпих назад, подхлъзнах се и паднах с оглушителен трясък на пода, от което ранената ми ръка пламна от болка. Помъчих се да стана, но онова върху което бях стъпила залепна за обувката ми и аз отново се сгромолясах на земята.

На подметката ми имаше нещо слузесто и студено. Аз го издърпах и го вдигнах пред очите си, за да го разгледам на лунната светлина. Нещото, което стисках между двата си пръста, бе разлагащо се крило. Прилепът, който бях видяла, си имаше две крила, така че тук трябваше да има още един, и то мъртъв.

Запратих крилото в другия край на помещението и започнах неистово да бърша ръката в джинсите си. Прилепът отново се спусна към мен. Наведох се, ала единият ми крак се подхлъзна и паднах. Когато се ударих в пода, ме обгърна ужасна смрад, която бе толкова силна, че се задавих. После зърнах прилепа на двајсетина сантиметра от лицето си, оголил зъби, които се белееха в тъмнината.

Светлината стана по-силна, лунните лъчи нахлуха в помещението и аз видях, че това не са зъби, а белите части на разлагащ се череп. Прилепът се разлагаше, едното му око се бе свило, а на мястото на другото зееше черна дупка. По-голямата част от плътта му я нямаше; по него висяха само останки. Прилепът нямаше нито уши, нито нос, само една костелива муцуна. Той отвори уста. Блеснаха редици от малки зъби и той започна да пици — писукането му бе изкривено и ужасяващо.

Писъците ми се присъединиха към неговите. Нещото започна да се влачи, като се подпираше на изкорубеното си крило. Определено беше прилеп и аз го бях вдигнала от мъртвите.

С очи, вперени в прилепа, който се придвижваше към мен, аз бях забравила за другия, докато той не замаха с криле в лицето ми. Видях, че идва срещу мен, после зърнах хлътналите му очи, кървавите останки от ушите му и костите, стърчащи изпод окапващата козина. Още един прилеп зомби.

Мушнах се сред кашоните. Вдигнах ръце във въздуха, за да се предпазя от прилепа, ала беше късно. Той се блъсна в лицето ми. Тогавя изпищях, истински запищях, докато разлагащите се криле ме удряха по главата. Студеното тяло се удари в бузата ми. Малките му нокти се вкопчиха в косата ми.

Помъчих се да го отпъдя. Той се пусна. Понечих да запуша устата си с ръце и усетих, че нещо ме дърпа за ризата. Погледнах надолу и видях, че прилепът се е закачил за нея.

Кожата му бе цяла. Онова, което погрешно бях взела за оголени кости, бяха гърчещи се ларви на мухи.

Запуших уста с едната си ръка да не изпищя. С другата започнах да ги удрям, ала те се бяха заловили здраво, подредените в редици зъби се отваряха и затваряха, а главата му се накланяше на една страна, сякаш се мъчеше да ме види.

— Клоуи? Клоуи! — Лиз се втурна през външната стена. Спря и се вторачи в мен с широко отворени очи. — О, Господи, Боже мой!

— М-махни ги. М-моля те.

Аз се извъртях, като продължавах да удрям с ръка по прилепа. После настъпих другия прилеп и чух болезнено хрущене. Когато се извърнах, онзи, който се бе заловил за мен, падна. Удари се в пода и Лиз блъсна най-горния кашон от купчината, тя се стовари върху него, а трясъкът от падането заглуши ужасяващия шум от чупене на кости.

— Аз-аз-аз...

— Всичко е наред — каза тя и се приближи до мен. — Мъртъв е.

— Н-не. Той е...

Лиз се спря. Погледна надолу към прилепа, който бях стъпкала. Той леко повдигна едното си крило, после отново го отпусна на пода. Крилото внезапно потрепна и прилепът заби нокти в бетона.

Лиз бързо се доближи до един кашон.

— Ще свърша с тази напаст.

— Не — протегнах ръка аз. — Така няма да стане. Той вече е мъртъв.

— Не, не е. Той е... — Тя се наведе, за да го види по-добре и най-сетне забеляза разлагащото се тяло. Отстъпи назад. — О! О, той е... той е...

— Мъртъв. Вдигнах го от мъртвите.

Тя ме погледна. А изражението и... Опитваше се да го скрие, но аз никога няма да забравя този поглед — удивлението, ужаса, отвращението.

— Ти... — захвана тя. — Ти можеш...

— Стана случайно. Един дух ме преследваше. Аз... аз започнах да го призовавам и сигурно тогава съм събудила и тях.

Крилото на прилепа отново потрепна. Наведох се. Помъчих се да не гледам, но, разбира се, нямаше как да не видя малкото разбито телце върху бетонния под, от което стърчаха кости. А то продължаваше да помръдва, мъчеше се да се изправи, драскаше с нокти по пода, повдигаше смачканата си глава.

Затворих очи и се съсредоточих, за да освободя духа му. След няколко минути драценето престана. Отворих си очите. Прилепът лежеше неподвижно.

— Какво беше това? Зомби ли? — Лиз се стараеше да говори спокойно, ала гласът ѝ излизаше на пресекулки.

— Нещо такова.

— Ти... Ти можеш да възкресяваш мъртвци?

Загледах се в размазания прилеп.

— Не бих го нарекла възкресяване.

— А хора? Можеш ли...? — Тя преглътна. — Правиш ли го с хора?

Кимнах с глава.

— Значи това е имала предвид майката на Тори. В Лайл Хаус си вдигнала зомбита.

— Случайно.

„Неконтролируеми способности.“

Лиз продължаваше:

— Значи е като... като във филмите? Те са ре-ре... Как се нарича?

— Реанимирани.

Нямах никакво намерение да ѝ казвам истината — че некромантите не реанимират тяло без душа. Само вземат някоя като Лиз и я вкарват обратно в разложения ѝ труп.

Спомних си думите на полудемона, че мога да върна душите на хиляда мъртвци в техните погребани черупки. Не ѝ бях повярвала. Но сега...

Устата ми се напълни с жлъч. Обърнах се настрана и започнах да плюя.

— Няма нищо — доближи се до мен Лиз. — Ти не си виновна.

Хвърлих поглед към кашона, който тя бе стоварила върху другия прилеп, поех си дълбоко дъх и тръгнах натам. Когато понечих да го преместя, тя каза:

— Мъртъв е. Би трябвало. — Млъкна и попита с тих и треперещ глас: — Не е ли?

— Трябва да се уверя.

Повдигнах кашона.

Прилепът не беше мъртъв. Той беше — не искам да си спомням. До този миг аз бях толкова изплашена, че не можех да се съсредоточа и затова освобождаването на духа на прилепа ми отне... известно време. Но аз го направих. Зарадвах се, че проверих дали още е в тялото. Сега вече можех да се отпусна... или поне така си мислех.

— Трябва да поспиш — каза Лиз, след като бях лежала близо час с отворени очи.

Погледнах към Тори, ала тя продължаваше да хърка — откакто се бях върнала, не бе шавнала.

— Не съм уморена — отвърнах.

— Имаш нужда от почивка. Мога да ти помогна. Навремето помагах на баба да заспива.

Лиз никога не говореше за родителите си, а само за баба си и аз осъзнах колко малко всъщност знаех за нея.

— С баба си ли живееше?

Тя кимна с глава.

— Майката на майка ми. Не познавах баща ми. Баба казваше, че не се е застоял задълго при нас.

Отчитайки, че той вероятно е бил демон, сигурно е станало точно така.

Лиз замълча за миг, после тихо рече:

— Мисля, че е била изнасилена.

— Майка ти ли?

— Подочух нещичко. Неща, които не бяха предназначени за моите уши — баба разказваше на сестрите си, на приятелите, а покъсно и на социалните работници. Казваше, че мама е била доста буйна като млада. Не чак дива, а просто е пушела, пиела е бира и е бягала от училище. После е забременяла и това я е променило. Състарил се. Била потисната. От нещата, които чух, реших, че е била изнасилена.

— Ужасно.

Тя сви краката си в коленете и ги обгърна с ръце.

— На никого не съм го казвала. Не е нещо, което можеш да споделиш. Другите ще те изгледат по странен начин, нали разбираш?

— Аз никога няма да...

— Знам. Затова ти го казах. Както и да е, няколко години всичко беше наред. Живеехме с баба, тя се грижеше за мен, а мама работеше. Но после се случи онова нещо с мама.

В душата си почувствах хлад, щом се сетих за случилото се с моята майка. Беше я блъснала кола, а шофьорът избягал.

— Какво е станало?

— Ченгетата казаха, че е била на парти, напила се и паднала по стълбите. Беше ударила главата си много лошо и когато излезе от болницата, сякаш бе станала съвсем друг човек. Не можеше да работи, затова баба започна работа, а мама си оставаше у дома да ме гледа, но понякога забравяше да ми даде да ям или побесняваше, удряше ме и казваше, че за всичко съм виновна аз. Мисля, че ме винеше, задето не беше щастлива.

— Сигурна съм, че не е...

— Не го е мислила. Знам. След това плачеше и ми казваше, че съжалява, купуваше ми бонбони. После роди брат ми, започна да взема наркотици и да краде, за което я арестуваха. Но все не влизаше в затвора. Съдът я пращаше в психиатрични клиники. Ето защо в Лайл Хаус бях толкова изплашена.

— Страхувала си се, че ще те изпратят в психиатрия. Трябваше да ти помогна. Аз...

— Нали се опита? Нямахме да има никакво значение. Вече са били решили. — Тя млъкна за миг. — Мама се опита да ме предупреди. От време на време се появяваше в училище, дрогирана до козирката, бърбореше за разни експерименти и магии и ми казваше, че трябва да се скрия, преди да са ме открили. — Отново замълча. — Май не е била чак толкова луда, а?

— Не, не е била луда. Само се е опитвала да ти помогне.

Тя кимна с глава.

— Добре. Стига сме говорили за това. Трябва да си починеш, за да намериш момчетата. Баба все казваше, че съм способна да приспя всеки. По-добра съм била от всякакви хапчета. Знаеш ли защо?

— Защо?

Тя се ухили.

— Защото мога да ти говоря докато припаднеш. Хайде сега да видим какво да ти разкажа, за да ти доскучае и да заспиш? А, знам какво. За момчета. За страхотни момчета. Имам цял списък, знаеш ли? Десетте най-секси момчета. Всъщност списъците са два. С по десет имена във всеки, защото исках един за реални момчета — онези, които познавам, — и един за момчета от филми и рокгрупи. Не че те не са реални — нали, все пак, са си истински...?

Най-после се унесох и не се събудих, докато ръмжането на камион не ме накара тутакси да подскоча с омекнали колене.

През прозорците нахлуваше светлина. Погледнах часовника си. Осем и половина. От Лиз нямаше и следа. Дали пазеше отвън? Или вече си бе отишла?

Тори продължаваше да спи дълбоко и тихо да похърква.

Разтърсих я.

— Вече е сутрин. Трябва да потърсим бележката.

Тори отвори очи, измърмори, че сигурно няма никаква бележка, че момчетата отдавна са си отишли и че сме се прецакали. Истински слънчев лъч — това е нашата Виктория.

Но след като помърмори недоволно, задето не е задигнала някоя ментова дъвка, четка за коса или нещо за закуска, тя стана да ми помогне.

Бяхме търсили в продължение на около половин час, когато Тори заяви достатъчно силно, та да могат да я чуят и навън:

— Драскачите в този град изглежда разполагат с твърде много време.

Побързах да я попитам:

— Драскачите ли?

Тя махна с ръка към купищата щайги и кашони, струпани наоколо, и аз разбрах какво искаше да каже. Във всяка купчина имаше щайги, надраскани с графити.

— Поне веднъж месечно разкрасяват магазина на баща ми, но никога с такива фантасмагории.

Тя посочи към кашон, останал почти скрит в сенките. Докато повечето носеха обичайните надписи — прякори и символи, — върху този имаше рисунка с черен маркер на тийнейджър с татуировка на бузата — лапа с извадени навън вълчи нокти.

Ухилих се. — Саймън.

А когато Тори удивено ме погледна, казах:

— Това е Саймън.

— О, не. Това е момче с нарисувана лапа на бузата.

— Саймън я е рисувал. Това е един от комиксовите му герои.

— Знаех си.

— Помогни ми да вдигна кашона. Тя не помръдна.

— Защо?

— Защото бележката — и аз повдигнах кашона от едната страна — се намира под него.

— Защо ще пъха...

Естествено, под кашона имаше сгънато листче. Стрелнахме ръце към него. Аз бях първа.

Саймън бе нарисувал три картинки. В горния ляв ъгъл, като поздрав в началото на писмо, имаше един дух. По средата бе нарисуван Арнолд Шварценегер като Терминатора. Най-долу, на мястото на подписа, имаше светкавица, заобиколена от мъгла. До рисунката някой бе надраскал с двусантиметрови букви: „10 СУТР.“

Тори я грабна от ръката ми и я обърна на обратната страна.

— Къде е съобщението?

— Ето тук — посочих аз картинките. — В него пише: „Клоуи, аз ще се върна. Саймън.“

— Окей, твърде откачено е. И какво означава това? — тя посочи към отбелязаното време.

— Това трябва да е Дерек, който уточнява кога ще се върнат тук.

— Само веднъж на ден?

— Всеки път, когато се промъкват на това място, те рискуват много. Както и да е, времето не е толкова важно. Щом взема бележката, Дерек ще ме надуши. Ще тръгне по следите ми.

Тя сбърчи нос.

— Като куче ли?

— Страхотно, нали?

— Тъъ, не толкова — направи физиономия тя. — Значи не са се шегували като казваха, че той е върколак? Това обяснява много неща, не мислиш ли?

Вдигнах рамене и погледнах часовника си.

— Остава ни малко повече от час, така че... — Изругах през зъби, при което Тори повдигна вежди, уж изненадана.

— Не можем да позволим на момчетата да се върнат на това място — казах, — не и с пазача на групата „Едисън“ отпред.

Нямаше пазач от групата „Едисън“. Имаше цели двама. Изпратих Лиз да провери всички възможни входове. Тя се върна и съобщи за четири: главния вход, предната врата за доставки, задната врата за доставки и цялата ограда.

Съмнявах се, че Дерек отново ще се покатери през оградата. Така всички щяха да го видят. Ако бях на негово място, щях да използвам същия вход, който групата „Едисън“ използва вчера — задната врата.

Но пък познавах Дерек достатъчно добре, за да призная, че не го познавам добре и не мога да прозра със сигурност неговата стратегия. Трябваше да се разделим и да наблюдаваме и трите входа.

Налагаше се да съм близо до Лиз, за да общувам с нея. Което означаваше, че Тори щеше да пази задния. Оставаше само да се моля Тори наистина да си отваря очите на четири.

В девет и половина вече бяхме заели позиции. Дворът на фабриката се намирал в края на жилищен квартал — район със стари къщи, на две преки от Лайл Хаус. Двамата с Дерек бяхме минали по този път в събота вечерта, когато избягахме, и аз още помнех разположението на сградите. Шосето вървеше в посока север-юг, а дворът на фабриката се простираше откъм южната му част.

Аз стоях срещу фабриката от другата страна на улицата, зад една от крайните къщи. В къщата нямаше никой — автомобилната алея бе пуста, а прозорците не светеха.

Приклекнах зад една барака, за да наблюдавам предния вход за доставки, готова да подсвирна с уста веднага щом зърна момчетата. В десет без петнайсет един спортен автомобил мина пред фабриката с бавна скорост: беше същото превозно средство, от което двамата с Дерек бяхме избягали в събота вечерта.

Когато минаваше покрай мен, забелязах, че зад волана седи Майк. До него бе майката на Тори — тя гледаше през страничното стъкло. Спортната кола продължи до ъгъла, направи десен завой и се отправи към задната част на двора.

11

Почаках да изчезне от погледа ми и се изправих. Когато тръгнах, над мен се извиси някаква сянка. Свих ръцете си в юмруци, ала преди да успея да се обърна, две ръце ме сграбчиха изотзад, едната запуши устата ми, другата ме стисна за кръста и ме издърпа зад бараката.

— Аз съм — изръмжа дълбок нисък глас.

Ръцете се отпуснаха и аз се обърнах. Пред мен стоеше Дерек с всичките си сто осемдесет и нещо сантиметра височина. Може би поради вълнението, че отново го виждам, но ми се стори, че изглежда по-добре от преди. Тъмната му коса бе все така дълга и тънка, а лицето му бе нашарено от акне. Но той изглеждаше... по-добре.

— Толкова се радвам да те видя — казах аз и му се ухилих.

Сумтенето му показва, че не е нужно и той да споделя моите чувства. Може би трябваше да се почувствам малко разочарована, ала ми олекна на душата и ми беше все едно. В този миг ръмжането на Дерек изразяваше много повече, отколкото каквато и да е усмивка.

— Толкова се радвам...

— Разбрах — отвърна той. — Престани да подскачаш, Клоуи. Ще те забележат.

— Няма ги. Затова... — Погледнах зад него и усмивката ми се стопи. — Къде е Саймън? Добре е, нали? — Бръкнах в джоба си да извадя инсулина. — Знам, че има нужда от това. Беше.

— Това е резервната писалка. Неговата си е в джоба му.

— О! Добре. Мммм, добре. И къде...?

— Отзад. Надуших миризмата на Тори и си помислих, че е капан, така че...

— Тори! Майка й... колата. Трябва да я предупредим.

— Какво?

Аз хукнах и му махнах с ръка да ме последва. Прекосих двора, като се стрелках от едно прикритие към друго, устремена натам, накъдето се бе отправил спортният автомобил. Дерек се мъчеше да не изостава, а резкият му шепот „Клоуи, върни се!“ се смесваше с по-

грубите ругатни, излизащи от устата му, когато скривалищата, които избирах бяха твърде малки за него.

Накрая, щом се втурнах покрай плета, той ме хвана за яката на якето и ме вдигна във въздуха, оставяйки ме да вися като някое безпомощно пале.

— Знам по-добър път. Тук съм от два дни и докато ви чаках, огледах наоколо. — Той ме пусна долу, ала продължи да ме държи за яката и аз не можех да стана. — Какво е това за Тори и майка й?

— Нямаме време. Лиз. Имаме нужда от Лиз.

— Лиз е жива?

Поколебах се, като си спомних колко много му липсваше.

— Не. Имах предвид... нейният дух. С право подозирах, че е мъртва. Но тя ми помага и ние се нуждаем от нея, за да оглежда пътя пред нас.

Откопчих се от него и се шмугнах в един процеп в плета. Проврях се на една страна и надникнах от другата страна. Лиз стоеше по средата на шосето две преки по-надолу. Подсвирнах с уста, като смятах, че това е достатъчно, за да ме чуе, ала Дерек въздъхна, мушна пръсти в устата си и изсвири толкова пронизително, че обиците на ушите ми се разлюляха. Не успях да разбера дали Лиз го е чула, защото той ме накара да приклепна, в случай че е привлякъл нечие друго внимание. След миг ми позволи да надникна иззад плета.

— Идва — казах аз.

Дерек кимна с глава. Огледа двора около нас, за да се увери, че никой не ни е видял.

— Нали искаше ти да водиш? — попитах. — Тогава води. Тя ще ни настигне.

Той не помръдна. Понечих да тръгна, но той ме дръпна за ръкава.

— Трябва да знам къде отивам.

— Двама пазачи от групата „Едисън“ скришом наблюдават двора.

— Групата „Едисън“?

— Както и майката на Тори, плюс мъжът, който в събота вечер стреля по теб. Но майката на Тори е най-опасна.

— Майката на Тори ли? Групата „Едисън“? Какво...?

— Дерек?

— Какво?

Вдигнах очи и срещнах погледа му.

— Вярваш ли ми?

Честно казано, нямах представа какъв ще бъде отговорът му, ала той без колебание изръмжа:

— Разбира се.

— В такъв случай, да, знам, че искаш още подробности. Но нямаме време. Не и ако Саймън е някъде там, а майката на Тори е по следите ни. Тя е вещица и не се бои да използва магии. Това достатъчно ли ти е?

Той погледна към отсрещния край на двора. Може би наистина ми вярваше, но тъй като не знаеше всички факти, Дерек се чувстваше със завързани очи и ръце.

— Стой зад мен — каза той и ние тръгнахме.

Лиз избързваше напред, оглеждаше пътя, а после ни подсвирваше да продължаваме. Начинът, по който Дерек бе изкривил уста, ми подсказваше, че не е никак доволен... което до известна степен бе нормално за него, така че не му обърнах внимание.

Спортният автомобил бе свърнал по един път зад фабриката. Покрай пътя се точеха малки промишлени сгради, повечето от които бяха струпани в дъното, от където влязохме с групата „Едисън“ вчера, а сега там ни чакаше Тори. В тази посока се бе запътил и автомобилът.

Намирахме се все още в жилищния квартал северно от двора на фабриката — стояхме зад някакъв микробус в самия край на квартала. Надникнахме иззад него и зърнахме спортния автомобил, паркиран зад друго превозно средство. Майката на Тори, Майк и оплешивяващият шофьор стояха до него и разговаряха.

— Къде е Саймън? — попитах.

— От другата им страна. А Тори?

— Оставих я ей там... — посочих с ръка. — Мина отзад, за да наблюдава задния вход. Да се надяваме, че е залегнала и няма да я видят.

— Ако ставаше дума за теб — да. Но Тори? — последва присмехулно пръхтене.

Комплиментът му щеше да сгрее душата ми, ако не знаех, че Дерек смята Тори за една идея по-интелигентна от планктон.

— Можем да пресечем шосето и да притичае през съседния двор — предложих аз. — После ще заобиколим.

Когато пак се разшавах, Дерек отново ме хвана над лакътя — ако продължаваше в същия дух, скоро щеше да ме боли колкото и наранената ми ръка.

— Куче — каза той и се обърна към оградения двор. — И преди си беше там.

В очакване да зърна как някой доберман пръска лиги зад оградата, аз също погледнах натам и очите ми се спряха върху малка къделя от бяла козина — беше от кученцата, които жените носят в чантичките си. Дори не лаеше, само се пулеше насреща ни и подскачаше на мястото си.

— Господи! Ама че убиец! — Вдигнах поглед към Дерек. — Рискът е голям, но мисля, че можеш да го пребориш.

Той ми метна втрещен поглед.

— Това не е...

Вятърът промени посоката си и кучето се наежи. Дерек изруга и ме дръпна назад. Кучето нададе нисък, пронизителен вой. После сякаш полудя — заподскача, заизвива се и бясно залая, валмото бяла козина се хвърляше и яростно се удряше в оградата.

Дерек ме издърпа зад микробуса. Сега кучето не ни виждаше, но продължаваше да лае и да се зъби, а телената ограда звънтеше при всеки негов удар.

— Надуши ме — каза Дерек. — Надуши върколака.

— Винаги ли става така?

Той поклати глава.

— Преди само ги изнервях. Обикновено се вторачвах, понякога лаеха. Но сега? — Посочи към източника на данданията. — Ще се заема. Трябва да го накараме да млъкне.

— Аз ще... Почакай... Лиз!

Тя вече тичаше към нас.

— Можеш ли да отвлечеш вниманието на това куче? — попитах я аз. — Струва ми се, че иска да потича след някоя пръчка.

Тя смръщи вежди. После се усмихна.

— Да. Мога.

— Да потича след някоя пръчка ли? — прошепна Дерек, когато тя отлетя.

— Какво...?

Дръпнах го към края на микробуса и посочих. Там, от другата страна на оградата, една пръчка се вдигна сама, после се люшна във въздуха. Лиз я размахваше в ръка, ала Дерек не виждаше тялото ѝ — само пръчката. Кучето я видя как литна надалеч, обърна се назад към оградата и отново залая и заподскача. Лиз отново взе пръчката и потупа с нея кучето по гърба. Щом привлече вниманието му, тя я захвърли. Този път кучето хукна да я гони.

Вдигнах поглед към Дерек, който се бе вторачил в палето.

— Помниш ли какво си мислеше Лиз — че в нея има полтъргаист? Оказа се, че самата тя е полтъргаист. Полудемон, който има способността да движи предметите със силата на мисълта си — телекинеза.

— Хм.

Той се обърна и отново се загледа в кучето, като бавно поклащаше глава, сякаш се чудеше защо сам не се е сетил. Вероятно защото не е знаел, че полудемоните могат да упражняват телекинеза, но няма това е извинение за Дерек?

— Чисто е! — извика Лиз. — И на кучето взе да му доскучава!

Двамата с Дерек прекосихме улицата. Насочихме се към страничния път от другата страна, който водеше към промишлените сгради в съседство с фабриката. Той спря.

— Тори — каза Дерек.

Надникнах покрай него.

— Къде? Не виждам...

Забелязах, че той вдигна лицето си срещу вятъра.

— Не я виждам, надушвам я.

Той кимна с глава и ме отведе до една стена, където се бе притаила Тори.

— Ние сме — прошепнах аз.

Тя зърна Дерек и дори не го поздрави, а надникна зад него.

— Къде е Саймън?

— Той...

— Добре ли е? Защо не е тук? — попита и се вторачи в Дерек. — Къде си го оставил?

— Припадна в една уличка — намръщи се Дерек. — Но не помня коя точно.

— Шегува се — обясних аз, преди Тори да се разфучи.

— Трябва да вървим — каза Дерек и посочи с пръст към Тори. —
Ти отговаряш за нея.

— Моля? — обади се Тори.

Дерек дори не я погледна.

— Гледай да не изостава. И да мълчи.

12

Щом тръгнахме, Лиз се появи и ми съобщи, че групата „Едисън“ е в двора на фабриката и пак се промъква към задния вход. Намерихме мястото, където Дерек бе оставил Саймън — зад една сграда с избелял надпис „Продава се“ на закованите с дъски прозорци.

— Е, къде е? — попита Тори.

— Хм. Сигурно е скъсал веригата си.

— Искате да кажете, че Саймън е голямо момче и е свободен да ходи където си поиска.

Обърнах се към Дерек.

— Можеш ли да хванеш следата му?

— Да.

Той приклепна. Не беше същото като да лази, душейки по земята, но Тори го загледа удивено.

— Моля те, кажи ми, че не прави онова, което си мисля — казатя.

Дерек се намръщи — не на Тори, а на мен.

— Дано да имаш добро обяснение за това — рече той и хвърли поглед към нея.

— Всъщност нямам — измърморих аз.

Той си пое дълбоко дъх и скочи на крака.

— Стойте тук.

Тори почака той да изчезне от погледа ѝ и потръпна.

— Добре, де. Дерек винаги ми е бил странен, но тези вълчи маниери са направо зловеци. Е, предполагам, че на него му приляга. Зловецът момче със зловецът сила.

— Аз пък си мислех, че изглежда доста добре.

Тя се вторачи в мен.

— Какво пък? Така е. Вероятно защото промените в него вече са започнали, а и не е толкова стресиран, както беше в Лайл Хаус. Това със сигурност помага.

— Знаеш ли какво със сигурност ще му помогне? Малко шампоан. А също дезодорант.

Вдигнах ръка, за да я прекъсна.

— Миришеше си добре, така че не започвай пак. Убедена съм, че си е взел дезодорант и че той за първи път действа. Колкото до къпането, трудно ще се намери душ на улицата, а и ние скоро няма да изглеждаме много по-добре.

— Само казвам.

— Нима си мислиш, че той не знае какви ги говориш? Новините летят бързо, пък и той не е никак глупав.

Дерек напълно осъзнаваше какво впечатление прави на околните. Когато бяхме в Лайл Хаус, той си вземаше душ два пъти на ден и въпреки това не можеше да отбие специфичната миризма на пубертета.

Тя се върна, за да следи за Саймън. Аз останах на мястото си, три метра по-назад, добре скрита в храстите, да държа под око нея и отсрещния ъгъл в очакване на.

Леко потупване по рамото ме накара да подскоча.

— Все тъй плашлива, а?

Обърнах се назад и видях Саймън, а зад него Дерек.

Саймън се хилеше — толкова обичайно за него, колкото е мръщенето за Дерек.

— Чух, че си получила съобщението ми.

Измъкнах го и го размахвах във въздуха.

Той дръпна листа от ръката ми и го мушна в джоба на якето ми. Хвана я, затърка с палец кокалчетата на пръстите ми и аз въздъхнах от облекчение, че го виждам, че най-после ги виждам и двамата след толкова тревоги и кошмари.

Ако бях по-смела, щях да ги прегърна. Но вместо това казах:

— Много се радвам, че ни открихте — и гласът ми секна.

Саймън ме стисна за ръката. Наведе се към ухото ми и прошепна:

— Аз.

Но после настръхна и вдигна глава.

— Хей, Саймън — обади се зад мен Тори.

— Какво прави тя тук?

Дерек ме ръгна с пръст.

— Попитай нея. Аз не получих отговор.

— Дълга история — отвърнах.

— Тогава ще се наложи да почака — заяви Дерек. — Трябва да се махаме от тук.

Саймън ми прошепна:

— Наред ли е всичко?

— Не — отвърна Тори. — Отвлякох я и я принудих да избяга с мен. Използвах я като щит срещу мъжете с пушки и тъкмо се канех да я удуша и да захвърля трупа ѝ някъде тук, за да заблудя преследвачите. Но се появихте вие и осуетихте злонамерените ми планове. Късметлии. Отново ще освободите Клоуи и пак ще спечелите нейната вечна благодарност.

— Вечна благодарност ли? — погледна ме Саймън. — Страхотно. Това върви ли с доживотно робство? Ако е така, обичам яйца на очи.

Усмихнах се.

— Ще го запомня.

— Стига сте дрънкали — обади се Дерек. — Тръгвайте.

Във филмовата версия на бягството, щяхме да попаднем право в капана. Всички са пленени... с изключение на мен, главната героиня. Аз съм достатъчно умна, за да не допусна да ме заловят и да съставя дързък план за освобождаването на моите приятели. Но няма да е никак лесно. Или безшумно. С помощта на магия Тори и Саймън взривяват цял блок. Дерек праща няколко камиона срещу преследвачите ни. Аз вдигам на крак цял взвод зомбита от близкото гробище.

Обаче колкото и страхотно да изглежда всичко това на големия екран, в момента предпочитам едно тихичко бягство. И точно това направихме. Хората от „Едисън“ така и не напуснаха двора на фабриката.

Извървахме няколко километра. Когато се отдалечихме на достатъчно разстояние от фабриката, за да престанем да се спотайваме, Дерек ни отведе в търговската част от другата страна на квартала, където четирима тийнейджъри в обикновен учебен ден няма да изглеждат не намясто.

— Момчета, знам, че подобна тайнственост ви се нрави — каза Тори накрая, — но не може ли най-после да си хванем такси?

Дерек поклати глава.

Аз се прокашлях.

— С такси е рисковано, но ако има по-кратък път, краката ми със сигурност ще бъдат много доволни.

Дерек неочаквано спря. Аз се блъснах в него и това не беше първият път, откакто той бе настоял да върви пред мен. През целия път се препъвах в краката му и мънках извинения. Щом забавех крачка, за да му дам малко преднина, той тутакси ми се сопваше да не изоставам.

— Почти стигнахме — каза Саймън.

Той беше до мен — вървеше плътно край бордюра и не се откъсваше от Дерек. В нормални условия никога нямаше да се оплаквам от близостта на Саймън, но в случая имах странното усещане, че съм обградена.

Когато отново тръгнахме, понечих да поизостана и да вървя до Тори, която се влачеше на опашката, ала Саймън ме подхвана за лакътя и ме бутна обратно на мястото ми.

— Добре, де — казах аз. — Какво става? Защо сте ми препречили пътя?

— Пазят те — обади се Тори. — Предпазват те от големия лош свят.

Момчетата не отговориха. Каквато и да бе причината, те не ми я казваха. Още не.

Крайната ни цел беше изоставена индустриална сграда в същия квартал, толкова порутена, че дори бандитите и бездомниците избягваха да се навъртат около нея.

Тъкмо се канехме да влезем, когато се появи Лиз. Тя стоеше на мястото на липсващата входна врата, сякаш не можеше да прекрачи прага. Попитах я дали няма някоя магия, която да ѝ пречи да влезе, но тя отрече и каза, че иска да поговори с мен. Махнах с ръка на Дерек и Саймън да продължат, и им казах, че ще остана да поговоря с Лиз.

Откакто срещнахме момчетата, тя не се бе появявала. Сега приклепна на мръсната земя до постройката и дръпна чорапите си нагоре — единия зелен, а другия оранжев.

— Знаеш ли, аз наистина обичах тези чорапи, но ако още един ден ги видя на краката си, ще се наложи да ходя боса цяла вечност. — Понечи да се усмихне, ала не успя и се отказа. — Отлитам. Ти вече нямаш нужда от мен.

— Не, аз... искам да кажа, щом това е желанието ти, разбира се, но...

— Не прозвуча, както трябва. Аз просто... — Тя вдигна крак във въздуха и отново оправи чорапа си. — Трябва да вървя. Но ще се върна.

— Не нося блузата ти със себе си. Трябва да си определим сборен пункт или нещо подобно.

Тя се засмя, този път искрено.

— Никакви сборни пунктове повече. Аз ще те открия. Винаги те намирам. Просто... може да отнеме известно време. Трябва да свърша някои неща. А ти... — Тя погледна към сградата и тъгата в очите и прониза сърцето ми. — И ти имаш работа. Заедно с останалите.

— Лиз, аз...

— Всичко е наред. Ти си върши работата, а аз ще те намеря.

— Ще ми липсваш.

Тя протегна ръка и мога да се закълна, че усетих пръстите и да докосват моите.

— Много си сладка, Клоуи. Не се тревожи за мен. Ще се върна.

И изчезна.

Другите ме чакаха вътре до входа. Тръгнахме през отломките в здрача, строени в индийска нишка зад Дерек.

Докато вървахме, косата ми настръхна, а тилът ми започна силно да пулсира. Забавих крачка. Сега пък Тори се блъсна в мен.

— Хайде, мърдай — настоя тя. — О, сетих се. Клоуи се бои от тъмното. Саймън, хвани я за ръка, или...

— Престани. — Саймън я подмина и застана до мен. — Добре ли си?

— Има... тук има нещо. Усещам го.

— Духове ли?

— Не мисля. Същото усещах и в подземията на Лайл Хаус.

Дерек изруга.

Обърнах се към него да го видя в тъмнината.

— Какво?

— Има труп.

— Моля? — възкликна Саймън, а Тори повтори думата с писклив глас.

— Тук някъде има труп. Надуших го вчера, когато двамата с теб се настаняхме.

— И не си направи труда да ми кажеш? — попита Саймън.

— Труп е. Умрял е отдавна. Някакъв бездомник. Като изключим това, мястото е много удобно.

— Удобно? Тъмно като в рог, пълно с боклуци, трупове на мъртъвци и плъхове. Добре си го избрал, брат ми.

— Плъхове ли? — ужасих се аз, като си спомних за прилепите.

— Страхотно — измърмори Тори. — Тя се страхува и от плъхове.

— Докато аз съм тук, те няма да се покажат — успокои ни Дерек. Не ме притесняваха живите плъхове.

Той продължи:

— Не се сетих за трупа. Клоуи? Проблем ли е?

Да, беше проблем. Трябваше да кажа и за прилепите, как случайно ги бях вдигнала от мъртвите, докато се занимавах с онзи дух. Но като видях колко са изморени и с какво нетърпение очакваха да намерим място, където да си починем и да поговорим, да им разкажа всичко, което знам, се отказах. Щях да се справя. Докато не се опитам да призова духа на Лиз, нямаше да вдигна и този труп тук вътре.

Това им казах.

— Но близостта му те безпокои — рече Саймън. — Трябва да...

— Убедена съм, че не е толкова лесно да се намери безопасно място — заявих аз и се усмигнах пресилено. — Ще е интересно преживяване. Трябва да се науча да разпознавам това усещане.

— Да, разбира се — обади се Тори. — Клоуи ще се учи от него. Никога ли не се отказваш? Ти си като напереното зайче от рекламата за батерии.

Саймън се обърна към нея да я скастри, но Дерек ни направи знак с ръка, че трябва да продължим.

Стигнахме до една стая в средата на сградата, в която нямаше прозорци. Дерек запали фенера. Той хвърляше достатъчно светлина, за да огледаме наоколо. По-рано през деня момчетата бяха донесли отнякъде касетки за сядане и бяха постлали вестници върху мръсния под. Зад касетките, сложени до прилежно сгънати евтини одеяла, бяха скрити две чисто нови раници. Е, не беше като в „Хилтън“, нито дори като в Лайл Хаус, но бе много по-добре от мястото, където прекарахме миналата нощ.

Щом седнахме, Дерек извади от джоба си пълна шепа с енергийни шоколадови блокчета и ми подаде едно.

— О, да, сигурно умираете от глад — и Саймън бръкна в джобовете си. — Мога да ви предложа една натъртена ябълка и един кафяв банан. Както неколkokратно повторих на един човек, павилионите не са място, откъдето можеш да си купиш пресни плодове.

— Но във всички случаи са по-добри от десертчетата. Поне за теб, Саймън.

Дерек подаде едно блокче и на Тори.

— Защото ти не можеш да ги ядеш, нали? — попитах. — Кое то ми напомня. — Извадих инсулина. — Дерек ми каза, че това са ти резервите.

— Страшната ми тайна е разкрита.

— Не знаех, че е тайна.

— Всъщност не. Просто не го разгласявам.

С други думи, ако децата знаеха, че той има хронично заболяване, щяха да се отнасят с него по различен начин. Той контролираше състоянието си, така че нямаше нужда останалите да знаят.

— Запаси ли? — поинтересува се Тори. — Искаш да кажеш, че нямаш чак такава нужда от инсулина, който ти носим?

— Очевидно няма — измърморих аз.

Саймън гледаше смутено ту нея, ту мен, а после кимна с разбиране.

— Вие сте мислели...

— Че ако не си вземеш лекарството през следващите двайсет и четири часа, ще умреш? — додадох аз. — Не точно, но нещо от този род. Приложиха ни номера „с неговата опасна болест, ако не си вземе лекарството, ще умре“. Очевидно той все още сработва.

— Май ви разочаровах, а?

— Без майтап. И ето ни тук в очакване да те открием минути преди смъртта ти. А я се виж! Ти дори не се задъхваш.

— Добре тогава. Спешен медицински случай, втори дубъл.

Той скочи на крака, залитна, катурна се на една страна и едва-едва повдигна глава.

— Клоуи? Ти ли си? — закашля се той. — Носиш ли ми инсулина?

Аз го поставих в протегнатата му ръка.

— Ти спаси живота ми — каза той. — Как ще ти се отплатя?

— Доживотно робство ми звучи добре. Обичам бъркани яйца.

Той държеше в ръка парченце плод.

— Няма ли да ги замениш за натъртена ябълка?

Засмях се.

— Вие, хора, сте много странни — обади се Тори.

Саймън седна на щайгата до мен.

— Такива сме. Ужасно странни и страшно скучни. Популярността ти се сгромолясва от самия факт, че си близо до нас. Тогава защо не...

— Клоуи? — прекъсна го Дерек. — Как е ръката ти?

— Нейната...? — Саймън изруга под носа си. — Престани да ме засенчваш. Първо храната. Сега пък ръката й. — Обърна се към мен. — Как е тя?

— Добре е. Зашита и превързана.

— Трябва да я погледнем — каза Дерек.

Саймън ми помогна да си съблека якето.

— Само тази дреха ли носиш? — попита Дерек. — Къде ти е пуловерът?

— Нямахме възможност да си вземем дрехи. Имам пари. Ще си купя един пуловер.

— Два — намеси се Саймън. — Щом слънцето залезе, става доста студено. Снощи сигурно си станала на ледена шушулка.

Свих рамене.

— Мислех си за друго.

— За леля си и за Рей — обясни Тори.

— И д-до това ще стигнем — казах аз, когато Саймън хвърли поглед към мен. — Имаме много да си разказваме. Вие сте първи, момчета.

— Тогава да започнем от самото начало — захвана Дерек и се настани удобно на щайгата си. — Последния път, когато те видяхме, двете с Рей тичахте към склада. Ние отвлякохме вниманието на преследвачите и избягахме, но после известно време не можехме да се

върнем, защото се страхувахме да не ни видят. Когато накрая отидохме там, вас ви нямаше.

— Рей ме убеди да си тръгнем. — Рей ми беше казала, че когато останала насаме със Саймън, той изобщо не споменал името ми, а се тревожел само за брат си. Сега вече знаех, че това не е било истина — сигурно е била наясно, че от думите ѝ ще се почувствам зле — толкова зле, че ще тръгна с нея и сега се чувствах засрамена, защото се бях подвела. — Тя... каза ми някои неща. Убеди ме да тръгнем и да потърсим леля Лорън, за да прегледа ръката ми, а после...

Разказах им за последните два дни, за нещата, които се бяха случили и за които бях разбрала. Когато най-после свърших, всички мълчаха, дори Тори.

— Значи Брейди и Лиз са мъртви — бавно изрече Саймън. — Предполагам, че и другото момиче също е мъртво — онова, което са извели от дома преди време.

— Амбър — каза Тори. — Казваше се Амбър.

Кимнах с глава.

— Името ѝ беше в списъка. Имената и на тримата бяха там.

Отново последва мълчание.

— Рей и леля Лорън са още там — напомних най-после аз. — Знам, че Рей ни предаде и че леля ми е една от тях, но... Трябва да ги освободя. Не очаквам някой от вас да ми помогне.

— Права си — рече Саймън. — Рей ни измами, но не заслужава да умре заради това?

— Знам, че няма да можем да ги спасим сами.

Погледнах крадешком към Дерек. Той кимна с глава и аз почувствах разочарование, сякаш съм се надявала да заяви, че ще се справим. Но, разбира се, той имаше право.

Нямаше да можем.

— Само да намерим баща ти и аз ще се върна — казах. — Сега поне знаем защо е избягал от там и ви е взел със себе си.

— Защото се е оказало, че да прилагат генно инженерство върху сина му не е добра идея?

В гласа на Саймън имаше горчивина, която ме удиви. Тази мисъл не ми беше хрумвала. През цялото време бях приемала бащата на Саймън като „добрия“. Само че и той, както и останалите родители, бе включил сина си в експеримента.

— Опитвали са се да направят каквото е нужно — казах аз, като имах предвид писмото на леля ми. — Мислили са, че ще облекчат живота ни. Групата „Едисън“ им е продала тази мечта и когато нещата са се объркали, баща ти си е тръгнал. И леля Лорън се опита. — Докоснах писмото в джоба си. — Само че твърде късно.

— А родителите на някои от нас дори не съжаляват за стореното — обади се Тори. — Нечии майки се оказаха зловни кучки. Но сега поне никой не може да каже, че не постъпих честно. — Тя обели и последното парченце от блокчето си. — Няма да се вържа на тези приказки, че сме безуспешен експеримент. Целта им е била да засилят свръхестествените ни способности. Ние сме плод на техните усилия. Сега искат просто да ни научат да направляваме тези свои сили.

— Върни се да им го кажеш — посъветва я Саймън.

— Ами ти? — махна с ръка Тори. — Способностите ти са си наред. В Лайл Хаус дори не те привикваха на консултации.

— Саймън не е в списъка. Смятат, че с него са имали успех.

— Каквото и да означава това — размърда се на мястото си Саймън. — Така наречените успешни експерименти нямат кой знае какви способности, но е възможно още да не са довели нещата докрай. Когато това стане, ще се сблъскам със същите проблеми.

Тори кимна с глава.

— Бомба със закъснител.

Нещо подобно бе казал и полудемонът.

13

Не бях им споменала за полудемона. Това само ненужно щеше да усложни историята и бе идеална възможност за Дерек да ме упрекне колко глупаво съм постъпила като съм я слушала. Ами онова, което каза — да се върна и да я освободя? Не исках да се замислям в момента. Ако наистина се върнем, ще намерим бащата на Саймън и той ще ни посъветва как да спрем групата „Едисън“, без да освобождаваме демони.

— Баща ми ще попълни празнотите — каза Саймън.

— Страхотно! — възкликна Тори. — Ще освободим лелята на Клоуи и Рей, ще получим отговори на всички въпроси... трябва само да намерим изчезналия ти баща. И как върви търсенето? — Тя се огледа. — Не много добре, както виждам.

В очите на Саймън проблесна гняв, ала след няколко премигвания изчезна.

— Работим по въпроса.

— Как?

— После ще разбереш — отвърна Дерек. — Но първо трябва да намерим топли дрехи за Клоуи...

— Клоуи, Клоуи, Клоуи. Престанете да се тревожите за бедната малка Клоуи. Още не е замръзнала. Ами баща ви? Имате ли някакви следи? Някакви указания?

— Още не — каза Саймън.

— Какво правихте през последните два дни?

Гневът му се възпламени отново и този път той не го скри, а се обърна към нея с такава бързина, че тя се сви и отстъпи назад.

— Използвахме всеки миг да постигнем три неща: да оцелеем, да намерим Клоуи и да открием баща ни. Ами ти какво правеше?

— Бях заключена.

— И какво от това? Нима това спря Клоуи? Нещо да добавиш, Тори? Да си открила нещо? Или просто си се възползвала от нейното бягство?

— Тори ми помогна — обадих се аз. — Без нея...

Тя рязко се извърна с лице към мен.

— Не смей да ме защитаваш, Клоуи Сондърс!

Мълчание. След малко Дерек рече:

— Къде да те отведем, Тори? При баба ти и дядо ти? При някоя приятелка? Сега си навън и си в безопасност, а аз съм сигурен, че има къде да отидеш.

— Нямам.

Понечих да им кажа какво се случи с баща й, ала тя ме спря с поглед.

— Няма къде да отиде — обясних. — Както и аз.

— Все имаш някого — продължи Дерек, — може и да не е в Бъфалоу, но ние ще ти купим билет за автобуса.

— За предпочитане такъв, който заминава веднага, нали? — попита тя. — Никъде няма да ходя. Ставам част от малката ви група от деца герои, които търсят своя Супертатко.

Саймън и Дерек се спогледаха.

— Не — отвърна Дерек.

— Не? Извинявай, но не аз ви издадох, а Рей. Аз помогнах на Клоуи.

— Рей ли я измъчваше в Лайл Хаус?

— Измъчвала? — презрително сумтене. — Не съм...

— Правеше всичко възможно, за да изгонят Клоуи от дома — заяви Саймън. — А когато не успя, се опита да я убиеш.

— Да я убия ли? — Тори стисна устни. — Аз не съм като майка си. Не смей да ме обвиняваш.

— Подмами я в подземие то — продължи Дерек. — Удари я с тухла по главата, завърза я и й запуши устата, после я заключи вътре. Въобще разтревожи ли се дали тя е добре? Провери ли дали не си й строшила черепа?

Тори понечи да отрече, но по ужаса в очите и разбрах, че подобна възможност изобщо не и беше хрумвала.

— Дерек — казах аз. — Не мисля, че...

— Не, тя не мисли. Можеше да те убие с онази тухла, да те задуши, когато ти запуши устата, да ти причини сърдечен удар от ужас, да не споменавам какво щеше да стане, ако не бе успяла да се

освободиш от въжетата. Само след два дни можеше да умреш от обезводняване.

— Никога нямаше да оставя Клоуи да умре. Не можете да ме обвинявате в такова нещо.

— Не — отвърна Дерек. — Обвиняваме те само за това, че искаше да я въдворят в психиатрична клиника. И защо? Защото не я харесваш. Защото говореше с момчето, по което ти си падаше. Може и да не си майка си, Тори. Но ти си... — той я прикова с леден поглед на мястото ѝ. — Не искам такова нещо да се навърта около нас.

Изражението на лицето и... съжалих я, нищо, че тя не би приела съчувствието ми.

— Нямаме ти доверие — заяви Саймън с по-мек тон от този на брат си. — Не можем да се движим с човек, на когото не вярваме.

— Ами ако нямам нищо против? — намесих се аз. — Ако с нея се чувствам сигурна.

— Но не е така — каза Дерек. — Ти не си като нея и никога не би направила, това, което направи тя. — Той срещна втренчения поглед на Тори. — Аз съм като теб. Клоуи няма да те накара насила да си тръгнеш, защото ако ти се случи нещо, ще се чувства ужасно. Но аз? На мен не ми пука. Заслужи си го.

Това вече бе много грубо. Саймън се смути, отвори уста.

Аз го изпреварих:

— Но къде ще отиде? Тя няма пари. Към когото и да се обърне, тутакси ще повика родителите ѝ.

— Не ме интересува.

— Не можем да постъпим така — обади се Саймън. — Не е правилно.

Знаех, че Дерек не е лишен от съчувствие — не можеше да забрави какво бе сторил на момчето, нападнало Саймън. Но в себе си сякаш имаше строги критерии, по които преценяваше и балансираше нещата в живота, така че ако случайно се озovesh на погрешната страна като Тори, той, без да му мигне окото, ще те запрати в ъгъла и ще те остави на милостта на съдбата, каквато и да е тя.

— Не бива — възразих аз.

— Няма какво да го обсъждаме. Тя няма да дойде с нас.

— Добре. — Станах и си изтупах джинсите. — Хайде, Тори.

Саймън се изправи и аз помислих, че ще ме спре. Но той ме последва до вратата. Тори ни настигна и тримата влязохме в съседната стая, ала Дерек скочи и ме дръпна за ръката с такава сила, че изгубих равновесие.

Потреперих и отлепих пръстите му от ръката си.

— Не тази.

Той бързо ме пусна, осъзнал, че ме е хванал за ранената ръка.

Помълча малко, после каза:

— Добре.

Обърна се към Тори:

— Имам три условия. Първото: какъвто и проблем да имаш с Клоуи, трябва да го преодолееш. Ако й направиш нещо, свършено е с теб.

— Разбрано — отвърна Тори.

— Второ: не се задявай със Саймън. Той не се интересува.

Тя се изчерви и се озъби:

— Мисля, че вече всички го разбраха. Номер три?

— Не бъди такава егоистка.

След като грозната сцена приключи, за пръв път в живота си усетих вълнение от предстоящото обикаляне по магазините. Нямах търпение да изляза от влажната, тъмна, студена дупка, която твърде много ми напомняше за омразните подземия. Да се махна далеч от мъртвото тяло, чиито флуиди ми опъваха нервите. Да си взема топли дрехи, истинска храна и да се изкъпя в истинска баня със сапун, течаща вода и тоалетна. Не ме питайте как се справях с „телесните си нужди“ до този момент — ще премълча отговора.

— Щом се отдалечим на достатъчно разстояние от тук, ще опитам кредитната си карта — казах аз. — Сметката ми вероятно е блокирана, но си струва да направя един опит. Човек винаги има нужда от още пари.

— Имаме си — обади се Дерек.

— Добре. Щом мислите, че няма да е безопасно да опитам...

— Клоуи, ти няма да излизаш. Ще излезем, но без теб. Ти ще останеш тук.

— Където ще си на сигурно място — каза Тори. — Не бихме желали да си счупиш нокътя, докато натискаш бутоните на банкомата.

— Тори — обърна се към нея Дерек. — Предупредих те. Не се занимавай с нея.

— Ударът бе насочен към теб, вълче.

Гласът му се понижи с още една октава и се превърна в глухо ръмжене.

— Не ме наричай така.

— Моля ви! Няма ли да спрете да се заяждате? — Застанах между двамата.

— Ако досега не съм ви доказала, че внимавам и мога да се грижа за себе си...

— Доказа ни го — отвърна Саймън. — Там е проблемът.

Той ми подаде изрезка от вестник. Прочетох заглавието и бавно се отпуснах върху една щайга, без да откъсвам поглед от статията.

Баща ми предлагаше награда от половин милион долара на онзи, който даде информация, с помощта на която да ме върнат у дома жива и здрава. Имаше и моя снимка от последната ми година в училище. Бяха публикували и фотография на татко от нещо, което приличаше на пресконференция.

В нощта след кризата, която бях получила в училище, баща ми дойде в болницата да ме види. Беше долетял от Берлин и изглеждаше ужасно — уморен, небръснат, разтревожен. На снимката от пресконференцията той изглеждаше още по-зле — имаше тъмни кръгове около очите, а лицето му бе цялото набраздено от дълбоки бръчки.

Нямах представа как групата „Едисън“ са обяснили моето изчезване. Сигурно са съчинили за пред него някаква история, може би, че са ме преместили и още е рано да ме посети. Искали са да скрият изчезването ми, но са действали твърде бавно.

Все пак се опитвах да прикрият следите си. Според сестрите и моята съквартирантка Рейчъл Роджърс, която бе интервюирана за вестника, аз бях избягала.

Дали татко им бе повярвал? Предполагам, че да. В статията се цитираха думите му, че не се е справил със ситуацията — всъщност, че не се е справил с доста неща около моето възпитание — и отчаяно търси възможност да започне отначало. Щом го прочетох, сълзите закапаха по вестника. Избърсах го с ръка.

— Половин милион? — Тори четеше иззад рамото ми. — Сигурно групата „Едисън“ са размахали пачките, само и само да ни върнат обратно.

Саймън ми посочи датата. Вчера сутринта, когато все още бяхме под тяхна опека.

— Добре — заяви Тори. — Накарали са баща й да привлече вниманието към бягството й, така че никой да не задава въпроси. Той предлага сума, която никога няма да изплати, защото всъщност знае къде е дъщеря му.

Поклатих глава.

— Леля ми каза, че татко не знае нищо за групата „Едисън“. — Вторачих се в статията, после бързо сгънах изрезката. — Трябва да го предупредя.

Дерек застана на пътя ми.

— Не можеш да го направиш, Клоуи.

— В момента, в който се е захванал с това, се е изложил на опасност без дори да го осъзнава — размахвах вестникарската изрезка във въздуха. — Трябва да предупредя.

— Той не е в беда. Ако не се беше появил пред медиите, може би щеше да бъде. Но сега, ако нещо му се случи, ще привлече още повече внимание. Очевидно, той не се съмнява в историята, която са му пробутали за бягството ти, затова ще го оставят на мира... докато накрая не открие истината.

— Но аз трябва да му съобщя, че съм добре, ясно ли ви е? Той се тревожи.

— Ще трябва да почакаш още малко.

— Сигурни ли сме, че и той не е в играта? — попита Тори. — Какво каза леля ти? Измамила е майка ти? Или и майка ти е била вътре?

Измъкнах писмото от джоба си и прокарах пръст по редовете му. После им казах какво пише в него — онази част, която ги интересуваше.

— А за баща ти? — поинтересува се Дерек.

Поколебах се, после кимнах с глава.

— Какво пише?

— Че не е бил замесен, както ви казах.

— Което означава, че ако Клоуи се свърже с него, няма да й стори нищо лошо — отбеляза Саймън.

Дерек затърси с поглед очите ми. После тихо рече:

— Клоуи...

— Тя ми каза... леля ми ме посъветва да стоя настрана от него.

Малко по-късно и тримата отидоха на пазар, затова предположих, че Дерек ми имаше достатъчно доверие и не мислеше, че ще изтичам до първия уличен телефон и ще се обадя на баща ми.

Също както леля ми, и той смяташе, че трябва да стоя настрана от татко. Дерек каза, че общуването с мен може да застраши живота му; леля Лорън вероятно смяташе, че това би застрашило моя живот.

Обичах баща си. Той работеше твърде много, често отсъстваше от къщи, не знаеше какво точно да прави с мен, но вършеше всичко по силите си.

Беше ми заявил, че докато съм в Лайл Хаус, ще се навърта наоколо, ала когато го повикаха по работа и той тутакси замина, аз не му се разсърдих. Беше си уредил едномесечна отпускат, когато изляза от дома и това бе много по-важно за мен. Той смяташе, че в Лайл Хаус, под грижите на леля ми, ще съм в безопасност.

Сигурно си мисли, че съм била наранена и сърдита и затова съм избягала. И че сега неговата дъщеря шизофреничка се скиташе из улиците на Бафълоу. Искаше ми се да му се обадя, да му кажа, че съм добре. Ала Дерек и леля Лорън бяха прави — това нямаше да е добре... нито за него, нито за мен.

За да се разсея и да престана да мисля за баща си, аз реших да огледам наоколо и да намеря трупа. След случката с прилепите, ако имаше начин да изостря сетивата си, трябваше веднага да започна с упражненията, за да усещам наличието на мъртъвци, преди да съм се сблъскала с техните духове.

Изглежда сетивата ми действаха като радар. Колкото повече се приближавах до трупа, толкова по-силно усещах присъствието му. Това трябваше да ме улесни, но само на теория. „Усещането“ се изразяваше в съвсем леко чувство на безпокойство, иглички отзад на тила и тъпо главоболие; а когато то се засилваше, беше невъзможно да преценя дали е заради близостта на трупа, дали се дължи на опънатите ми нерви или на нещо друго.

Не знаех какво е това място. В Бъфалоу гъмжи от изоставени постройки и къщи. Ако тръгнете по шосе И90, ще ги видите — полуразрушени стени, заковани с дъски прозорци, запустели дворове. Тази постройка не беше по-голяма от обикновена къща и бе разделена на отделни стаи, ала отвън не приличаше на такава. Беше пълна с боклуци — мукавени кашони, парчета от дъски, изпочупени мебели, купища отпадъци.

Убедена съм, че щях да открия трупа и без да използвам свръхестествените си способности — стаите бяха само осем на брой. Но аз исках да ги тренирам. Най-после го намерих в един ъгъл в задната част на постройката. От вратата изглеждаше така, сякаш там имаше купчина дрипи. Когато се приближих, зърнах нещо да се белее — човешка ръка, чиято плът вече се беше разложила и от нея стърчаха само костите. Приближих се още малко и видях останалата част — крак, после череп — от трупа бяха останали предимно кости. Вероятно излъчваше някаква миризма, ала човешкото ми обоняние не бе толкова съвършено, че да я усетя.

После видях, че дрипите всъщност са дрехи и изобщо не са парцаливи, а се бяха надиплили около човешките останки. Трупът бе обут в боти и носеше ръкавици, джинси и фланелка с отдавна избелял надпис на гърдите. Изпод шапката се подаваха кичури посивяла коса, а по облеклото или по тялото не си личеше дали трупът е на жена или на мъж, но аз инстинктивно реших, че е мъж.

Миналата зима по някое време този човек е пропълзъл на това място, за да се скрие от студа, свил се е в ъгъла и повече не е станал. Едва ли сме първите, които са го открили. Нима всички просто са го зарязали, както ние се канехме да направим? Никой ли не се е сетил да извести властите, за да го измъкнат от тук и да го идентифицират?

Дали не беше в списъка на изчезналите? Ами, ако някой го чакаше да се върне у дома? Дали не са предложили награда за него, както бе направил баща ми за мен?

Но едва ли е била толкова голяма, в това бях сигурна. Половин милион долара. Такава сума би накарала всеки чудак в Бъфалоу да излезе да ме търси. Какво си въобразяваше татко?

Той нищо не си въобразяваше. Просто искаше да се върна вкъщи жива и здрава.

Премигах, за да отпъдя сълзите. Страхотно. Дори когато оглеждам трупове, не спирам да се тревожа за баща си.

Ами този човек тук? Все някой се притеснява за него. Ако успея да се свържа с духа му, може би ще мога да предам съобщението му. Но не можех да рискувам да го върна обратно в тялото му, както бях направила с прилепите.

Някой ме потупа по рамото и аз се обърнах.

— Извинявай — каза Саймън. — Мислех, че си ме чула като влизах. Виждам, че си намерила нашия съквартирант. Опитваш да се свържеш ли?

— Опитвам да не се свържа.

— Изглежда е тук от доста време. — Той приклепна до трупа. — Бихме могли да си поиграем на следователи и да разберем откога е мъртъв. Не виждам червеи по него.

— Сега не им е сезонът.

Той трепна.

— Ух, да. Тук е твърде студено. Сигурно е умрял преди няколко месеца. Трябваше да се досетя. Преди две години Дерек направи научен експеримент с буболечки и разложено месо. — Той улови погледа ми. — Да, отвратително е. Но пък е много интересно. Само недей да питаш Дерек за това. Беше много ядосан. Класираха го едва втори на финала.

— Какъв мързеливец.

Той се изправи и аз отстъпих крачка назад.

— Привърших тук и трябва да продължа нататък. Не бива да съм близо до труповете.

Помислих си да му разкажа за прилепите. Щеше ми се да споделя с някого, но...

— Само проверявах дали мога да използвам способностите си, за да открия трупа.

— Струва ми се, че отговорът е положителен.

Аз кимнах с глава и ние излязохме от стаята.

— Можем да отидем на друго място — предложи той. — Дерек ще се съгласи. Наистина.

— И тук съм добре. Като стана дума за Дерек, къде е той?

— По магазините. Изпрати ме обратно, за да не оставаш сама. — Той се наведе към ухото ми. — Мисля, че искаше да прекара повече

време с Тори.

Засмях се.

— Да се обзаложим ли кой от двамата ще се върне жив?

— Дерек, разбира се. Няма спор. Когато тръгнах, той й нареди да отиде и да купи още одеяла. Сигурно вече е тръгнал насам, като я е оставил сама да си търси пътя с надеждата, че няма да го намери.

— Но той защо се ядоса толкова? Задето Тори остана с нас?

— Ядосан ли? Не давам повече от пет точки. Раздразнен? Единайсет точки. Ще го преодолее. Ние също ще трябва да го преодолеем. Поне докато на нея не й писне и внезапно си спомни за някоя отдавна забравена леля някъде в Пеория.

Върнахме се на старото си място и Саймън подреди най-доброто, което им бе предложил магазинът — сок, мляко, кисело мляко, ябълки, бисквити и сирене.

— Храна от всички групи... с изключение на една — и той ми подаде блокче шоколад. — Десерт.

— Благодаря.

— Ако ме извиниш за миг, ще ти спестя гледката на кръв и игли преди вечеря.

— Спокойно. Подобни неща не ме притесняват.

Той все пак се обърна настрана, за да си измери количеството глюкоза в кръвта, после си направи инжекцията.

— А пък аз си мислех, че противогрипните ваксини са гадни — казах. — Всеки ден ли си биеш инсулин?

— Три пъти се боцкам с иглата. Но с глюकोмера — повече.

— Три пъти?

Той остави инсулина встрани.

— Свикнал съм. Определиха диагнозата ми, когато бях на три години, така че не си спомням ден без инжекции.

— И цял живот трябва да го правиш?

— Има една помпичка, която мога да ползвам. Залепва се за крака и показва колко е кръвната ми захар и колко инсулин да си бия. Сложиха ми такава, когато бях на тринайсет. Но... — Той сви рамене. — Бях сключил сделка с баща ми, че ще ми сложат такава помпичка, само ако не я използвам за оправдание да ям всичко, което искам. Не е хубаво да си вкарваш големи количества инсулин. Прецаках се.

— Ял си твърде много от това ли? — попитах аз и размахах блокчето шоколад.

— Нее. Голямо количество въглехидрати. Купувахме си пица със съотборниците и не се задоволявах само с две парчета, защото останалите излапваха по шест наведнъж. Вземат те на подбив, че пазиш диета като някое момиче.

— Да, това вече е жестока обида.

— Хей, бях само на тринайсет. Знам, че е било глупаво, но когато винаги си новият ученик, иска ти се да се приспособиш. Убеден съм, че знаеш как съм се чувствал. И ти вероятно си сменяла училищата като нас.

— Десет. Не, единайсет пъти.

— Страхотно! — Той отхапа от ябълката си. — Сега приближавам изключително зрялата шестнайсетгодишна възраст и вече съм преодолял някои неща. Двамата с татко тъкмо обсъждахме отново въпроса с помпичката, когато той изчезна.

— Саймън? — проехтя гласът на Тори.

— Край на мира и спокойствието — измърмори той, после викна в отговор: — Тук сме!

Дерек се появи, натоварен с торбички и носеше пари в брой. Бях му дала кредитната си карта и ПИН-кода, а той бе намерил банкомат без камера. Картата ми бе все още валидна. Беше изтеглил лимита ми за деня от четиристотин долара. Не можехме да повторим това действие — ако използвам картата пак, в банката ще разберат, че още сме в Бъфалоу, а Дерек се страхуваше, че и хората от „Едисън“ биха могли да го узнаят.

Той ми подаде парите и квитанцията, дискретно сгъната на четири. Тори я грабна и я разгъна.

— Господи! Това банковата ти сметка ли е или издръжката за колежа?

Взех си я обратно.

— Баща ми внася издръжката направо в сметката. За петнайсет години сумата е набъбнала.

— И просто те оставя да си я теглиш?

— Защо не?

— Хм, ами защото може да ги профукаш. Не, чакай. Нека отгатна. Ти си твърде отговорна, за да го направиш, нали така?

— Тя е умна — обади се Саймън.

— Така ли го наричаш? Мислех, че е по-... — и тя зина с уста.

Страните ми пламнаха.

— Достатъчно — изръмжа Дерек.

— Да, не забравяй кой ти даде пари да купиш това — и Саймън посочи с пръст пазарската ѝ торба.

Тори стисна уста.

— Похарчих двайсетачка за храна и одеяло. Ще ѝ ги върна. Аз също съм отговорна. Но не толкова — тя посочи с ръка към разписката ми — отблъскващо отговорна.

Взех чантата от ръцете на Дерек.

— Какво сте ми купили? — попитах и бръкнах вътре. — Раница. Два пуловера. Благодаря.

Разгънах пуловерите и Тори се задави със содата, която отпиваше.

Смееше се неудържимо.

Бавно и спокойно се обърнах към нея.

— Ти ли ги избра?

Тя вдигна ръце.

— Оох! Предложих аз да избира нещо, но Дерек настоя той да го направи. — Тя се обърна към него. — Нищо чудно, че се забави толкова. Сигурно ти е било нужно доста време, за да намериш нещо толкова грозно.

Беше ми купил два съвършено еднакви сиви суичъра, направени от полиестер, който може да се намери само в евтините магазини с намалени стоки, от онези, които лъцят като пластмаса и се залепват за кожата.

— Какво?

— Хубави са. Благодаря.

Тори протегна ръка и улови етикета, после се засмя.

— Така си и знаех. За момчета са. Размер дванайсет, за момчета.

— Е, и? Момичешките струваха повече. Помислих си, че за Клоуи няма да има значение.

Тори ме погледна. После спря очи на гърдите ми и избухна в смях.

— Какво? — попита Дерек.

— Нищо — Тори вече пръскаше слюнка. — Поне си откровен, нали?

— Тори — обади се Саймън. — Млъкни. Клоуи, утре ще ти вземем нещо друго.

— Не, Дерек има право. Тези ще ми станат. Благодаря. — Измърморих, че ще ги пробвам и изскочих от стаята с пламнали страни.

Когато падна здрач, се подготвихме за пренощуване. Беше едва осем часът и Тори горко се заоплаква. Дерек ѝ заяви, че ако иска, може да остане будна цяла нощ, но само ако не използва фенера, за да не изтощи батериите му. Вече не бяхме в света на електрическите ключове. Трябваше да използваме слънцето, когато то е на небето, и да спим, когато го няма.

За мен нямаше проблем. Не бях в настроение за нощно парти. Саймън се бе опитал да ме ободри, но това ме потисна още повече. Не желяех да имам нужда от ободряване. Искях да се радвам на живота, да подскачам безгрижно и да се усмихвам.

Не можех да спра да мисля за леля Лорън. Мислех си и за Рей, както и за баща ми, но най-вече за леля Лорън. Казвах си, че засега татко и Рей са в безопасност. Групата „Едисън“ нямаше да безпокои баща ми, докато бяха сигурни, че той не знае нищо за тях. А Рей бе на път да бъде „рехабилитирана“, както пишеше в онзи файл. Но не виждах причина, заради която групата „Едисън“ би оставила леля Лорън жива. Всеки път, щом отворех очи, аз очаквах да видя нейния дух пред себе си.

Дори когато успявах да си наложа да не се тревожа за нея, затъвах в притеснения за обикновените неща около мен и се гърчех в дълбоко разочарование.

Бях намерила момчетата. Бях донесла инсулина на Саймън. Самичка бях разгадала тайните на групата „Едисън“. И каква ми е наградата? Тори, която не пропуска да ме клъвне всеки път, щом и се предостави възможност, да ме злепостави в очите на Саймън.

Ако е имало миг в живота ми, когато не е трябвало да се държа като глупачка и досадница, той беше сега. Можех да разговарям с мъртъвци. Можех да ги вдигам от гроба. През последната седмица бях замисляла толкова планове и схеми, че можех да си спечеля достойно място в „Сървайвър“.

Но въпреки всичко единственото, за което мислех бяха думите на Тори.

Радвах се, че Саймън ме защитава, но той го правеше така, както би го направил и за по-малката си сестра. Продължавах да си мисля за начина, по който ме защитаваше, по който ме стискаше за ръката, по който се навеждаше към мен и ми шепнеше на ухото — искаше ми се в жестовете му да създа нещо повече. Ала не успях.

И какво от това? След всичко преживяно, наистина ли се самосъжалявах заедно с едно страхотно момче не се интересува от мен „по онзи начин“? Това ме караше да изглеждам в собствените си очи като нещо повече от обикновена досадница. Държах се като глупавата патка, за каквата ме мислеше и Дерек.

Като стана дума за Дерек... наистина не бива... нима забравих в какво може да се превърне той? Не, просто бях забравила как се чувства човек, който се намира на отсрещната страна. Поне щях да изляза от конфликта, породил се между него и Тори, по-силна от преди. Или щях да загубя и малкото зрънце самоувереност, което имах.

Ноцта премина в мятане и въртене, изгуби се в кошмарите за леля Лорън, за баща ми и за Рей.

Непрекъснато се събуждах, дишах тежко и обилно се потях, докато другите спяха кротко. Задишах дълбоко студения въздух, за да се успокоя и заспя като тях, но отново се върнах в света на кошмарите.

Накрая спящият ми мозък се разтовари и се насочи натам, накъдето бе насочено и будното ми съзнание преди това: трупът в съседната стая. Но този път умът ми не се занимаваше с обективното състояние на трупа. Сънувах как натиквам жалкият му дух обратно в неговата черупка, а той пици и ме проклина.

После ми се яви друг сън — отново се намирах в подземията. Усещах тежката ужасяваща воня на смърт. Почувствах, че Дерек е зад мен и топлината, която тялото му излъчва, когато ми прошепна: „Клоуи, стани.“

Да стана, но как? Бях заклещена в мазето заедно със страховитите неща, които пълзяха към мен, докосваха ме с костеливите си безплътни пръсти, а от вонята, която излъчваха, стомахът ми се преобръщаше.

Дерек ме разтърси и аз се помъчих да го отблъсна, да му кажа, че не ми помага.

— Клоуи!

Стреснах се и сънят се изпари. Над мен в мрака блестяха зелените му очи.

— Дерек? Какво...?

Той запуши устата ми с ръка. Устните му се приближиха до ухото ми и той прошепна:

— Будна ли си вече? Трябва да направиш нещо за мен.

Настойчивостта в гласа му ме събуди окончателно.

Примижах и се вторачих в него в мрака. Очите му не светеха ли? Или това бе обичайният им блясък в тъмното, като при котките?

Дръпнах ръката му от устата си.

— Отново ли се променяш?

— Моля? Не. Добре съм. Слушай сега. Нали си спомняш трупа в съседната стая? — попита той бавно и предпазливо.

Кимнах с глава.

— Ще трябва да се съсредоточиш върху него, разбра ли? Направи го заради мен. Ще мислиш за духа, който е бил в тялото. Трябва да освободиш.

— Да освободя ли? Аз... аз не го призовах...

— Шшшт. Просто се съсредоточи и го освободи, без да будиш останалите. Можеш ли да го направиш?

Аз кимнах. Опитах се да седна. Нещо тежко притискаше краката ми към пода. Надигнах се на лакти. Дерек се хвърли напред с такава бързина, че аз видях само тъмната му сянка да се надвесва над мен, ръцете му се стрелнаха към раменете ми и ме натиснаха към земята, като не ми даваха да се помръдна.

Уплаших се. Не разбирах какво точно прави. Съзнанието ми просто регистрираше ставащото: едно момче ме притиска към пода посред нощ, а аз инстинктивно ритам, за да се освободя. Заудрях го с ръце и крака. Забих нокти в лицето му и той падна назад, виейки от болка.

Надигнах се, но краката ми все още бяха притиснати към пода... и едва сега разбрах защо. Един труп пълзеше към мен.

Беше тялото от съседната стая, почти само кости, покрити с дрехи и ивици човешка кожа. По черепа бяха залепнали кръпки мазна коса. На мястото на очите имаше празни хралупи. Устните му отдавна бяха изчезнали и черепът бе застинал в постоянна усмивка, разголваща разядени зъби.

Аз изскимтях, скелетът спря и се опита да повдигне глава, а черепът му се заклати наляво-надясно, очните кухини се заозъртах с невиждащ поглед, челюстите му зинаха и издадоха гърлен звук, нещо като „Гаа-гааа-гаа“.

Нададох ужасен писък, достоен за „безпомощната героиня“ от филмите на ужасите, който прокънтя в стаята.

Ритах с крака и се борех, опитвах да се освободя от натиска на това нещо. Дерек ме сграбчи под мишниците и ме издърпа. Запуши с длан устата ми, но пак чувах как писъкът кънти наоколо. Изръмжа ми да престана и когато се опитах да млъкна, разбрах, че не викам аз.

— Какво е това? — пищеше Тори. — Какво е?

Лъч от фенерче. Насочен право в очите ни. А после тя наистина запищя, и то толкова силно, че от звука ушите ми зазвъняха. Трупът отстъпи назад, отвори уста и на свой ред нададе пронизителен вопъл.

Саймън също се събуди. Щом зърна трупа, той заруга и изрече цял набор от псувни.

— Затвори й устата! — изръмжа към Саймън Дерек, като сочеше Тори с пръст. — Клоуи! Успокой се. Трябва да се успокоиш.

Закимах с глава, без да отлепвам поглед от нещото. Опитах да си напомня, че не е „нещо“, а е човешко същество, но виждах само купчина кости, скрепени с някое и друго парче месо, лишена от очи глава, която се поклаща напред-назад, в такт с потракването на оголените зъби...

Бързо си поех въздух, после издишах.

— Успокой се, Клоуи. Само се успокой.

В гласа му нямаше нищо успокояващо, тонът му издаваше, че е раздразнен и се опитва да ме накара да се стегна и да се заловя за работа. Откопчих се от ръцете му.

— Трябва да... — започна той.

— Знам какво трябва да направя — озъбих му се аз.

— Какво е това нещо? — изломоти неясно Тори. — Защо се движи?

— Изведи я оттук — нареди Дерек.

Саймън отведе Тори навън и аз се помъчих да се успокоя, ала сърцето ми препускаше като лудо и ми пречеше да се съсредоточа. Затворих очи и тутакси усетих, че нещо се движи по стъпалото ми. Погледнах надолу и видях как костеливите пръсти се протягат да ме уловят за крака.

Дръпнах се назад. Една мръсна ръка, покрита с дрипи, се протегна, костите на пръстите драскаха по вестника на пода, докато трупът се опитваше да се оттласне напред, но бяха твърде раздробени и не успяваха да се задържат. Как изобщо бе в състояние да се движи? Но се движеше. Също като прилепите, сантиметър по сантиметър, той се приближаваше към мен.

— Ти го повика — каза Дерек. — И сега се опитва.

— Нищо не съм повикала.

— Все някак си го призовала и сега се мъчи да те намери.

Съсредоточих се, но още при първия допир до крака ми аз се дръпнах бързо встрани. Нещото се спря, черепът му потрепери и щом се обърнах на другата страна, празните хралупи на очите му последваха движението ми, сякаш ме наблюдаваха.

— Ще трябва да го освободиш — заяви Дерек.

— Опитвам се.

— Опитай по-настойтелно.

Стиснах очи и мислено си представих трупа. Видях, че духът е заклещен вътре в него и започнах мислено да го измъквам...

— Съсредоточи се — прошепна Дерек.

— Правя го. Но ако млъкнеш...

Трупът спря, сякаш ме чу. После протегна ръка напред, невидящ, търсец. Докосна крака ми и пръстите си запроправяха път към коляното ми. Преодолях желанието си да се отдръпна. Трупът имаше нужда да ме открие и аз го оставих. Не му обръщах внимание, а се съсредоточих върху.

— Какво направи предишния път? — попита Дерек.

Вторачих поглед в него.

— Опитвам се да помогна — обясни той.

— Ще ми помогнеш много повече, ако млъкнеш.

Той срещна погледа ми.

— Трябва да го освободиш, Клоуи. Няма начин някой да не е чул писъците му, така че имаш най-много пет минути преди да нахлуят вътре и да видят как трупът пълзи.

— Така ли мислиш да ми помагаш?

— Не исках...

— Вън.

— Аз просто...

— Вън!

Той отстъпи. Затворих очи и си представих скелета със заключения вътре дух.

Един костелив пръст докосна оголената кожа между ризата и колана на джинсите ми, аз подскочих и вперих очи натам; черепът бе на сантиметри от лицето ми — той залиташе и се поклащаше.

Острата му коса се допря до гърлото ми и аз изстенах. Трупът остана неподвижен. После черепът се приближи още повече. Усецах мириса му — леката воня на смърт, която не бях забелязала преди, накара стомаха ми да се свие, а мисълта, че в разлагащия се труп има някой...

Той се приближи още малко.

— Спри. М-моля те, спри.

Той спря. Останахме да стоим така — око до очна кухня, — докато аз започнах бързо да вдишвам и издишвам, като се стараех да не поемам вонята му твърде надълбоко.

Чаках следващата стъпка, ала такава не последва.

Бях му казала да спре и той бе спрял.

Спомних си мрачните стари картинки в Интернет, на които се виждаше как некроманти предвождат армии от мъртъвци. Спомних си и книгата за способностите на некромантите, дадена ми от д-р Давидоф.

Способността да общуваш с мъртвите. Способността да ги вдигаш от гроба. Способността да ги контролираш.

— О-отстъпи назад — казах аз. — М-моля те.

И той отстъпи бавно, докато потракваше със зъби. От гърдите му се изтръгна гърлен звук. Ръмжене.

Коленичих.

— Легни, моля те.

Скелетът легна и повдигна глава към мен, черепът му се заклатушка наляво-надясно като глава на змия, а ръмжането му се превърна в съскане. Като чух съскането, надникнах в черните дупки, където са били очите му и видях омраза. Неприязънта се излъчваше на талази от трупа. Той ми се подчиняваше, не защото го искаше, а защото трябваше. Това бе поробен дух, призован от некромант, натикан в дребния скелет, принуден да го кара да се движи, за да се подчини на волята на своя господар.

Преглътнах тежко.

— С-съжалявам. Не исках да те викам. Не се и опитвах дори.

Той изсъска и продължи да поклаща глава, сякаш не копнееше за друго, освен да ми покаже каква е смъртта.

— Толкова съж...

Преглътнах думите си. Уловеният в капан дух не се нуждаеше от извинения. Имаше нужда от свобода. Затворих очи и се съсредоточих, за да го освободя, което ставаше далеч по-лесно без трупа, пълзящ по краката ми.

Щом си представих как издърпвам духа навън, тракането мигновено престана и аз погледнах към него с мисълта, че без да искам съм му наредила да пази тишина. Ала трупът бе рухнал неподвижен в краката ми.

Духът си бе отишъл.

Уморено си поех дъх, потърках лицето си с длани и вдигнах поглед — фигурата на Дерек бе изпълнила отвора на вратата.

— Ако мислиш, че някой може да ни е чул, трябва да си грабваме багажа и да изчезваме — заявих аз със забележително твърд глас. — Ще оставим трупа тук, за да го намерят и да го погребат.

Докато говорех, хрумна ми шантавата идея, че Дерек може да се е впечатлил от начина, по който се бях справила. Но той стоеше и мълчаливо опипваше драскотината на бузата си.

— Извинявай много — казах. — Паникьосах се, когато ти...

— Дадох ти възможност да се махнем оттук. Казах, че ако това — и той махна с ръка към трупа — е проблем за теб, ще отидем да се скрием другаде.

— Мислех, че няма да е проблем, щом не призовавам някой дух.

— Но го направи.

— Аз спях, Дерек.

— Какво сънуваше?

Спомних си и замръзнах на място.

— Сънувала си, че го призоваваш, нали?

— Аз... аз не исках. — Разтърках лицето си. — Хората не могат да контролират сънищата си, Дерек. Ако ти можеш, значи наистина си по-умен от останалите.

— Разбира се, че не мога. Но ситуацията беше лоша — ти се намираше в близост до мъртвец. Би трябвало да ти е известно какво ще стане, след онова, което преживя в подземие то?

Знаех го, особено след случката с прилепите. Отвътре нещо ме караше да се махна, ала нямах куража да призная страховете си. Опасявах се, че ще изглеждам малодушна. Боях се да не би Тори да ми се присмее, страхувах се да не ядосам Дерек и да не разочаровам Саймън. В стремежа си да изглеждам силна, бях проявила голяма глупост.

Искаше ми се да призная грешката си и да разкажа на Дерек за прилепите. Но като видях изражението на лицето му — арогантно и нетърпящо възражения, което сякаш говореше, че той е прав, а аз съм малка тъпа лигла — тутакси се отказах от намерението си.

— Всичко ли е наред? — Саймън застана зад Дерек, като се мъчеше да види нещо над рамото му.

— Той... отиде си — отвърнах аз. — Духът.

— Това е добре, защото ми се счу, че някой идва.

— И кога щеше да ни предупредиш? — озъби се Дерек.

— Не исках да се намесвам и да прекъсна Клоуи. — Обърна се към мен. — Добре ли си?

— Разбира се, че е добре. — Тори се появи иззад Саймън. — Тя повика това нещо, нали така? Тя трябва да ни попита дали сме добре, след като ни събуди посред нощ и ни изплаши до смърт.

— Толкова беше изплашена, че не пропусна да си грабнеш четката за коса — забеляза Саймън.

— Като оръжие, разбра ли? Аз...

Заставах помежду им.

— Не споменахте ли току-що, че някой може да ни открие? Да си грабваме нещата и да тръгваме.

— Сега пък раздаваш заповеди, а, Клоуи? — обади се Тори.

— Не, само предлагам. Ако предпочитате да не обръщате внимание, така да бъде. Останете и когато дойде някой, обяснете му защо при вас има мъртвец.

— Да — изрече някой зад мен. — Може би ти ще ни обясниш, момиченце?

В отсрещния край на стаята стоеше човек, но в мрака се очертаваше само силуетът му. Отново се обърнах към останалите, ала никой не помръдваше. Всички погледи се бяха вторачили в мен.

— Клоуи? — повика ме Саймън.

От сенките излезе един мъж. В дългата му коса имаше само няколко сиви кичура, но лицето му беше набраздено като на осемдесетгодишен старец. Очите ми се спряха на суичъра му с логото на хокейния отбор „Бъфало Сейбърс“. Хвърлих поглед към скелета на пода, извърнат към мен в достатъчна степен, че да разчета същото лого, избледняло и едва забележимо върху дрипавата му блуза.

— Клоуи? — каза той. — Така ли се казваш, малката?

— Из-звинявай — отвърнах аз. — Не исках да те призова.

Саймън скочи и застана пред мен.

— Слушай, призракo, знам, че ме чуваш. Стана случайно.

Мъжът се втурна през Саймън. Аз изписках и паднах възнак. Саймън се завъртя на място, ала Дерек го дръпна настрана.

— С кого разговаря Клоуи? — попита Тори.

— С духа, когото повика — отвърна Саймън.

— Грабвайте си раниците — нареди Дерек. — Трябва да тръгваме.

Саймън и Тори го послушаха, а Дерек проследи погледа ми, за да прецени къде е застанал духът.

— Тя не искаше да те вдигне. Извини ти се и тъй като вече си тръгваме, това няма да се повтори. Върни се в твоя свят.

Духът направи крачка напред и се взря в Дерек.

— Ти ли ще ме накараш?

— Не може — отвърнах аз. — Дори не те чува. Наистина съжалявам. Много.

Духът се завъртя към мен. Отново понечих да отстъпя, ала Дерек ме подпря с ръка в гърба и спря отстъплението ми.

— Той не може да ти навреди — прошепна Дерек. — Стегни се и му кажи да си отиде.

— Много съжалявам. — Изправих гръб и тръгнах напред. — Нямах намерение да те призовавам. Стана случайно.

— Случайно! Как пък не! Ти и твоите приятелчета си мислехте, че ще е много забавно отново да ме вмъкнете в това... това нещо. — Той посочи към трупа. — Нима си въобразявате, че не мога да се справя с хлапета като вас? Да ме събудите от съня ми! Да ме търкаляте по пода. Дошли сте тук, за да правите разни сатанински ритуали.

— Сатанински ли? Не. Н-ние...

— Чухте ли това? — обади се далечен глас. — Тук има някой.

Дерек изруга и ме избута към задната част на сградата. Саймън и Тори влетяха в стаята.

— Двама мъже — каза Саймън. — Мисля, че са ченгета. Влизат през предния.

— Към задната врата — нареди Дерек. — Бързо!

Задната врата зееше отворена. Саймън се завъртя и се отправи натам. Последвахме го.

— Хей! — викна духът след нас. — Къде си мислите, че отивате? Дерек ме блъсна отзад, за да не спирам.

— О, не, ти не, момиченце — заяви духът. — Още не съм приключил с теб. Ще си платиш за това.

Той ме следваше по петите и сипеше заплаха след заплаха, докато ние се изнизвахме през задната врата.

— Отиде ли си? — попита Тори, когато се приближих.

Кимнах с глава и си поех дъх. Леденостуденият нощен въздух опари дробовете ми. Но не усещах студ — носех риза, новия си суичър с вдигната качулка и яке, което ми бе доста голямо. По лицето ми се стичаше пот и аз се задъхвах. Две пресечки преди това се бях отделила от групата, като си мислех, че така по-лесно ще се откопча от него. Оказах се права.

Нямахме представа кой бе дошъл да провери откъде идва шумът. Може да са били ченгета, както каза Саймън, може да са били обикновени минувачи — побързахме да се махнем, преди да имаме възможност да ги огледаме.

В момента се намирахме на някакъв паркинг между един микробус и пикап. От близкия клуб ехтеше музика. Това ме изненада — претърпан паркинг и пълен с посетители бар толкова късно през нощта по средата на седмицата. После погледнах часовника си и видях, че още няма полунощ.

— Не биваше да изчезваш по този начин — заяви Дерек.

— Казах ви какво ще направя. Успях, нали така?

— Не можеш да...

— Успокойте се — рече Саймън. — Трябва да намерим друго място, където да пренощуваме.

— Благодарение на нея — вметна Тори.

— Клоуи не е виновна.

— Виновна е. Дори Дерек го призна.

— Той нямаше предвид...

Вдигнах ръце.

— Поемам цялата вина. Може ли вече да спрем да се заяждаме? Знаем, че сте на ръба на нервното изтощение, но ако искаме да се измъкнем от...

— Ако ще започнеш да ни държиш речи колко е важно да преодолеем различията помежду си и да действаме като един, ще се метна — заяви Тори.

— Е, наистина имах подобно намерение, но ме е страх да не ме излапа някоя генетично модифицирана акула.

Саймън избухна в смях.

— „Синята бездна“ — възкликна той и погледна към Дерек. — Не си го гледал. Самюъл Л. Джаксън държи реч пред група оцелели как трябва да престанат да се карат помежду си и да действат като

един. По средата на речта му акулата изскача зад него и го изяжда. Най-убийствената сцена на всички времена.

— И много поучителна за всеки, който произнася подобна реч, ето защо аз няма да го направя.

— Но ти имаш право — заяви Саймън. — Време е да наложим мораториум върху кавгите.

— Мораториум ли? — намеси се Тори. — Какви големи думи! Искаш да се изфукаш, нали, Саймън?

Всички обърнахме поглед към нея.

— Какво? — попита тя.

— Без кавги означава без заяждане, без обиди, без намеци, без хапливи реплики — обясни Дерек. — Следователно, през идните дни да не сме чули и дума от устата ти.

— Колкото до ситуацията, в която се намираме — обадох се аз, — поемам цялата вина, затова аз ще оправя нещата. Чакайте ме тук, а аз ще отида да намеря място.

Дерек ме хвана отзад за якето.

— Онзи разярен дух продължава да те търси, а пък и за главата ти дават много пари. Ще останеш тук с Тори. Двамата със Саймън ще намерим къде да пренощуваме.

Преди да тръгнат, Дерек се обърна към мен.

— Говоря сериозно, чакайте ни точно тук.

— Дори ако собствениците им — и Тори почука по двата автомобила — се появят?

Дерек пропусна въпроса и покрай ушите си.

— Ти отговаряш за нея, Клоуи.

Когато те тръгнаха, Тори ме попита:

— Защо го оставяш да ти говори така? Той се отнася с теб като с малко дете.

Не й отговорих, а започнах да се отдалечавам от мястото, на което ме бе оставил Дерек.

Тори се усмихна.

— Така ти отива повече.

Отведох я до две сгради, между които земята бе посипана с чакъл. Клекнах долу.

— Мястото тук е по-сигурно и не сме се отдалечили много.

Тя се вторачи в мен.

— Шегуваш се, нали?

Дръпнах ръкавите на якето си, за да си стопля ръцете.

— Наистина ли го слушаш?

— Само когато има право.

Тя щръкна над мен.

— И ще позволиш на едно момче да те командори? Значи така: нека жените си седят на задниците, докато мъжете намерят пещера, в която да пренощуват и по възможност ни донесат нещо за ядене, за да не умрем от глад?

— Аха.

— Е, няма пък. Ще им покажа, че момичетата не са по-лоши от тях.

Облегнах се на стената и затворих очи. Тя тръгна нанякъде. Отворих очи и я загледах как се отдалечава.

Дерек ни нареди да чакаме. И ми каза, че аз отговарям за нея. В момента двете му заповеди си противоречаха. Знам, че щеше да ме посъветва да забравя за Тори и да се погрижа за себе си. Ала не можех да го направя.

— Спри! — викнах и аз и се затичах след нея.

— Ако се каниш да мрънкаш, задето ще ядосаме Франкенщайн, спести си го.

— Не идвам, за да те наставлям. А да ти помогна да намериш къде да пренощуваме. Стига да не се отдалечим много, Дерек ще улови следата ни. — Щом тя излезе на тротоара, аз се уверих, че качулката е все още на главата ми, после избързах напред и я улових за ръкава. — Може да тръгнем по някой лесен път, но аз трябва да избягвам срещите с хора.

— Е, аз пък не съм длъжна да го правя. Нито ме преследват духове, нито някой дава половин милион за главата ми.

— Така е, но ако групата „Едисън“ наистина искат да ни хванат, вероятно ще намерят начин да ни накарат да се покажем на открито. И двете трябва да внимаваме.

Стигнахме до другия край на улицата. Тя се накани да завие наляво и аз отново я спрях.

— Оттам — посочих тъмната страна на улицата. — Намери някое добро място в уличката. Вятърът духа от север, ето защо имаме нужда от заслон на север. Ако намерим някой ъгъл в края на улицата

или пък закътан вход, ще е най-добре, защото ще виждаме отдалеч кой идва. И колкото е по-слабо осветен, толкова по-добре. Нуждаем се от тъмно и уединено място.

— И ти обичаш да командваш като Дерек, знаеш ли? Единствената разлика между двама ви е, че ти го правиш по-любезно.

Но очевидно раздаването на любезни заповеди бе печеливша стратегия, защото тя не се опита да си тръгне, нито да вземе властта в свои ръце, а кротко вървеше до мен, докато двете проверявахме място след място.

Зад един ред складове открихме дълга тясна уличка — от едната и страна беше стената на сграда, а от другата се извисяваше здрава двуметрова ограда.

— Изглежда ми удобно — казах.

— Хм, да. Ако си Оскар Боклукчията^[1] — и тя посочи към кофите за смет.

Повдигнах капака на едната и посочих нарязаната на ивици хартия вътре:

— За рециклиране. Наблизо няма ресторанти, така че боклукът няма да мирише.

Продължих надолу по улицата. Тя свършваше до една стена.

— Страхотно! — възкликнах. — Три стени и три кофи, които препречват част от входа. Можем да разместим кофите и да поставим на земята хартия, за да седнем.

— И може би, ако имаме късмет, ще намерим достатъчно голям кашон, в който да пропълим и да си поиграем на бездомници.

— В този момент, Тори, ние сме бездомни.

Това и затвори устата. Спрях се в края на улицата и избухнах в смях.

— Ела тук.

Тя въздъхна.

— Сега пък какво?

Помахах ѝ с ръка да се приближи.

— О! — и тя протегна ръце, за да се стопли на топлия въздух, който духаше от отдушника.

— Разполагаме дори с отоплителна система — усмихнах се аз. — Какво по-хубаво?

— Твърде хубаво — чу се момичешки глас. — Ето защо мястото вече е заето.

Към нас по улицата идваха три момичета. Бяха на наша възраст. Едното беше русо, облечено с развлечени и изтъркани дрехи. Косата на другото беше на дредове. Третото носеше кафяво кожено яке и щом луната го освети, забелязах голям белег на лицето и — от окото до брадичката.

— Виждаш ли го? — момичето с рошовата коса посочи маркировката върху тръбите. — Това е нашият знак. Означава, че мястото е наше.

— Ние н-не го видяхме. Извинявайте. Отиваме си.

Понечих да тръгна, ала Тори ме дръпна.

— Не, няма да си отидем. Не можете да резервирате улицата, независимо дали сте поставили знака си, или не. Който изпреварил, той натоварил. Искате си мястото? Утре елате по-рано.

— Моля?

Момичето с белега измъкна от джоба си автоматичен нож. Той щракна и се отвори. Тори се вторачи в острието, ала не помръдна. Двете момичета вкопчиха погледи едно в друго.

— Скивайте к'во става — каза белязаната на приятелките си. — Мацето ще оспорва правото ни на това място. Откога живееш на улицата, момиче? — попита тя, като изгледа Тори от глава до пети. — От девет часа сутринта, предполагам. Какво стана? Мама и татко ви забраниха да се срещнете с гаджетата на училищната забава?

Момичетата се изкикотиха. Тори сви пръсти, готова за заклинание. Хванах я за китката. Тя се опита да се освободи от мен. Накарах я да види ножовете в ръцете и на другите две момичета, но тя отново погледна към момичето с белега и целият и гняв от последното денонощие избликна за миг. Кашоните наоколо затрепериха. Хартиите зад момичетата се завихриха. Те помислиха, че е вятърът и не се обърнаха назад.

Стиснах китката на Тори още по-силно и прошепнах:

— Много са.

За моя изненада ръката ѝ се отпусна. Очаквах да направи някакъв номер и продължавах да я стискам, ала тя се отдръпна от мен с думите:

— Добре. Тръгваме си.

— Чудесна идея — отвърна момичето с белега. — Следващият път, куклички, ако видите това — и тя посочи към знака, — по-добре се омитайте и дим да ви няма. Освен ако не сте си набавили хардуер, за да се включите в играта.

Тъкмо ги отминавахме, когато момичето с белега протегна ръка, удари Тори по гърдите и я спря.

— Животът на улицата съвсем не е такъв, какъвто си го представяте. Трябва да научите много неща.

— Благодаря — изсумтя Тори и се опита да продължи напред, ала момичето с белега отново я спря.

— Да започнем с уроците още отсега? Ако изобщо ви влезе нещо в главите, все ще има резултат. Така че, аз ще ви помогна да запомните поне един. Дай ми якето си.

Тя протегна ръка. Тори се вторачи в нея.

— Моето вече е старо — рече момичето. — Твоето ми харесва повече.

Тори изпуфтя и понечи да си продължи по пътя.

Белязаната застана пред нея с ножа в ръка.

— Казах, че искам якето ти.

— И нейните обувки — момичето с дредовете посочи към мен.

— Добре, якето и обувките — съгласи се белязаната. — Свалете ги, хубавици.

Момичето в изтърканите дрехи пристъпи напред.

— Искам и джинсите на малката. Никога не съм имала маркови. — Усмихна се и в устата и проблесна украсен с лъскави камъчета зъб. — С него ще се чувствам като кинозвезда.

— Аха, ако се напъхаш в тях — каза онази с дредовете.

— Забрави за джинсите — отвърна момичето с белега. — Якето и обувките! Веднага!

Тори имаше нужда от якето си, а аз определено не можех да ходя без обувки. Наведох се да развържа маратонката си, престорих се, че губя равновесие, подскочих на един крак и магнах с ръка на Тори за помощ. За моя радост тутакси се притече. Опрях се на нея, наведена към обувката си, и прошепнах:

— Събори ги.

Тори свъси вежди.

Щракнах с пръсти.

— Направи го. Едно, две, три — кимах аз към всяко момиче поотделно.

Тори поклати глава.

— Ще ги вкаменя.

— Много са. Нападай.

— Размърдайте се, момичета — извика белязаната.

Тори гневно изпъшка и се наведе, като се правеше, че ми помага да си развържа обувката. После скочи с разперени ръце и удари белязаната с...

Момичето застина на място. Дотук със съветите ми.

Отначало другите две не забелязаха какво стана. Те нетърпеливо наблюдаваха своята предводителка в очакване пак да ни нападне.

— На три — прошепна Тори и започна да отброява: — Едно, две...

— Хей, какво... — обади се момичето с развлечените дрехи.

Тори стрелна ръце нагоре, но момичето се приближаваше. В същото време белязаната залитна, магията се развали. Тя тръгна към нас с изваден нож.

Приятелките ѝ заеха позиция от двете и страни. Тори опита пак, но очевидно бе използвала всичките си сили, защото нищо не се получи.

— Какъвто и номер да сте ни погодили — рече белязаната, — беше много тъпо. Имате три секунди да съблечете всичко. И двете.

— Не мисля — отвърна Тори. — Махайте се.

Тори щракна с пръсти. Момичето дори не трепна.

— Казах да се махате!

Отново щракна с пръсти. Те продължиха да се приближават към нас. Завъртях се и забелязах, че зад нас е задънената улица, и след като единствения изход бе блокиран, се оказахме в капан. Момичето с раздърпаните дрехи скочи към мен и аз побягнах, а до мен тичаше Тори.

Към края на улицата рязко смених посоката, с надеждата, че ще изненадам преследвачите си и ще ги заобиколя. Изненадах само момичето с развлечените дрехи. Но онова с дредовете забеляза маневрата и ми препречи пътя.

Промуших се под ръката ѝ с ножа, ала тя ме ритна отзад зад коляното. Кракът ми поддаде и аз паднах. Отдръпнах се от пътя ѝ.

Зърнах Тори с вдигнати ръце, сякаш се предаваше. После едната ѝ ръка се стрелна напред и сграбчи ръката, в която белязаната стискаше ножа си. Острието блесна и разряза ръкава на коженото ѝ яке.

Тори нададе див отмъстителен рев, сякаш ножът бе срязал ръката ѝ. Вдигна ръце. Белязаното момиче отскочи назад, за да избегне удара, ала ръцете на Тори се устремиха нагоре, а после рязко ги спусна надолу.

Блъсна ме незрима вълна и само след миг се намерих на земята. Нечии маратонки тупкаха по бетонната настилка и когато вдигнах поглед, зърнах Тори да тича към мен.

— Добре ли си? — попита тя, но като видя, че съм в съзнание, не дочака отговора ми. — Ставай!

Понечих да се изправа, ала кракът все още ме болеше от ритника на момичето с дредовете. Озърнах се бързо. Тя лежеше на два-три метра от мен.

Тори ме задърпа и аз най-сетне се изправих на крака. Момичето с развлечените дрехи лежеше до стената. Тихичко простенваше. Белязаната се бе изправила на четири крака — в съзнание, но зашеметена.

Видях ножа на моята нападателка, грабнах го и хукнах към момичето с развлечените дрехи. Пътюм казах на Тори да вземе оръжието от ръката на белязаната, докато аз търся третия. Той бе паднал на метър от момичето. Грабнах и него. Тори вече бягаше надолу по улицата. Забравих за болката в крака си и се втурнах да я догоня.

— Взе ли ножа? — попитах.

— Че защо? Нали имаш два?

— Не затова ти...

— Хей! — чу се вик зад нас. — Хей!

Погледнах през рамо и видях белязаното момиче да тича след нас с ножа в ръка. Ненаправно исках да приберем и трите.

Мушнах единия нож в ръката на Тори и ѝ казах да бяга. Тя се втурна напред и с дългите си крака скоро ме остави далеч зад себе си, а аз нямах това предвид. Двете имахме достатъчно преднина. Трябваше само да...

Хвърлих поглед назад към преследвачката ни и не забелязах бордюра. Препънах се и се помъчих да запазя равновесие, ала болното

ми коляно се огъна и аз се плъснах на тревата. Забих нокти в земята, за да се изправа, но момичето се стовари върху мен и ми изкара въздуха от дробовете.

Сборичкахме се, ако лудото ритане с крака от моя страна можеше да се нарече борба. Не след дълго тя вече ме притискаше към земята, опряла острието в гърлото ми. Това ме накара да спра.

— Аз... аз... аз... — запрегльщах. — Извинявай. Искаш ли якето ми? Или обувките?

Тя изкриви уста с отвращение.

— Ти нямаш нищо за мен, русокоске.

Дръпна качулката ми и ме хвана за косата. Изтръпнах и нададох писък.

— Червени кичури, а? — изсмя се тя. — Мислиш си, че е яко? Че си страхотна?

— Н-не. Щом искаш обувките ми.

— Никога няма да ми станат. Искях якето на приятелката ти, но тя изчезна. Ама че приятелка си намерила! Дори не се обърна назад. — Момичето се поотпусна, ала ножът бе все още до гърлото ми. — Имаше електрошок, нали?

— Моля?

— Онова, което ме събори. Парализира ме с електрошок, после и приятелките ми. Обзалагам се, че много сте се забавлявали.

— Н-не. Аз...

— Обещах да ти дам урок и тъй като у теб няма нищо, което да искам...

Тя повдигна ножа така, че острието му се спря на два сантиметра от окото ми. Видях го как се доближава и откачих — заритах и замятах ръце да се освободя, ала тя ме бе притиснала здраво с ръка за врата, въздухът не ми достигаше, за да се съпротивлявам, така че ми оставаше само да наблюдавам как острието се насочва право в окото ми. Хленч се изтръгна от гърлото ми. Тя се засмя и допря острието до скулата ми.

Натисна го върху кожата. Усетих пронизваща болка, последвана от гореща струйка кръв, която се стичаше надолу по бузата ми.

— Този живот не е подходящ за хубави малки момиченца, русокоске. Сладурана като теб ще издържи най-много седмица. Ами аз? Аз имам късмет. Няма за какво да се притеснявам. — Тя наклони

глава, за да ми покаже грозния белег на бузата си. — Ще ти направя същия.

Острието се заби в плътта ми и влезе дълбоко навътре. Затворих очи от болка и усетих как момичето яростно изръмжа и отскочи от мен.

Когато се изправих на крака, разбрах, че не тя е изръмжала. И не беше отскочила от мен — тя летеше нагоре с широко отворени очи, а ножът се заби в земята с острието надолу, когато Дерек я вдигна във въздуха. Засилваше я право в стената.

— Не! — извиках аз.

Казах си, че вече е твърде късно, много, много късно, ала в последния момент той се осъзна, и то така внезапно, че залитна. Момичето мятеше ръце и крака. Тя ритна Дерек, но той сякаш не усети нищо. Озърна се, видя оградата и с подскок я метна над нея. Момичето се строполи от другата страна.

Почти се бях изправила на крака, но все още се клатушках несигурно. Той ме сграбчи за яката и ме дръпна.

— Бързо!

Намерих падналия на земята нож и го грабнах. Дерек с такава сила ме блъсна напред, че залитнах. После хукнах да бягам. Той тичаше пред мен и определяше посоката. След около половин километър се извъртя и ме погледна по такъв начин, че аз отстъпих назад. Сграбчи ме за рамото и ме спря.

— Не ти ли казах къде да ни чакаш?

— Но аз...

— Не ти ли казах да не мърдаш от мястото си? — изрева той.

Страхливо се озърнах, защото можеха да ни чуят, но се намирахме зад складове, чиито прозорци бяха тъмни.

— Да — отвърнах му с тих и равен глас. — Каза ми. Но също така ми каза да внимавам за Тори, а тя се отдалечи.

— Пукнат грош не давам за Тори. Щом се е отдалечила, нека си ходи. Дори да попадне под някой автобус, остави я.

Когато вдигнах очи да го погледна, зад гнева му забелязах ужас и разбрах на кого се ядосваше — на себе си, задето едва не уби момичето, като го хвърли в стената, също като онова момче в Олбъни.

Без да кажа и дума, аз се откопчих от ръката му, впита в рамото ми.

Той се дръпна назад, като свиваше и разпускаше пръсти.

— Щом като си е тръгнала, остави я да си ходи — повтори той, този път по-спокойно. — Каквото ще да става с нея, не ми пука.

— Но на мен ми пука.

Той отстъпи назад, като разсеяно разтриваше ръката си. Когато видя, че го гледам, престана.

— Сърбеж — каза. — Най-обикновен сърбеж.

— Имаш ли и други симптоми? Треска или...

— Не — отвърна рязко той. — Не сменяй темата. Трябва да си по-внимателна, Клоуи. С трупите също. Трябвало е да помислиш какво можеше да стане.

Дерек имаше право. Но като го гледах как се чеше, си казах, че не съм единствената, която проявява небрежност към себе си и не обръща внимание на потенциалните опасности.

— Ами ти? — казах аз, когато той отново започна да се дръгне по ръката. — Върколак, който не е преминал дори през първата фаза на Промяната, но който ясно съзнава, че се развива твърде бързо. А щом стана неспокоен, трескав и кожата го засърбя, не се сети, че Промяната може да настъпи по-рано от предвиденото? И тъй като прояви нехайство, допусна това да се случи точно в нощта на бягството ни.

— Аз нямаше да дойда с вас.

— Но ако не бях останала да те търся, Саймън нямаше да тръгне. Можеше да провалиш бягството ни, защото не знаеше какво точно става с теб.

— Но не го провалих.

— И аз не знаех, че мога да вдигам мъртвите докато спя. Но нима те укорих? Някога да съм ти натяквала как едва не ме заловиха, задето останах да ти помогна?

Той извърна поглед, стисна зъби и каза:

— Аз също се мъчех да ти помогна. Но получих това — и той ми показва драскотините по лицето си.

— Защото като се събудих, някакво момче ме бе притиснало към пода! Знаем, че ме предпазваше от това да не видя зомбито, което пълзеше по мен. Добре измислено, но лошо изпълнено. После пък съвсем изгуби търпение и започна да раздаваш заповеди.

— Опитвах се да помогна.

— И какво щеше да стане, ако бях постъпила с теб по начина, по който ти постъпваш с мен? Ако ти бях викала и бях настоявала да свършиш с Промяната, преди да ни заловят?

Той отново погледна встрани.

— Аз... За онази нощ... Не съм казал... — Той изправи рамене. — Трябва да се връщаме. Саймън ще се тревожи за теб.

Изминахме двайсетина крачки в мълчание, аз вървах след него. Когато сви рамене, разбрах, че мислите му отново се върнаха към случилото се и започнах да се моля да го забрави. „Моля те, забрави.“

Той се извъртя с лице към мен.

— Другия път, когато ти кажа да не мърдаш, ще ме слушаш.

— Аз не съм куче, Дерек.

Мъчех се да говоря спокойно, но челюстта му се напрегна и зелените му очи замятаха мълнии.

— Може и да не си, но явно имаш нужда някой да се грижи за теб, а аз вече се уморих.

— Тогава недей.

— Недей какво?

— Нали се разбрахме да не се заяждаме?

Лицето му потъмня.

— Това не е...

— Сърдиш се на себе си и си го изкарваш на мен.

Исках да разговаряме разумно, ала той избухна и ми се нахвърли толкова внезапно, че аз отстъпих назад и се блъснах в телената ограда.

— Сърдя се на теб, Клоуи. Не ме дочака. Попадна в беда. Наложил се да те спасявам.

Той продължаваше да се приближава към мен. Аз се притиснах към оградата и мрежата изскърца от тежестта ми.

— Престани вече — каза той. — Непрекъснато отстъпваш и ме гледаш по този начин.

— Сякаш ме плашиш ли? А може би наистина се страхувам.

Той отстъпи така внезапно, че потрепери, но бързо се овладя, а изражението на лицето му. За миг и то се промени, и отново ме погледна с мрачно недоволство.

— Никога няма ще те нараня, Клоуи. Трябва да го знаеш. — Той млъкна. Направи пауза. После се обърна и започна да се отдалечава. — Друг път сама ще се оправяш. Уморих се да се грижа за теб.

Искаше ми се да го последвам, да му крещя, че не съм го молила да се грижи за мен, че грижите му не са ми нужни, че не ги желая. Не и на такава цена — да се гневи, да се обвинява, да се презира.

В очите ми се появиха сълзи. Премигах, за да ги отпъдя и го почаках да се отдалечи на достатъчно разстояние. Едва тогава го последвах по пътя, който щеше да ме отведе при Саймън.

Тори беше вече там. Не каза и дума за онова, което се случи, сякаш ако проговори, би било равносилно на това да ми се извини, задето ме заряза.

Никой от нас нямаше желание да говори. Бяхме твърде изморени и ни беше студено. Бяхме се настанили в една ниша в стената. Мястото беше сигурно, ала северният вятър духаше право в нас. Сгушихме се до стената, загърнахме се с тънките одеяла и се опитахме да заспим.

[1] Куклен персонаж от детската телевизионна поредица „Улица Сезам“. Любимата песен на Оскар във филма се нарича I Love Trash („Обичам боклука“). — Б.пр. ↑

Събуди ме аромат на пържени наденички с яйца и аз стисках очи, за да задържа приятния сън със съзнанието, че когато ги отворя, ще имам късмет, ако получа натъртена ябълка и енергийно блокче за десерт.

— Стани и се усмихни — прошепна ми някакъв глас.

Прошумя хартиена торба. После в ноздрите ми нахлу аромата на пържените наденички. Отворих очи и видях Саймън да размахва хартиен плик с познатото лого току под носа ми.

— Макдоналдс?

— Шшшшт.

Саймън посочи към Тори, която още похъркваше до мен, после тихо се измъкна от нишата, като ми направи знак да го последвам.

Отведе ме в една уличка, където висеше пожарна стълба, и той ме повдигна на нея. Качихме се на покрива на триетажна сграда.

Отидох до ръба и погледнах надолу. На изток имаше парк, който блестеше от утринната роса, а отвъд него изгряваше слънцето и оцветяваше небето в розово.

— Красиво, нали? — възкликна Саймън. — Снощи паркът не бе съвсем безлюден, иначе щяхме да пренощуваме там. — Той остави торбата и напитките в краката си. — Е, става ли за закуска? Имам предвид покрива?

Отново погледнах към парка. След изминалата нощ мястото ми се стори по-хубаво от който и да е луксозен ресторант. Това беше най-милото нещо, което някой бе правил за мен.

— Идеално е — казах аз. — Благодаря ти.

— Така е. Ако не беше идеално, щях да обвиня Дерек.

— Дерек ли?

— Той предложи да се качим тук и ми помогна да смъкнем стълбата. Но закуската бе моя идея. Снощи минахме покрай „Мики Ди“ и аз си рекох, че една кротка закуска, без караници и заяждания, ще ти се отрази добре.

Дерек е избрал мястото? Дали не се е надявал, че утринното слънце ще ме заслепи и аз ще полетя от ръба на покрива чак долу?

— Палачинки или наденичка? — попита Саймън, когато се настаних.

— Ти какво предпочиташ?

— Аз си имам закуска — и той вдигна нагоре увития си в хартия сандвич. — Мислех да ти купя и двете и онова, което остане, да го дадем на Дерек. Щом той е наблизко, никаква храна няма да артиса.

Взех сандвича.

Той вдигна в ръце и двете чаши.

— Портокалов сок или млечен шейк с ягоди?

— Не мислех, че можеш да си купиш млечен шейк толкова рано сутринта.

— Аз мога — ухили се той.

Взех чашата от ръката му и той се усмихна още по-широко.

— Знаех си, че ще избереш точно това.

— Благодаря. Това — и аз размахвах пликчето с храната — е наистина много вкусно.

— Напълно си го заслужила след неприятната нощ. Между другото, бузата ти е порязана. Трябва да почистим раната. Знам, че Дерек доста ти се скара снощи и то не един път.

— Всичко е наред.

— Не, не е. Да те напада, задето си вдигнала онова зомби? Беше прекалено, дори за него. Той беше...

— По-груб от обикновено?

— Аха. Мисля, че е защото започва да се променя — или пък защото още не е станало, — във всеки случай това не е причина да ти се нахвърля, не и след онова, което ти направи за него.

Вдигнах рамене и засърбах млечния шейк.

— А случилото се онази нощ, когато остана при Дерек по време на Промяната му. — Саймън поклати глава. — Не знам как си успяла да запазиш хладнокръвие. Да го намериш в такова състояние, без дори да имаш представа, че е върколак!

— Досещах се.

Саймън отхапа от сандвича си и започна да дъвче, после вдигна поглед към небето и рече:

— Исках да ти кажа. Особено след като той те накара да си признаеш, че виждаш духове. Поспорихме; както винаги, победи той. Но ако знаехме, че ще го видиш в това му състояние, щяхме да те предупредим. Въпреки че знам какъв е, не съм сигурен дали бих се навъртал около него, още по-малко да му се притека на помощ. Искане се кураж. — Той ме погледна в очите. — Искане се голям кураж.

Убедена съм, че в този миг съм станала аленочервена. Извърнах поглед встрани и се съсредоточих върху сандвича.

— Високо оценявам онова, което направи за него, Клоуи. Дерек също, въпреки че най-вероятно не ти го е казал.

Преглътнах хапката си и минах на друга тема:

— А баща ти. Никога не си ми разказвал как точно е изчезнал.

Той се засмя.

— Стигат ти толкова приказки за Дерек, а? За жалост, той е в основата на цялата история. Стана точно след като счупи гръбнака на онова хлапе.

Когато излезе статия за случилото се в градския вестник, татко реши, че е дошло време да се преместим. Сигурно е знаел, че групата „Едисън“ се опитва да ни открие. Трябваше веднага да заминем. Но...

Саймън отчупи загорялото крайче на сандвича си.

— Правили сме го много пъти. При първия знак, че се задават неприятности, си събирахме багажа и се премествахме на друго място. Двамата с Дерек не знаехме защо става така и все хленчехме. — Саймън млъкна, после отново заговори: — Не, само аз хленчех. Тъй като е бил отгледан в онази лаборатория, Дерек бе щастлив където и да е, само и само да сме тримата заедно. Аз мразех да се местим от едно място на друго. Тъкмо си намерех приятели, или сформирахме спортния отбор, или срещнех някое момиче.

— Познато усещане. Е, с изключение на момичетата, разбира се.

— Да, но се обзалагам, че ти никога не си мрънкала. Ти си като Дерек. Правите онова, което е най-правилно. Аз мрънках и се оплаквах, а татко все се мъчеше да ми осигури удобства. Онзи ден имахме баскетболна среща и бях много въодушевен, затова, когато татко видял статията във вестника, отишъл при Дерек. Помолил го да не ми казва, че след часовете ще ни посрещне и ще заминем. Но така и не се появи.

— И оттогава не си го виждал?

Саймън поклати глава.

— Прибрахме се, видяхме, че багажът е натоварен в колата, а ключовете са в кухнята. Той си беше взел портфейла, или пък портфейлът му е бил в джоба, когато, каквото там е станало.

— Подозираш, че е отвлечен, така ли?

— Нямам представа. Дерек не можа да открие чужда миризма в къщата. Всичко изглеждаше така, сякаш татко просто си е тръгнал, което е изключено. Дерек искаше да избяга.

Пак аз обърках нещата. Мислех си, че трябва да има някакво логично обяснение — може би Дерек бе разбрал погрешно думите на баща ни. На другата сутрин се отказах и двамата заминахме. Но бе твърде късно.

Заловиха ни на следващия ден.

— Групата „Едисън“ ли?

— Излъгаха ни, че са от социалните служби. Ние им повярвахме. Върнаха ни обратно у дома, за да проверят дали татко не се е прибрал и когато не го намериха, заявиха, че трябва да бъдем настанени в дом за групово пребиваване, докато нещата се изяснят. Казаха, че след като сме били родени в Бъфалоу, трябва да ни настанят там. Кое би трябвало да ни подсказва, че става нещо странно, но тогава не се замислихме. Така се озовахме в Лайл Хаус.

Саймън продължи да говори — обясни ми, че прибегнал до специалните заклинания, с които баща му го е учил да открива изчезнали хора, ала без успех. С помощта на компютрите в библиотеката Дерек направил издирване по името на баща им, ала не открил нищо.

— А сега, когато всички подробности около групата „Едисън“ се изясниха, когато се разбра, че Лиз, Брейди и Амбър са били убити... — Той погледна към паркинга за автомобили. — Започвам да си мисля, че само си губим времето. Че него го няма. Че са го убили.

— Но леля Лорън бе убедена, че групата „Едисън“ не е замесена в изчезването на баща ти. Беше сигурна, че той още е жив. Сещаш ли се за някое друго място, където може да е? Не познаваш ли някого, който би могъл да знае нещо повече?

— Мислех си да се върна в Олбъни, за да разговарям с хората, с които е работил, със съседите ни, с някого, който може би е видял нещо същия ден.

— Бихме могли да го направим. Разполагаме с достатъчно пари.

— Дерек не иска.

— Предпочита да остане тук ли? — Това не беше типично за Дерек.

— Не, просто не вижда смисъл да се връщаме и казва, че със сигурност е доста рисковано. Но има един човек, при когото бихме могли да отидем. Приятел на баща ми. Андрю Карсън. Живее в покрайнините на Ню Йорк. Татко казваше, че ако някога изпаднем в беда и него го няма, да отидем при Андрю.

— Обадохте ли му се? Може би знае нещо за баща ти.

— Тъкмо там е проблемът. Татко вкара номера му в мобилните ни телефони, но когато ни хвърлиха в Лайл Хаус, ни ги взеха. Ние знаем името му и къде живее — неведнъж сме му ходили на гости. Ала когато се опитахме да го потърсим в компютъра, не открихме нищо.

— Номерът му може да не фигурира в телефонния указател. Или пък използва друго име.

— Или вече не е там. За последно го видяхме преди няколко години. Двамата с татко се скараха.

— В такъв случай може би не бива да се свързвате с него.

Саймън смачка хартията от сандвича си.

— Не беше точно караница. По-скоро недоразумение. Татко и Андрю продължаваха да се чуват, просто престанахме да му ходим на гости. Но той си остана човекът, на когото трябваше да се обадим в случай на нужда. Така че, на всяка цена трябва да отидем при него, както казва и Дерек. Аз просто... не съм готов да се предам и да се откажа да търся татко. Но след като двете с Тори сте с нас, а твоята снимка е разпространена навсякъде, Дерек е готов да купи автобусни билети за връщане.

— Да намерим друго решение, какво ще кажеш? Аз трябва да се махна от Бъфалоу. Говори с вашия приятел. Двете с Тори можем да заминем и да намерим Андрю, а вие с Дерек ще...

— Не. Нямам доверие на Тори, особено след онази нощ. Дерек също няма да е съгласен.

Не бях толкова сигурна. Можеше да се възползва от случая, за да се отърве от мен.

Саймън продължи:

— Дори да не е убийца, Тори е безотговорна и повърхностна. Много по-зле е от мен, което ще рече изключително повърхностна. Ще намерим друг начин.

През по-голямата част от деня и Дерек, и Тори страняха от мен, сякаш бях заразна. Саймън също се бе запилял нанякъде. Тръгна с Дерек за библиотеката, за да се опитат да открият баща си или неговия приятел Андрю. Тори се помъкна с тях, а аз останах да ги чакам в една хубава усойна уличка, която Дерек бе избрал за мен. Саймън ме снабди със списание за кино, закуска, четка за коса и сапун и ми обеща, че като се мръкне, ще ме заведат на баня.

Беше вече следобед, когато чух нечии стъпки по уличката и скочих, за да посрещна Саймън. Макар Дерек да беше по-едър, тъкмо Саймън вдигаше толкова шум. Дерек повишаваше тон само, когато...

Изад ъгъла се появи начумереният Дерек.

... когато беше бесен.

В ръката си държеше навит на руло вестник, който насочи към мен сякаш бях кученце, изпишкало се на килима.

— Лоша Клоуи — измърморих аз.

— Моля?

Бях забравила за свръхразвития му слух.

— Лоша Клоуи. — Посочих към навития вестник и магнах с ръка. — Стига вече с това.

— Мислиш, че е смешно?

— Не, мисля, че е отегчително.

Той разгъна вестника. В най-долния ъгъл на първата страница имаше заглавие: „Забелязано е изчезнало момиче“, беше поместена и моя снимка.

Отминах краткия текст и се зачетох в продължението на вътрешните страници.

Беше се случило предишната нощ, когато Дерек ми крещеше след сбиването с момичетата на улицата. Прозорците наоколо може и да са били тъмни, ала гласът на Дерек бе привлякъл вниманието на някаква жена, която ни е наблюдавала от прозореца на апартамента над магазина. Тя забелязала „момиче със светла коса и червени кичури“ и „едър тъмнокос мъж“, който ѝ крещял. Така че сега полицията работела по друга версия — не съм избягала, а съм станала жертва на отвличане.

— Е? — попита Дерек.

Внимателно сгънах вестника, без да вдигам поглед към него.

— Май не трябваше да ми крещиш на публично място.

— Моля?

— Това е привлякло вниманието й. Как ме навикваше.

— Не, вниманието и е било привлечено от косата ти. Ако си беше вдигала качулката, както ти казах...

— Разбира се. Грешката е изцяло моя. След като едва не ме обезобразиха, как така не съм усетила, че нападателката ми е дръпнала качулката? Лоша Клоуи!

— Това някаква шега ли е?

Вдигнах поглед към него.

— Не, не е никаква шега. Проблемът е сериозен. Шегата е тук — и аз посочих двама ни с ръка. — Цял ден се мусиш и се цупиш.

— Цупя ли се?

— Само гледаш как да ме объркаш и да ми спретнеш поредния скандал — любимия ти начин да минава времето. Не можа просто да дойдеш и спокойно да ми кажеш, че имаме проблем, който трябва да обсъдим. Какво му е смешното?

— Ти си мислиш, че изпитвам удоволствие от...

— Нямам представа от какво изпитваш удоволствие, ако изобщо изпитваш удоволствие от нещо. Но добре знам какво искаш. Да си отида.

— Моля?

— Изпълних си задачата. Измъкнах Саймън от Лайл Хаус. А половинчатите ти усилия да ме намериш, само и само да угодиш на Саймън.

— Половинчати ли?

— Появяваш се след часове. Оставяш скрито съобщение. Идваш веднъж на ден. Да, точно така, половинчати.

— Не си права. Попитай Саймън. Тревожех се.

— Убедена съм, че си се преструвал добре. Но за жалост аз те открих и, което е още по-лошо, мъкнех и Тори със себе си, а на всичкото отгоре са обявили награда за главата ми. Така че, време е да пуснеш резервния си план в действие. Превърни живота ми в ад, за да изчезна доброволно от компанията ви.

— Никога не бих...

— Не, няма да успееш — погледнах го в очите аз. — Защото нямам намерение да изчезна, Дерек. Ако ти създавам чак толкова неудобство с присъствието си, имай смелостта да ми го заявиш право в лицето.

Оставих го и тръгнах.

Но не стигнах далече. Сблъсках се в Саймън и Тори, а Дерек ни настигна. После захвана своята си песен. Не каза направо, че трябва да се махна — все още имаше над какво да поработи по тази идея. Ала новите събития току-що му бяха дали възможността, от която се нуждаеше, за да убеди Саймън, че е време да посетят приятеля на баща им. Автобусът потегляше в четири часа. Но най-напред трябваше, разбира се, да се погрижат за маскировката на бегълката, която струваше половин милион долара.

Дерек ме заведе в тоалетната в парка, който бях видяла от покрива. Постройката беше заключена и зазимена, ала той с лекота преодоля ключалките и ме вкара вътре. Увери се, че водата не е спряна и стовари на плота кутия с боя за коса.

— Трябва да я боядисаш — посочи към косата ми той.

— Ще държа качулката си.

— Вече опита.

Той излезе навън.

Напрягах очи, за да мога да виждам на мизерната светлина, идваща от малките мръсни прозорчета. Трудно разчитах упътването, но правилата наподобяваха тези на червената боя, която бях ползвала, така че я нанесох по същия начин. Не знаех какъв цвят бе избрал Дерек. Изглеждаше ми черен, но и червената боя ми изглеждаше по същия начин. Престанах да мисля за цвета и едва когато отмих боята от косата си и се погледнах в огледалото.

Косата ми беше чисто черна.

Бързо отидох до вратата и я отворих, за да се видя по-добре. После пак се върнах пред огледалото.

Черна. Не блестящо черна като косата на Тори, а безинтересна и мътно черна.

До този миг никога не се бях вълнувала за прическата си. Бях отрязала дългата си права коса до раменете на пластове, от което тя изглеждаше разчорлена като на бездомно дете. Най-лошото нещо,

което можех да кажа за нея, бе, че ме правеше да изглеждам „сладка“ — нещо, на което едно петнайсетгодишно момиче не държи твърде много. Но с черната коса не изглеждах никак сладка. Сякаш бях кълцала косата си със захабена ножица.

Никога не носех черно, защото то сякаш изцеждаше и последната капчица цвят от и без друго бледото ми лице. Сега видях, че има нещо още по-лошо от това да облека черна риза.

Приличах на фен на готиката. На болен фен — блед и с дълбоко хлътнали очи.

Приличах на мъртвец.

Приличах на некромант. Като онези отвратителни картинки в Интернет.

Сълзи бликнаха в очите ми. Премигах, за да ги отпъдя, взех един парцал и несръчно се опитах да разнеса остатъка от боята върху белезникавите си вежди, като се молах да се получи.

Зърнах влизащата Тори в огледалото. Като ме видя, тя застина на място.

— О! Господи!

По-добре да ми се беше присмяла. Ужасеното ѝ лице, после съчувствието, заменило ужаса ѝ, ми подсказаха, че положението е изключително лошо.

— Казах на Дерек да ме остави аз да избира цвета — простена тя. — Казах му.

— Хей! — повика ни Саймън. — Има ли голи?

Той отвори вратата, видя ме и премига с очи.

— Дерек е виновен — започна Тори. — Той...

— Моля те, недей — казах аз. — Нека не се караме.

Саймън хвърли поглед през рамо, когато Дерек влезе.

— Какво? — попита Дерек. После ме погледна. — Хм!

Тори ме избута навън през вратата и като минаваше покрай момчетата, просъска към Дерек:

— Боклук.

Щом излязохме навън, тя каза:

— Поне сега знаеш, че никога не бива да си боядисваш косата в черно. Преди две години позволих на една приятелка да ме изруси. Получи се почти толкова зле, както и сега с теб. Косата ми заприлича на слама и...

И двете с Тори се впуснахме в истории за коси и прически.

Оставихме различията си настрана и когато се качихме на автобуса, вече си лакирахме ноктите — аз на нея, тя на мен.

Или пък не беше така.

Тори наистина се опита да ме разведри. Ситуацията предизвика у нея повече съчувствие, отколкото през онази нощ, когато мъртвецът се опитваше да лази по мен. Но колкото повече се приближавахме към автобусната спирка, толкова повече тя помръкваше, което съвпадна с разпаленото обсъждане на нашето финансово положение — с какви пари разполагаме, колко ще струват билетите, ще трябва ли отново да използвам кредитната си карта.

Използвах я пак. Дерек каза, че така е добре — след като заминаваме, нека си мислят, че още сме в Бъфалоу. Макар че не очакваше картата ми още да е валидна. Но беше. Според мен бе напълно логично. От банката или от полицията може да са посъветвали татко да я блокира, ала той никога не би ме лишил от единствения ми източник на средства, дори от това да зависеше връщането ми у дома.

Замислих се за него — колко ли се тревожи и какво ли прави сега. Изпитвах голямо желание да му се обадя, ала знаех, че не мога. Така че продължих да си мисля за него и за леля Лорън, от което се почувствах ужасно.

За да отклоня мислите от семейството си, аз се съсредоточих върху своите другари по съдба. Знаех, че липсата на пари потиска Тори. Затова се опитах да ѝ дам две стотачки. Сгрехих. Тя ми се нахвърли и когато стигнахме до автогарата, отново не си говорехме.

Саймън и Тори купиха билетите. Очаквах да им направят забележка — момиче и момче без придружител купуват еднопосочни билети до Ню Йорк, — ала нямаше никакви коментари. Вероятно нямаше проблем да пътуваме сами. Бяхме достатъчно възрастни.

Не че някога бях пътувала сама. Дори на градските автобуси не се качвах без придружител. Това ме подсети за хората, с които пътувах най-често — леля Лорън и татко. Престанах да се тревожа за тях и мисълта ми се прехвърли към още един важен човек в моя живот: Лиз.

Лиз бе казала, че може да ме намери, но аз бях сигурна, че е искала да каже „в Бъфалоу“. Колко ли време ще ме търси? Ще мога ли да я призова, без да държа зеления и суичър в ръка... от стотици

километри разстояние? Ще трябва много да се постарая, а това не бе лишено от риск.

Вероятно се бе прибрала в отвъдното. И, може би, така бе най-добре. Но при мисълта, че никога повече няма да я видя, помръкнах повече и от Тори и когато автобусът пристигна, настроението ми бе по-черно и от боядисаната ми коса.

Саймън бе отишъл да вземе сода за из път. Тори вече бе на изхода на автогарата. Понечих да нарамя раницата на гърба си, ала Дерек я грабна и я метна на своето рамо, което би било много хубаво, ако не бях сигурна, че той просто искаше да побързам.

— Престани да се цупиш — каза той и тръгна редом с мен. — Какво толкова, коса.

— Не е... — и млъкнах. Защо ли си правех труда?

Саймън притича и се нареди на опашката. Подаде ми бутилка „Д-р Пепър“.

— Добре ли си?

— Мисля си за татко и Лиз. Искаше ми се да им бях казала, че заминаваме.

Дерек се наведе към ухото ми.

— Усмхни се, хайде — прошепна той. — Имаш вид на похитена, а хората ни гледат.

Озърнах се. Никой не ни обръщаше внимание. Саймън сръга брат си и прошепна:

— Отпусни се.

Той ми махна да седна на първото свободно място.

— Добре ли е така?

Кимнах с глава и се настаних.

— Назад има още места — обади се Дерек. — Тук няма да се съберем всичките.

— Така е — отвърна Саймън и седна до мен.

Вече излизахме от града и аз гледах през прозореца навън.

— Ще се върнем и ще ги приберем — каза Саймън.

— Знам. Просто... днес съм малко потисната.

— Не те коря. След онази гадна нощ и след гадния ден преди това. И цялата гадна седмица.

Усмихнах се.

— Поне има последователност.

— А пък и това — посочи косата ми той — не те кара да се чувстваш по-добре, но щом стигнем в Ню Йорк при Андрю, ще си я измиеш и боята ще излезе.

— Имаш опит в това, така ли?

— Аз? Пфу. Нямам. Та аз съм момче. Момчетата не си боядисват косите. Дори балсам не използвам, ако мога да мина и без него. — Той прокара пръсти през косата си. — Това е естественият ми цвят.

— Не съм казала...

— Е, не ми е за първи път. Няма да е и за последен. Когато имаш вид на азиатец, а косата ти е руса, всеки си мисли, че си се изрусил.

— Но нали майка ти е шведка?

— Точно така. Виновна е генетиката, а не химията. — Той се наведе към мен и прошепна: — Веднъж се бях боядисал. За малко, като теб. Заради момиче.

— Аха.

Той свали седалката си назад и се настани удобно.

— Беше преди две години. Момичето ми харесваше, но тя все говореше за някакво момче, на което през лятото косата му ставала светлоруса, колко страхотно изглеждал.

Прихнах да се смея.

— И ти се боядиса.

— Млъкни. Беше хубавичка, ясно? Купих светла боя за коса, после целия уикенд не се прибирах вкъщи, а ритах топка навън с Дерек. В неделя през нощта си боядисах косата. В понеделник сутринта отидох на училище и казах: „Хей, виж к’во стана с косата ми само след един уикенд на слънце.“

— Сериозно?

— Не можех да си призная, че съм боядисал косата си заради момиче. Щях да изглеждам като пълен глупак.

— Мисля, че постъпката ти е много сладка. Е, имаше ли ефект?

— Разбира се. Следващия уикенд дойде на танци с мен. След това аз се прибрах у дома, измих си косата и боята падна. Заклех се никога да не правя така заради момиче, преди да го опозная добре и да съм сигурен, че го заслужава.

Засмях се и казах:

— Благодаря. — А когато той вдигна вежди в почуда, аз добавих: — Задето ме разведри.

— Много съм добър в разведрияването. Когато Дерек е до мен, често се налага да го правя. — Той бръкна в раницата си. — Нося още нещо, което може да подобри настроението ти. Или да ти изкара ума от страх.

Измъкна новия си скицник и започна да го разлиства. След няколко страници го обърна към мен, за да виждам по-добре.

— Ей, това съм аз — казах.

— Наистина ли мислиш, че прилича на теб? Или лазещия мъртвец ти подсказа? — Той ми подаде скицника. — Нарисувах го сутринта, докато Дерек се ровеше в Интернет. Спомних си за онази нощ.

На рисунката аз бях коленичила върху одеяло, а трупът бе пред мен. За щастие, Саймън не бе нарисувал сцената, в която аз пицях в предсмъртен ужас, а бе уловил един по-късен момент, когато аз си мислех, че е навън с Тори.

Бях със затворени очи и с вдигнати ръце. Трупът се вдигаше заднешком, сякаш следваше движението на ръцете ми като кобра, която танцува под звуците на свирката. Спомних си колко бях ужасена, ала на рисунката изглеждах по съвсем различен начин — спокойна, уверена. Изглеждах силна.

— Давам си сметка, че може би не това е мигът, в който би искала да те обезсмъртят — забеляза той.

Аз се усмихнах.

— Не, страхотна е. Може ли да я взема?

— Когато я довърша. Ще намеря моливи и ще я оцветя. — Той си взе скицника обратно. — Помислих, че ще е интересно да списвам нещо като дневник с рисунки за нас. За всичко, което ни се случва.

— Като комикс ли?

— Избягвам да използвам тази дума, защото се боя да не ме вземете за някой маниак. Точно така, като комикс. Само за нас, разбира се. За да се поразеем малко. На хартията всичко изглежда много по-готино, отколкото в действителност. — Той отпи голяма глътка от диетичната си кола и бавно затвори капачката на бутилката. — Ако искаш, би могла да ми помагаш. Писането на сценарии не е много по-различно от списването на комикси.

— Като филм, разказан с неподвижни картинки.

— Правилно. Не съм добър в писането. Знам, че това са истински случки и няма какво да измислям, но нямам представа какво да включа и какво да пропусна.

— Ще ти помагам.

— Страхотно.

Той отвори скицника си на страницата, която идваше след сцената с мен. Бе нахвърлял някои скици.

— Чудех се откъде да започна.

През следващите няколко часа аз плетях интригата, а Саймън рисуваше. Започнах да се прозявам и той затвори скицника.

— Подремни си. Остават цели пет часа до нашата спирка. Ще имаме много време да работим върху това, щом пристигнем в дома на Андрю.

— При него ли ще останем?

Саймън кимна.

— При него има много място. Живее сам, без жена, без деца. Ще ни приеме, няма проблем.

Той прибра скицника и бавно дръпна ципа на раницата си.

— Има и още нещо, за което си мислех. Знам, че момента не е подходящ, но щом се настаним, мислех си, че ти и аз бихме могли...

Над нас надвисна нечия сянка.

Саймън не си направи труда да вдигне поглед.

— Какво има, Дерек?

Дерек се надвеси над седалката, като се подпираше с една ръка на облегалката, за да се задържи на крака, тъй като автобусът се клатушкаше. Изглеждаше объркан и притеснен.

— Скоро ще спрем в Сиракюз.

— Хубаво.

— Трябва да хапна нещо. Умирам от глад.

— Добре. Мислех да слезем и да вземем нещо за вечеря.

— Не мога. Не и тук — като видя, че Саймън се обърка, Дерек снижи глас: — Тук е Сиракюз.

— Не мисля, че ще се навъртат около автобусната спирка.

— Нещо не е наред ли? — попитах аз.

— Не-е — отвърна Саймън и вдигна поглед към брат си. — Ще ти взема нещо за ядене, разбра ли?

Дерек се колебаеше. Всъщност видът му не бе толкова загрижен, а по-скоро нещастен. Само защото Саймън му се беше ядосал?

Докато наблюдавах как Дерек, залитайки, се връща на мястото си, се замислих за него. Саймън и Дерек не бяха просто заварени братя — те бяха близки приятели. Но от нещата, които Саймън говореше, си личеше, че той има и други близки приятели, съотборници, гаджета. Докато Дерек... За него съществуваше единствено Саймън.

Затова ли искаше да се отърве от мен? В това имаше логика, ала не беше вярно. Докато бяхме в Лайл Хаус, Дерек никога не бе проявявал ревност задето Саймън прекарваше времето си с мен. В такива случаи Дерек просто отиваше по собствените си дела. По-скоро Саймън бе този, който го следваше по петите.

Може пък да не изпитва ревност. Просто се чувства лишен от внимание.

Бях толкова разтревожена, че когато спряхме в Сиракюз, предложих аз да донеса храната на Дерек, а Саймън и Тори да се поразтърчат.

Щях да предложа на Дерек да си сменим местата. Когато се върнах в автобуса, го заварих да гледа през прозореца.

— Наред ли е всичко? — попитах аз.

Той рязко се обърна, сякаш го бях стреснала, кимна с глава, взе храната и смотолевя нещо като благодарност.

Седнах на празното място до пътеката.

— Тук ли сте живели преди?

Той поклати глава и отново се загледа навън. Приех това като знак, че не е в настроение за разговори и тъкмо да предложа да си сменим местата, когато той рече:

— Живели сме почти навсякъде в щата, с изключение на този град. Не можем. Тук има... и други.

— Други ли?

Той заговори тихо:

— Върколаци.

— В Сиракюз?

— Наблизо. Цяла глутница.

— О!

Така ли живеят върколациите? На глутници като вълците? Искаше ми се да го попитам, но се страхувах да не би да си помисли, че му се

присмивам.

Затова казах:

— И това е проблем, така ли? Ако те надушат?

— Аха. — Той млъкна, после неохотно додаде: — Пазим териториите си.

— О!

— Да.

Той продължаваше да се взира през прозореца навън. Виждах отражението на очите му, неподвижни и далечни, потънали в мисли, които очевидно не желаше да споделя с друг. Понечих да стана.

— Когато бях малък — започна той, без да извърне поглед към мен. — Когато живеех там, където ме бяха заключили, останалите правеха така. Разпределяха си територията.

Отново седнах.

— Другите върко...

Възрастна жена вървеше по пътеката и когато се приближи, аз казах:

— Субекти?

— Да — и тогава се обърна към мен. — Те бяха глутница, както се изрази ти, и понякога обявяваха неща, като например пясъчника за игра, за своя територия и ако...

Той вирна брадичка и отмести погледа си към предната част на автобуса.

— Саймън идва — каза. — Търси те. По-добре е да отидеш при него.

Щеше ми се да отвърна, че тук съм си добре, че искам да ми разкаже за себе си. Възможността да науча нещо за личния живот на Дерек не се появяваше често, но моментът отмина.

— Ти върви — отвърнах аз. — Седни до него.

— Не-е. Добре съм си.

— Наистина, аз...

— Клоуи? — Той ме погледна в очите. — Отивай.

После гласът му омекна.

— Нали?

Кимнах с глава и тръгнах.

19

Заспах и ми се присъни Дерек — онова, което бе споделил с мен, както и нещата, които полудемонът бе казал за него и за другите върколаци. Сънувах и леля Лорън сред апаратура и епруветки, която казваше, че иска да подчини Дерек като куче, както и Брейди, който пък ми разказа как леля Лорън се опитала да го накара да обвини Дерек за боя помежду им.

Врълетяха ме спомени и водовъртеж от образи, когато внезапно някой ме разтърси. Събудих се и видях, че автобусът е спрял. Дерек стоеше на пътеката и се протягаше към мен над Саймън, който спеше.

Тъкмо да попитам какво става, когато погледнах към Дерек и всичко ми се изясни. Очите му светеха, а кожата му блестеше от пот; косата му бе мокра и сплъстена. Усещах парещата му длан през блузата си.

Скочих на крака.

— Ти си...

— Да — прошепна той. — Намираме се близо до Олбъни. Тук е паркингът за тежкотоварни камиони. Трябва да слеза.

Протегнах ръка да събудя Саймън, ала Дерек ме спря.

— Просто исках да ти кажа, в случай че не се върна. Всичко ще е наред. Ще се срещнем у Андрю.

Грабнах суичъра и якето си.

— Идвам с теб.

Бях сигурна, че ще се противопостави, но той само кимна с глава, извърна лице встрани и измърмори:

— Аха. Добре.

— Ти тръгвай — казах. — Аз ще говоря с...

Хвърлих поглед към Саймън, но нямаше нужда Дерек да ми казва да не го будя. Щеше да е по-добре, ако уведомя някого, който няма и да си помисли да ни проследи — Тори. Направих го и побързах да настигна Дерек.

Догоних го в края на гората до спрелия камион.

— Трябва да навляза колкото е възможно по-навътре — заяви той. — Стъпвай в следите ми. Кално е.

Ухаеше на дъжд и във въздуха се носеше мразовита влага. Гниещата окапала шума се пързеляше под краката ми. В далечината лаеше куче. Дерек спря, послуша се и кимна, сякаш да потвърди, че кучето е много далеч, после отново закрочи.

— Ако приключа с това — захвана той. — Ако видиш, че Промяната е към края си, ще трябва да изчезнеш.

Аз не отговорих и той каза:

— Клоуи...

— Няма да се превърнеш в кръвожадно чудовище, Дерек. Ще си останеш същият, но външно ще си като вълк.

— А ти го знаеш благодарение на огромния опит, който си натрупала с върколаци ли?

— Съгласна съм, но...

— Може и да си права. Татко каза, че ще стане точно така — ще си бъда аз, но във вълча кожа. Но след всичко сторено от онези хора? Та нали са си играли с гените ни? Нямам представа какво ще стане. Затова, щом моментът настъпи, изчезваш от тук, забранявам ти да се навърташ наоколо.

— Добре.

Той отново ме изгледа с трескавите си очи.

— Говоря сериозно, Клоуи.

— Аз също. Имаш право. Не знаем какво ще стане и не можем да рискуваме. Щом ти се появят кучешките зъби и опашката, ще хукна с писъци към паркираните камиони.

— Можеш да пропуснеш писъците.

— Ще видим.

Вървахме, докато прожекторите на паркинга останаха далеч зад нас и едва се виждаха през дърветата. Луната бе покрита с облаци. Не знаехме дали е пълнолуние, или е в първата си четвърт. Не беше важно.

Промените на върколаците нямаха нищо общо с лунните цикли. Това ставаше независимо от луната и от времето — подходящо или не.

Дерек забави крачка, като чешеше ръка през ризата си.

— Ето един дънер. Седни да си починеш. Аз ще навляза малко по-навътре. Сигурен съм, че това няма да е най-приятната гледка на

света.

— И преди съм я виждала.

— Но по-нататък ще става още по-лошо.

— Нищо ми няма.

Излязохме на малка полянка и Дерек свали суичъра си. Под тениската мускулите на гърба му се свиваха и разпускаха като змии, които искат да се освободят и да излязат от капана си. Бях го виждала и преди, така че не се разтревожих, но гледката ми напомняше за нещо.

— Като си помисля, може би няма да гледам. Освен ако не си донесъл други дрехи, защото този път със сигурност ще се наложи да се съблечеш.

— Правилно. Стой тук.

Той изчезна в гъсталака. Аз се обърнах с гръб към него. След няколко минути листата зашумоляха и той излезе.

— Облякох се — каза. — Обух си къси гащи. Вече си ме виждала така.

Страните ми пламнаха като си спомних, което бе глупаво от моя страна, защото да видиш момче по боксерки не е по-различно от това да го видиш по плувки. Бях виждала дори момчета по бельо, когато пощуряваха и вършеха лудории из летния лагер, втурваха се в бараките ни, а аз и останалите момичета се смеехме и дюдюкахме на воля. Ала нито едно момче в лагера не изглеждаше като Дерек.

Бавно се обърнах към него с надеждата, че е твърде тъмно и той няма да забележи, че съм се изчервила. Но и да беше светло, той пак нямаше да ме види. Беше застанал на четири крака с клюмнала надолу глава, вдишваше и издишваше като спортист, който се готви за старт.

Хвърлих вината върху съобщението, което Саймън ми бе оставил, задето в съзнанието ми се мержелееше рисунката на Терминатора, но Дерек изглеждаше точно като него, в онази сцена, където киборгът се появява за първи път, свит, гол — не че Дерек бе съвършено гол или пък с напompани мускули като на Шварценегер, но пък не приличаше и на шестнайсетгодишно момче — гърбът му бе мускулест, бицепсите му бяха изпъкнали, а...

Достатъчно. Извърнах очи към гората и си поех дълбоко дъх.

— Седни тук — посочи Дерек чистото място до себе си, където бе постлал своя суичър.

— Благодаря — отговорих аз и седнах.

— Ако положението стане напечено, изчезвай. Ще те разбере.

— Няма.

Той отново погледна към земята, затвори очи и започна да вдишва и издишва. По гърба му премина спазъм и той потрепери, после се протегна и задиша по-дълбоко.

— Добре го измисли. Протягаш се и... — млъкнах. — Добре, няма да говоря. Нямаш нужда от треньор.

Откъм него се чу глух тътен и ми бе нужно време, за да разпозная в този грохот неговия смях.

— Продължавай. Говори.

— Ако има нещо, което бих могла да направя... знам, че вероятно е да няма, но...

— Просто остани тук.

— Това мога. — Забелязах, че от известно време кожата му не се гърчеше. — Може дори да престанем да се тревожим. Изглежда всичко отмина. Вероятно е било фалстарт. Ще почакаме още малко, после.

Гърбът му се изви нагоре като полумесец и той нададе сподавен вик. Успя да си поеме въздух, след което конвулсиите пак започнаха. Ръцете и краката му се сковаха. Извивката на гърба му достигна невъобразима висота, гръбнакът му щръкна. Главата му се отпусна напред. Кожата му се набразди и гърбът му се изви още повече. От гърлото му излезе пронизително скимтене.

Главата му щръкна нагоре и за миг очите му срещнаха моите — те бяха диви и ужасени от болката, повече дори от първия път, защото преди, колкото и да бе изплашен, той знаеше, че всичко става по реда си, че тялото му ще издържи и ще премине през изпитанията. Но сега, след като знаеше за мутациите, вече не беше толкова сигурен.

Пръстите му се забиваха във влажната пръст, връхчетата им изчезнаха, а опаката страна на дланите му се промени, вените изпъкнаха, китките му се уголемиха. Той нададе още един вик, като се опита да сподави края му и да запази тишина. Протегнах се и поставих ръка върху неговата. Мускулите му изпъкваха и се движеха. Новопоявилите се остри косми се наежиха срещу дланта ми, а после се скриха. Разтърках ръката му, наведох се и му прошепнах, че всичко ще е наред, че ще се справи.

Гърбът му се изви нагоре, той шумно вдиша и в настъпилата за миг тишина до ушите ми долетя шум от стъпки, който идваше откъм

пътеката.

— Тук ли сте, деца?

Беше шофьорът на автобуса. Думите му отекнаха силно в притаилата се гора, зад гърба му светеха фаровете.

— Някой ви е видял да влизате в гората. Имате една минута да излезете, защото автобусът тръгва.

— Тръгвай — прошепна Дерек с гърлен, неузнаваем глас.

— Няма.

— Трябва да...

Срещнах погледа му.

— Няма да тръгна. А сега тихо.

— Десет секунди! — извика шофьорът. — Няма да задържам автобуса, докато вие се мотаете из гората.

— Ако се приближи, ще се скриеш там. — И посочих към близкия гъсталак. — Аз ще го спра.

— Няма да се приближи.

И наистина, Дерек не бе успял да довърши изречението си, когато шофьорът тръгна да се връща. Няколко минути по-късно светлините на автобуса се отдалечиха от паркинга.

— Няма страшно — въздъхнах аз. — Имам пари. Ще хванем...

Дерек отново се сгърчи. Този път главата му се стрелна нагоре и той повърна в храстите. Тресеше се в конвулсии и след всеки гърч стомахът му се изпразваше, докато накрая съдържанието му започна да се стича от всяка клонка около него и болезнената воня се смеси с острия мирис на потта му.

Козината ту се показваше, ту пак се отдръпваше навътре, а той се гърчеше и повръщаше, докато стомахът му се изпразни напълно, но той продължи да се напъва, въпреки че вече нямаше какво да изкара навън; сухите конвулсии звучаха болезнено в нощта. Изправих се на колене и поставих ръката си между лопатките му, като търках и потупвах потната му кожа и шепнех успокоителни думи, без да съм сигурна, че изобщо ги чува.

Мускулите на гърба му се извиваха и подскачаха под дланите ми, прешлените на гръбнака му се впиваха в тях, кожата му бе подгизнала от пот и бе покрита с остра тъмна четина, която вече не се прибираще обратно в плътта му, а ставаше все по-дълга.

Най-после Дерек престана да се напъва и повръща, тялото му затрепери от изтощение, а главата му клюмна досами земята. Разтърках раменете му.

— Браво — казах. — Справяш се чудесно. Вече си към края.

Той тръсна глава и от устата му излезе звук, подобен на „не“, но тъй като идваше от самото му гърло, приличаше повече на ръмжене.

— Няма нищо — повторих аз. — Или ще се получи, или няма. Не можеш да забързаш процеса.

Той кимна с глава. Тя бе клюмнала надолу, лицето му не се виждаше, ала аз забелязах промените в него, стесняването на черепа му в слепоочията, скъсяването на косата и щръкналите остри връхчета на ушите, които се дръпнаха към горната част на главата му.

Разсеяно го търках по гърба, после спрях.

— Да престана ли? Искаш ли да се отдалеча, за да имаш повече пространство около себе си?

Той поклати глава и се помъчи да си поеме дъх, като залюшка глава ту наляво, ту надясно. Масажирах го между раменете. Козината му вече не се движеше и гръбнакът му се бе прибрал. Ала раменете му бяха различни от преди. Разположени по друг начин, мускулите му бяха неравни и плътни, сякаш му бяха пораснали гърбици. Козината му бе станала по-мека, като на хъското на приятелката ми Кара — с остри връхчета и мекичка отдолу.

Дерек ми бе казал, че върколаците заприличват на истински вълци. Но на мен ми бе трудно да повярвам. Всъщност бях чувала, че причината, образът на върколака като човек с вълча глава и козина, да бъде толкова популярен в ранното холивудско кино, е защото било много трудно да превърнеш човек във вълк. Щом те не са успявали да го направят с помощта на грим и протези, човешкото тяло едва ли би могло да го постигне толкова лесно. Но като гледах как Дерек трепери и пъшка по време на Промяната, разбрах, че съм грешала. Дори моето развнтено въображение все още не можеше да възприеме какво точно става, при все че беше ясно като бял ден: той се превръщаше във вълк.

— Изглежда отново прекъсна — обадох се аз.

Той кимна.

— Вероятно така трябва. Засега толкова.

Тялото му се скова. Мускулите под дланта ми се размърдаха, но съвсем бавно, сякаш се настаняваха удобно и се готвеха за

трансформацията.

Гърбът му се изви нагоре, крайниците му се изопнаха, главата му клюмна и онзи... звук — ужасното пукане и щракане, сякаш костите му се чупеха, се появи отново. После главата му се вирна и звукът от чупене потъна в нечовешкия вой, изтръгнал се от устата му. Главата му се замята наляво-надясно и тогава зърнах лицето му — носът и челюстта се удължиха в муцуна, вратът му се удебели, веждите изчезнаха, черните му устни се свиха назад и оголиха остриите му зъби.

Едното око улови погледа ми и дълбокият ужас в него ме потресе. Не можех да се страхувам. Не можех да се махна. По никакъв начин нямаше да направя нещо, което да влоши състоянието му. Затова посрещнах погледа му без да мигам и продължих да разтривам гърба му.

След миг мускулите под дланта ми се отпуснаха и той остана неподвижен, тишината се нарушаваше единствено от дишането му — звукът напомняше повече дишането на куче, отколкото на човек. Гърбът му ту се повдигаше, ту падаше, докато той вдишваше и издишваше. После отново го обхвана мощен гърч и аз си казах, че това трябва да е последното изпитание, че трансформацията му сигурно ще приключи с него. Но козината между пръстите ми се отдръпна. Той се изви още един път, отвори уста и от нея потекоха лиги. Тръсна глава, за да паднат и извърна лицето си настрани.

Дерек се задави и кашля около минута, крайниците му трепереха.

После много бавно се плъзнаха настрани, сякаш повече не можеха да удържат тялото му и той се свлече на земята, задъхан и треперещ, козината му бе набола като тъмно стърнище, тялото му бе почти като на човек, а от трансформация бяха останали само якият врат и раменете.

След още едно дълбоко и разтърсващо вдишване, той се претърколи на едната си страна с изпънати крака, а докато връщането към предишната му форма приключваше, той прикри с ръка лицето си. Свих се на мястото си, като се стараех да не тракам със зъби. Дерек обгърна с ръка голия ми глезен — там, където чорапът ми се бе свлякъл в обувката.

— Премръзнала си.

Не усещах студ. Треперенето и настръхналата ми кожа се дължаха повече на изопнатите ми нерви, но аз отвърнах:

— Малко.

Той се обърна, хвана ме за коляното и ме привлече по-близо до себе си, за да ме предпази от острия вятър. Тялото му излъчваше топлина като радиатор и аз спрях да треперя. Той отново обгърна с ръка глезена ми и аз усетих грубата му като на кучешка лапа кожа.

— Как си? — попита той, гласът му все още бе странен, напрегнат и дрезгав, но думите се разбираха.

Засмях се.

— Аз трябва да ти задам този въпрос. Добре ли си?

— Да. Вероятно това ще се случи още няколко пъти. Частична Промяна, после пак връщане към нормалното.

— Практиката учи.

— И аз така мисля. — Той свали ръката от очите си. — Не отговори на въпроса ми. Добре ли си?

— Нищо не съм правила.

— Напротив — погледна ме той. — Направи много.

Очите му срещнаха моите, аз надникнах в тях и усетих... Не знам какво точно бе това. Странно нещо, което си нямаше име, а аз не можех да преценя добро ли беше, или лошо; усещах го в стомаха си да се свива на топка и да подскача, накрая извърнах поглед и се вторачих в гората.

— Аха, трябва да тръгваме — рече той и понечи да се изправи.

— Почакай. Полежи още малко. Почини си.

— Аз съм... — той седна и се олюля, сякаш главата му бе олекнала. — Не много добре. Дай ми една секунда.

Легна по гръб, а клепачите му трепереха, сякаш не можеше да ги държи отворени.

— Затвори очи — казах.

— Но само за минутка.

— Мммм, хммм.

Преди още да е успял да ги затвори напълно, потъна в дълбок сън.

Лежах сгушена до него, докато кожата му изсъхна от потта и той започна да трепери в съня си. Полека махнах ръката му от глезена си. Той го пусна, но после сграбчи ръката ми. Погледнах как огромната му длан обгръща моята, сякаш бях играчка в ръцете на дете.

Радвах се, че останах. Важното е, че до него имаше някой, без значение кой. Щях да се радвам да помогна на когото и да било.

Не можех да си представя през какво преминаваше — не само болката, но и несигурността. Нормално ли бе това за младите върколаци? Да започват Промяната, а после да се преобразяват обратно? Или бе дело на групата „Едисън“? Ами ако никога не свърши? Нима тялото му ще го подлага на тези адски мъки, отново и отново?

Предполагах, че и той се пита същото. Кое не извиняваше изблиците му, ала все пак ми помогна да го разбере и да не приемам нещата толкова лично, следващия път когато ми се нахвърли.

Издърпах ръката си изпод неговата, той изсумтя и се размърда, ала не се събуди, а само подпъхна ръка под другата и потрепери. Побързах да отида в гъсталака да прибера дрехите му. Когато се върнах, разгледах суичъра, върху който седях, но той се бе превърнал в мокър изкалян парцал. Реших да му дам якето си — то сигурно щеше да му стане, — ала скоро стана ясно, че той няма как да бъде облечен.

Нямаше никакво значение, че са развлечени. И без това дрехите, които Дерек носеше, сякаш имаха за цел да изглежда по-малко страшен — като дебело непохватно куче, вместо мускулест вълк. И все пак, не можех да обуя джинсите му, без да го събудя. Затова реших да подреда дрехите върху него. Засуетих се около якето, та да може рунтавата му страна да бъде отвътре, и в същия миг долових някакво движение в шубрака. Сгуших се до Дерек на земята и замрях.

Не чух нищо, надникнах над него и зърнах между дърветата някакъв мъж.

Той вървеше бързо, а лицето му бе изкривено от ярост. Пред него, ниско до земята, се движеше нещо.

Някой е спрял на паркинга и води кучето си на разходка?

Хвърлих поглед към Дерек. Ако кучето го надуши, ще стане лошо. Леко се надигнах и запълзях напред с всичка сила. В гъсталака зърнах жълта козина. Мъжът рязко размаха ръка и в нея проблесна метал, сякаш държеше кучето си на синджир. Изглеждаше бесен. Не го укорявах. Времето беше студено, влажно и кално, а кучето му настояваше да си свърши работата в най-отдалечения край на малката горичка.

Но когато мъжът вдигна крак, за да срита кучето си, съчувствието ми тутакси се изпари и аз се напрегнах, за да възпра гневния си вик. После видях, че пред него не вървеше куче. Това бе момиче с дълга руса коса, облечено в светла блуза и джинси, което пълзеше на четири крака, сякаш искаше да избяга от мъжа.

Той отново я ритна, тя се сгърчи и продължи мъчително да се влачи напред, сякаш от болки нямаше сили да се изправи, за да побегне. Обърна лице към мен и аз видях, че е почти на моята възраст. Спиралата се беше размазала в тъмни петна около очите и. По лицето ѝ се стичаше мръсотия. Всъщност мръсотия, примесена с кръв — от носа ѝ се стичаше кръв и капеше върху блузата и.

Скочих на крака и мъжът вдигна ръка. Блесна метал — не беше синджир, а острието на нож. За момент не виждах нищо друго, освен ножа, споменът ме върна към момичето в малката уличка, което бе опряло върха на острието в челото ми. Ужасът, който с труд бях притаила в себе си, ме прониза цялата.

Мъжът сграбчи момичето за дългата коса. Главата ѝ се вирна нагоре и гледката ме отърси от сковаващия ме ужас. Отворих уста да извикам, да изкрещя нещо и да отвлека вниманието му, така че момичето да може да избяга.

Ножът разпори въздуха, устремен към гърлото на момичето и това ме накара да извикам. Острието мина през нея, без да остави драскотина и аз помислих, че не я бе улучил. Ала в същия миг гърлото ѝ се разтвори, зейна дупка и от нея шурна кръв.

Паднах назад и захрих устата си с ръце, за да не изпищя. Той хвърли умиращото момиче настрана и изпъшка с отвращение. Тя се

свлече на земята, кръвта и продължаваше да шурти, устните и се движеха, а очите диво се въртяха.

Мъжът се обърна към мен. Аз побягнах, препъвайки се и залитайки. Трябваше да стигна до Дерек, да го събудя, да го предупредя. Стори ми се, че измина цяла вечност, докато се добера до него. Когато се отпуснах до тялото му, с крайчеца на окото си забелязах някакъв отблясък и се обърнах да погледна мъжа. Видях го на същото място като първия път: той продължаваше да крачи и да размахва ръце.

Отвори уста, изрече нещо, ала не се чу никакъв звук. Защо ли? В гората бе толкова тихо, че дишането ми прорязваше тишината като пуфтене на локомотив, ала аз не чувах дори стъпките на мъжа.

Осъзнах, че през цялото време наоколо е царяла тишина.

Почаках да видя отново блясъка на метал и го видях на същото място като предишния път. После той ритна момичето, отново на същото място.

Бръкнах в джоба на якето си, което все още бе увито около тялото на Дерек, и измъкнах ножа, който взех от онова момиче в уличката. Вече бях убедена, че не съм в опасност, но не ми се щеше да рискувам. Изпълзах към безшумните същества, които се движеха през гората. Мъжът отново скрита момичето, но отново не се чу никакъв шум, тя падна безшумно, без никакъв звук.

Духове. Като мъжа във фабриката.

Не, не бяха духове. Духовете не вдигаха шум, но можех да ги чувам като говорят. Можех да общувам с тях. А това бяха просто образи. Метафизични филмови клипове на някакво събитие, което е било тъй жестоко, че е оставило отпечатъка си върху целия район и се повтаря ли, повтаря.

Мъжът сграбчи момичето за косата. Стиснах очи, ала пак ги виждах — споменът за тях се бе запечатал в мозъка ми и сега се разиграваше наново под клепачите ми.

Преглътнах и отстъпих назад. Отново излязох на полянката, сгуших се до Дерек, прибрах колене и се обърнах с гръб към сцената, разиграваща се в гората. От това не ми стана по-добре. Не ги виждах, но знаех, че са там, нищо, че в действителност не бях видяла как момичето умира. По някакъв начин то все се появяваше пред очите ми.

Момиче на моята възраст е било убито в тази гора и аз станах свидетел на последните и ужасяващи мигове, гледах я как кърви до смърт в гората. Един живот, млад като моя, бе свършил на това място и нямаше значение колко пъти бях срещала смъртта на кино, защото това тук бе различно и аз нямаше никога да го забравя.

Бях се сгушила в мрака и треперех. Мразя тъмнината, откакто се помня. Сега разбрах защо — като малка често виждах духове в мрака, но родителите ми твърдяха, че това са „караконджули“. Сега, знаейки, че „караконджулите“ са били истински, не ми ставаше по-леко.

Всеки полъх на вятъра ми звучеше като човешки вик. Всеки шум в гората сякаш идваше от някое нещастно създание, което съм вдигнала от мъртвите. Всяко проскърцване на дърветата за мен бе труп, който се измъква от студената земя. Всеки път, щом затворех очи, виждах мъртвото момиче. После видях и мъртвите прилепи. След това отново момичето, погребано в гората, което така и не е било открито — то се пробуждаше в плиткия гроб, уловено в капана на своето разлагащо се тяло, неспособно да вика, да се освободи.

Държах очите си отворени.

Хрумна ми да събудя Дерек. Нямаше да ми се разсърди. Но след онова, през което премина, бе глупаво да се разцивря, че не мога да остана на това място, само защото ми се привижда как зад мен някой убива човек. Но за всеки случай го сръгах няколко пъти с надеждата, че ще се събуди.

Ала той не се събуди. Бе изтощен и имаше нужда от почивка, а даже и да се бе събудил, какво можеше да направи? Щеше да се наложи да чакаме на автобусната спирка до сутринта.

Ето защо седнах и се опитах да не мисля за нищо. Но не успях и заповтарях наум таблицата за умножение, което ми напомни за училище и ме накара да се запитам дали някога ще се върна там; и тогава си спомних за Лиз, за ненавистта и към математиката и се запитах къде ли е сега, как е и...

После започнах да изричам наизустени диалози от филми, ала и това ми напомни за предишния ми живот, за татко и как сигурно се тревожи за мен. Направо пощурявах като се мъчех да измисля безопасен начин, по който да се свържа с него, и се разстроих още повече поради невъзможността си да го направя.

Най-после направих онова, което винаги ме бе успокоявало — затананиках си „Мечтателят“. Беше любимата песен на майка ми, с която ме приспиваше, винаги когато сънувах кошмари. Знаех само едно стихче и припева, но ги тананиках под носа си и ги повтарях отново и отново.

— Клоуи?

Пръстите му докоснаха рамото ми. Премигах и видях Дерек до себе си, клекнал неподвижно, по гащета и с потъмняло от тревога лице.

— С-съжалявам. Отнесла съм се.

— Спиш с отворени очи? Седнала? От доста време се мъча да те събудя.

— О? — Огледах се и видях, че вече е ден. Бързо запримигах и се прозях. — Нощта беше дълга.

— Цяла нощ ли си седяла така? — Той приседна на земята. — Заради случилото се с мен ли? Знам, че никак не е било лесно да наблюдаваш.

— Не това е причината.

Опитах се да мина без обяснения, но той си знаеше своето и накрая трябваше или да му призная истината, или да го оставя да си мисли, че тъкмо неговата Промяната бе причина за състоянието ми. Разказах му за момичето.

— Не беше истинско — заявих накрая аз. — Е, да, наистина се е случило някога. Но онова, което наблюдавах, бе нещо като призрачно повторение на онова, което се е случило.

— И ти си го гледала през цялата нощ?

— Не, то ставаше... — махнах с ръка зад рамото си — зад мен. Аз не гледах.

— Защо не ме събуди?

— Беше уморен. Не исках да те безпокоя.

— Да ме безпокоиш ли? Това е най-тъпото... — Той млъкна. — Не използвах правилната дума. Инат си, не си тъпа... а и ако сега ти крещя, няма да ти помогна, нали?

— Така е.

— Другия път ме събуди. Не очаквам подобна смелост от теб и не ме впечатляваш като се правиш на много силна.

— Тъй вярно.

— И ако другия път не ми кажеш, наистина ще се развикам.

— Тъй вярно.

— Не съм ти командир и ние не сме на учение, Клоуи. Не ми харесва непрекъснато да се занимавам с теб.

Не се засегнах.

— Не исках да... — въздъхна той, поклати глава и стана. — Дай ми минута да се облека и ще отидем на спирката, ще се постошим и ще хапнем нещо.

Той взе дрехите си и се отправи към гъсталака, като не преставаше да говори:

— Централната автогара е в града. Надявам се, че ще имаме пари за такси. Когато влезем в автогарата, ще се обадим, ще разберем какви са цените на автобусните билети и в колко часа тръгват, за да пресметнем колко пари ще ни останат след това.

— Аз имам... — Измъкнах няколко банкноти от джоба си — осемдесет. Другите останаха в раницата ми. Не ми се мъкнеше по пътя.

— И моите пари повечето са в раницата, която забравих в автобуса. — И той изруга под носа си.

— Снощи ти не беше в състояние да си спомниш каквото и да е. Трябваше да се сетя да взема моята.

— Но пък ти се тревожеше за мен. Нищо. Имам достатъчно пари. У мен има стотина.

Той млъкна. Чу се шум, сякаш се потупваше по джобовете.

Изруга.

— Трябва да са се изръсили по пътя. Къде бяха джинсите ми?

— Точно там, където ги остави, сгънати под дървото. Най-напред бръкнах в джобовете. Вътре беше само обвивката на енергийното блокче.

— Знам, че бях... — Млъкна и отново изруга. — Не, преместих парите в джоба на якето, което оставих в автобуса.

— Осемдесетте долара ще стигнат за билети до Ню Йорк и ще ни останат за закуска. Ще повървим, а после ще хванем градския автобус до автогарата.

Той излезе от хралалака, като си мърмореше под носа:

— Глупак, глупак.

— Както вече казах, ти си имаше други грижи. Аз също. Никой от нас не е свикнал с ролята на беглец. Ще се научим. А сега да влизаме. Вече премръзнах.

Докато Дерек беше в тоалетната, аз влязох в сградата и взех разписанието и цените на билетите. Момчето бе много любезно и дори ме упъти кой номер автобус да взема до централната автогара.

Когато Дерек излезе от банята, суичърът му бе мокър и чист, косата му бе влажна и блестеше — бе изпрал блузата и бе измил косата си в умивалника.

— С коя новина да започна — с добрата или с лошата. — Млъкнах. — Въпросът ми е тъп. С лошата, нали?

— Аха.

— Ще трябва да извървим пет километра, за да стигнем до най-близката автобусна спирка, а после да се прехвърлим на друг автобус за централната автогара. Каква е добрата новина ли? Два ученически билета до Ню Йорк струват шейсет долара, така че ще ни останат и за закуска.

— И за дезодорант.

Тъкмо щях да отвърна, че последното не е от значение, ала по вирнатата му брадичката разбрах, че за него е важно, така че кимнах с глава и казах:

— Разбира се.

Купихме дезодорант и евтин гребен. И да, ползвахме ги и двамата. Парите ни бяха твърде малко, за да харчим за щяло и нещяло.

Откъм ресторанта лъхна аромат на бекон с яйца и лигите ми потекоха, ала бюджета ни не можеше да покрие топла закуска. Грабнахме по една кутия с шоколадово мляко, две енергийни блокчета и две пакетчета фъстъци и се отправихме към автобусната спирка.

След като изминахме около километър в мълчание, Дерек рече:

— Много си тиха тази сутрин.

— Просто съм уморена.

Изминахме още трийсетина метра.

— Заради снощи ли? — попита той. — Ако искаш да поговориш за това...

— Всъщност, не.

На всеки няколко крачки той поглеждаше към мен. Не бях в настроение да споделям преживяванията си, ала мълчанието ми явно

го притесняваше, затова казах:

— Не преставам да мисля за момента, когато видях, че момичето е в беда. Когато още мислех, че е истина. Щях да направя нещо.

— Какво? — прекъсна ме той.

Свих рамене.

— Да се развикам. Да го стресна.

— Ако това се беше случило в действителност, и през ум не е трябвало да ти минава да се месиш. Мъжът е имал нож. Очевидно е бил готов да го използва.

— Не това бе най-важното — измърморих аз и се взрях в дребните камъчета, които подритвах.

— Ясно. Най-важното е...

— Като видях острието, застинах на място. Мислех си само за онова момиче в уличката, което ме заплаши с ножа. Ако снощната случка ставаше наистина, щях да оставя човек да умре, защото бях твърде изплашена, за да му помогна.

— Но тя не е била истинска.

Вдигнах поглед към него.

— Разбирам — продължи той. — За теб това не е важно. Но станалото в онази уличка... все не ти остава време да позабавиш темпото и... — Той махна с ръка и затърси думата. — Да премислиш нещата. Говори ли със Саймън за това?

Поклатих глава.

Той се намръщи.

— Но нали му каза какво се е случило?

Отново поклатих глава.

— Трябвало е да му кажеш. Имаш нужда да поговориш с някого. Не можеш да споделиш с Тори. Лиз става за слушател, но я няма. — Той млъкна за миг и додаде: — Можеш да поговориш с мен, но сигурно вече си наясно, че не ме бива за тези неща. Искам да кажа, че ако искаше да... — Той се отдалечи малко от мен, после се върна с твърда стъпка, прегърбил рамене в хапещия студ. — Трябва да се обърнеш към Саймън. Той ще иска да узнае какво е станало и трябва ти да му го кажеш.

Кимнах с глава, въпреки че не знаех дали ще го направя. Напоследък Саймън прекарваше предостатъчно време да успокоява

бедната Клоуи. Трябваше да започна сама да се справям. Но имаше нещо, за което наистина се нуждаех от помощ.

— Мислех си — захванах аз, — че след всичко, което се случи, би трябвало да се науча да се защитавам. Да упражня някои хватки за самозащита.

— Това е добра идея.

— Страхотно, ти би ли могъл...?

— Ще помоля Саймън да те научи — продължи той.

— О! Мислех... предполагам, че това е по-скоро по твоята част.

— Баща ни обучи и двамата ни. Саймън е добър, освен ако... — И той погледна надолу към мен. — Искам да кажа, ако искаш, добре, мога да ти помогна. Но Саймън е по-добър учител. По-търпелив е.

Той кимна и двамата отново потънахме в мълчание.

21

Стигнахме до автобусната спирка двацет минути по-рано. Дерек ми нареди да стоя зад него, за да може продавачката да види, че съм тийнейджърка, без обаче да ме разгледа отблизо, в случай че са разпространили снимката ми. Отиде сам до гишето. Но ми се стори, че има проблем и отидох при него.

— Какво става? — прошепнах.

— Няма да ни даде билети за младежи.

— Това не са билети за младежи, а ученически билети. Щом като не можете да ми представите лична карта, няма да получите такива билети.

— Но в Бъфалоу ни продадоха билетите, без да ни искат лични карти — и аз извадих използвания си билет и ѝ го показах.

— В Бъфалоу може — изсумтя тя. — Но тук, в столицата на щата, ние работим по правилата. Нямах лична карта, не получавах ученически билет.

— Добре, тогава ни таксувайте като възрастни.

— Няма да ни стигнат — промърмори Дерек.

— Моля?

— Един билет за възрастни струва трийсет и осем, а ние имаме около шейсет.

Наведох се и погледнах през отвора на гишето.

— Моля ви, много е важно. Тук на билета се вижда, че вече сме си купили билети за Ню Йорк, но на приятеля ми му стана лошо и трябваше да слезем от автобуса.

— Не ме интересува.

— Ще ни дадете ли един билет за възрастни и един ученически? Ще ни стигнат за...

— Следващия! — извика тя и махна с ръка на мъжа след нас.

Тук спираха и автобуси на „Грейхаунд“, ала на табелата им ясно пишеше, че ученически билети се продават само срещу специална карта. Все пак опитах. Жената зад гишето бе по-отзивчива от

предишната, но ни обясни, че не може да издаде билет с намаление, ако не вкара номера на ученическа карта в компютъра. Така че нямахме късмет.

— Все ще измислим нещо — казах аз, щом се отдалечихме от гишетото на „Грейхаунд“.

— Тръгвай без мен. Ще ти дам указания как да стигнеш до къщата на Андрю. А той ще дойде да ме прибере от тук.

— Ами ако не си е у дома? Може да се е преместил или просто да отсъства. Тогава ще трябва да намеря Саймън и да изхарчим сума пари, за да дойдем всички до тук и да те приберем.

Дерек кимна в знак на съгласие.

— Живял си наблизко известно време — вдигнах ръце аз. — Знам, че не пазиш хубави спомени от това място, но няма ли някой, от когото би могъл да заемеш една десетачка?

— Някой приятел ли?

— Е, да, може би...

Последва кратък смях.

— Така е, с право се съмняваш. Вече сигурно си разбрала, че не се сприятелявам с никого. Не виждам смисъл, особено при положение че не се задържаме задълго на едно място. Имам си татко и Саймън.

Това ми е достатъчно.

Неговата глутница.

Той продължи:

— Предполагам, че бих могъл да намеря някого. Саймън все трябва да има някой приятел или съотборник, който да му дължи пари. Не е много вещ в тези неща — дава назаем, а после не си ги търси.

— Но като помисля малко, вие сте изчезнали при доста неприятни обстоятелства и може би идеята не е добра. Последното, което искаме, е някой да повика ченгетата.

Отидох при щанда с брошурите и взех една, в която бяха посочени цените на билетите и разписанието на автобусите. После се приближих до картата на щата Ню Йорк и започнах да я проучвам. Дерек четеше над рамото ми.

— Ето — посочи той някакъв град върху картата. — Можем да си позволим билети за възрастни до Ню Йорк, ако вземем автобуса от този град.

— А как ще стигнем до него.

В това бе въпросът.

Най-лесният начин да стигнем до там, бе като стопаджии. Не бяхме толкова глупави, че да вдигаме палец по шосето, след като можехме незабелязано да се промъкнем в някой автомобил. Ето защо решихме да се върнем на спирката за камиони. В градския автобус, с който се върнахме, аз подремнах няколко минути, а после започна дългата разходка.

Бяхме на половината път, когато Дерек каза с кисел глас:

— Съжалявам.

— За какво?

— За всичко. Снощи ти ми помогна да премина през цялата гадост, която трябваше да изтърпя. И ето какво получи за награда. Да висиш в Олбъни и да не можеш да си тръгнеш от тук.

— Истинско приключение. Не си спомням откога не съм пътувала с градски автобус. Пък и правя физически упражнения. След цяла седмица затворена в Лайл Хаус и в онази лаборатория имах нужда от една разходка.

Повървахме още малко.

— Знам, че си уморена — заяви той. — И гладна. И ядосана.

— Уморена — да. Гладна — малко. Но ядосана? Не — вдигнах поглед към него. — Наистина. Не съм ядосана.

— Станала си мълчалива.

Засмях се.

— Обикновено съм си мълчалива. Но последните две седмици не бяха никак обикновени.

— Знам, че не говориш много, но си... — Той сви рамене. — Мислех, че си ми ядосана. — Той мушна ръце в джобовете си. — Ти беше права онази нощ, след случката в уличката. Бях побеснял — ядосвах се на себе си. Нужно ми бе известно време, за да се успокоя и да го разбера.

Кимнах с глава.

— Онова, което сторих на хлапето, когато живеехме тук. Не съм мислил, че ще се случи отново. Толкова пъти съм преминавал през това, толкова пъти съм се питал какво се обърка и какво бих направил, ако пак се озова в същото положение — припомнях си всички стратегии за справяне с подобни ситуации, на които ме е учила д-р Джил.

— Д-р Джил ли?

— Да, знам. Побиваха ме тръпки от нея още преди да разберем за групата „Едисън“. Но пък беше истински психиатър и се опитваше да ни помогне. В техен интерес беше да ме научат да контролирам настроенятията си. Така че бях убеден: ако нещо подобно ми се случи отново, ще се справя по-добре. И какво стана? Почти същият сценарий... а аз се държах по абсолютно същия начин.

— Ти се спря, преди да я запратиш в стената.

— Не, ти ме спря. Ако не беше изкрещяла, щях да го направя. Какви ти стратегии? Какви упражнения на ума? А когато онова се случи, дори не ми хрумна, че бих могъл да постъпя другояче. Не можех. Сякаш мозъкът ми се заключи.

— Но все пак не ти отне много време да се съвземеш.

Той вдигна рамене.

— Това все пак е някакъв прогрес, нали?

— Предполагам — отговори той, ала не звучеше много убеден.

Планът ни беше следният: да се върнем на автобусната спирка и да се скрием в някой камион. Седяхме в ресторанта със сода в ръка и Дерек се вслушваше в разговорите наоколо, като си набелязваше кои шофьори пътуват в нашата посока.

Първият камион бе паркиран точно отпред и нямаше как да се качим в него незабелязано. Другият бе заключен с огромен катинар, който Дерек не можеше да строши. Третият път, както се казва в поговорката, беше на късмет.

Проследихме шофьора до неговия камион, който всъщност се оказа фургон. Щом той влезе в кабината, ние се промъкнахме отзад.

Човекът явно работеше в строителството. Във фургона миришеше на дървени стърготини и бензин, беше пълен с инструменти, въжета, стълби и платнища от брезент. Когато фургонът излезе на магистралата и шумът от двигателя стана достатъчно силен, за да се размърдаме, Дерек постла брезента и направи легло.

— Имаш нужда от сън — заяви той. — Вонят, но...

— По-меки са от картона. Благодаря.

Той ми подаде половинка от енергийното блокче, което сигурно бе оставил за всеки случай.

— Не, запази го за себе си — казах аз.

— С пълен стомах се спи по-добре. И не ми казвай, че стомахът ти не е празен. От тук го чувам.

Приех блокчето.

— Вземи и това — съблече суичъра си. — Не ухае много приятно, но поне е топъл.

— Ти имаш нужда.

— Нямам. Още ме тресе от снощи.

Взех суичъра.

— Всичко е наред, Дерек. Не съм ядосана.

— Знам.

Настаних се в импровизираното легло и се завих със суичъра. После изядох блокчето.

Когато свърших, Дерек рече:

— Не можеш да спиш с отворени очи, Клоуи.

— Не искам да потъна в дълбок сън, може да се случи нещо.

— Нали съм тук? Заспивай.

Аз затворих очи.

Фургонът забави скорост и аз се събудих. Дерек беше отзад, отвори вратата и надникна навън.

— Тук ли ще слезем? — попитах аз.

— Сигурно сме доста далеч. Но не сме в град. Това е друга спирка.

— Пиш-пауза след огромното кафе, което изгълта.

— Аха. — Той отвори вратата още по-широко, за да огледа навън. — Бих предпочел да сме в някой град.

— Може и да не спре в град. Да слизаме, докато още можем.

Дерек кимна и затвори вратата. Фургонът намали съвсем и спря.

— Мушни се под платнището — прошепна Дерек. — Може да надникне тук.

След минута задната врата се отвори. Притаих дъх. Фургонът не бе чак толкова голям и ако шофьорът решише да се качи отзад, за да вземе нещо, със сигурно щеше да стъпи върху нас. Ала той остана отзад до вратата. Затракаха инструменти, сякаш търсеше нещо в кутията. После тракането спря. Наострих уши.

— Забравил съм новото менгеме — измърмори мъжът. — Страхотно.

Вратата се затръшна. Започнах да се измъквам изпод брезента, но Дерек прошепна:

— Чакай. Още е отвън.

Измина една минута, той се ослуша и каза:

— Хайде.

Станах и отметнах брезента на предишното му място, а Дерек отново надникна навън.

— Вляво има дървета — каза той. — Ще минем през тях, после ще заобиколим и преди да продължим, ще си вземем нещо за пиене от ресторанта.

— И ще използваме тоалетната.

— Да. След мен!

Ние се измъкнахме навън и се стрелнахме към дърветата. Да бягам след Дерек беше по-лошо, отколкото да тичам след Тори — с дългите си крака той бързо се отдалечаваше от мен и много скоро разстоянието помежду ни се увеличи.

Когато той спря и се обърна назад, очаквах, че ще ми се скара и ще ми се развика, че изоставам, ала той безгласно изруга. Някой тичаше след мен. Тъкмо се канех да ускоря темпото, когато една ръка се стовари на рамото ми.

Дерек се готвеше за атака. Зърнах изражението на лицето му, характерната извивка на устните и диво замахах с ръце към него, за да го спра. И той спря, ала погледът му не се откъсваше от човека зад мен.

— Знаех си, че съм качил някой и друг пътник без билет — изрече мъжки глас.

Той ме извъртя към себе си. Беше шофьорът на фургона. Мъж на средна възраст със сива коса, вързана на конска опашка, и сурово изсечено лице.

— Н-нищо не сме взели — казах аз. — Съжалявам. Някой трябваше да ни докара...

— Исусе — възкликна той и ме обърна с лице към слънцето, за да ме огледа по-добре. — На колко години си?

— П-петнайсет.

— Обзалагам се, че току-що си ги навършила — поклати глава той. — Бягаш от вкъщи. И за това се обзалагам. — Гласът му

поомекна. — Не тръгвайте по този път, деца. Говоря ви от личен опит, доникъде няма да ви доведе.

Дерек се приближи с поглед, вторачен в шофьора — толкова напрегнат, че сигурно не чу и дума от онова, което мъжът каза. Мушнах ръка в джоба си и докоснах с пръсти автоматичния нож, но не го извадих — само се уверих, че е на мястото си, че не съм толкова безпомощна, колкото се чувствах.

Направих знак на Дерек, без да съм сигурна, че ще забележи, ала той го видя, кимна разсеяно с глава, за да ме увери, че все още може да се контролира.

Мъжът продължи:

— Каквото и да става вкъщи, не е толкова страшно, колкото ви се струва.

Вдигнах очи към него.

— Ами ако е?

Той замълча, после тъжно кимна.

— Добре. Може и така да е. Случва се по-често, отколкото си мислите, но има други начини да се справите с това. Можете да отидете някъде другаде. Има хора, които ще ви помогнат.

— Добре сме си и така — обади се Дерек с нисък дрезгав глас.

Мъжът поклати глава.

— Никак не сте добре, синко. Ти на колко си, на седемнайсет? И бягаш? Пътуваш на автостоп?

— Добре сме — избоботи Дерек с още по-нисък глас, който напомняше ръмжене. Прокашля се и се поотпусна. — Благодарим ви за загрижеността, господине.

— Благодарих ми? Наистина ли? — поклати глава шофьорът. — Ще ви заведа вътре и ще ви купя нещо топло за ядене. После ще се обадя тук-там. Ще намеря място, където да се подслоните.

— Ние не можем... — започнах аз.

— Никой няма намерение да ви връща у дома. Хайде, тръгвайте — и той ме стисна за рамото.

Дерек излезе напред.

— Съжаляваме, господине, но не можем да дойдем с вас.

— Напротив, можете.

Дерек ми махна с ръка да отида при него. Понечих да направя крачка натам. Мъжът ме стисна още по-здраво.

— Пусни я — Дерек отново бе започнал да ръмжи.

— Не, синко. Няма да нараня приятелката ти, но ще я заведа вътре и ще се обадя на някого, който би могъл да помогне. Надявам се, че и ти ще дойдеш с нас, но изборът си е твой.

— Тръгвай — прошепнах аз толкова ниско, че само Дерек можеше да ме чуе. — Ще те настигна.

Бях убедена, че ме е чул, но се престори, че не е.

— Отново ще ви помоля, господине. Пуснете я.

— Думите ти ми звучат като заплаха, синко. Голямо момче си, но едва ли искаш да се заяждаш с човек, който двайсет години е работил в строителството и е участвал в повече схватки, отколкото сам иска да признае. Не искам да те нараня.

Дерек се стрелна, бърз като светкавица. Обхвана с ръце шията му, преди мъжът да успее да свие ръцете си в юмруци. Хвана в ключ главата му и го дръпна надолу, аз се отдръпнах и ръката ми, стиснала бръснача, излетя от джоба навън. Мъжът се вторачи като хипнотизиран в него. Аз го затворих и го върнах обратно в джоба си.

— И ние не искаме да ви нараним — каза Дерек. — Но сам виждате, — той стегна още повече ключа около шията му и продължи да го стяга, докато очите на мъжа се разфокусираха, — че мога. Знам, че се опитвате да ни помогнете, но не разбирате в какво положение сме.

Дерек хвърли поглед към мен.

— Бързо се върни във фургона. Вземи въже и малко парцали.

Аз хукнах натам.

Двайсет минути по-късно ние бяхме на два километра от фургона и крачехме през полето. Пред нас имаше шосе, което се точеше успоредно на магистралата.

— Не мислиш, че постъпихме правилно, така ли? — обади се Дерек.

Свих рамене.

— Не го стисках много силно. След час ще се развърже, а и мобилният телефон е до него, в случай че се появи някакъв проблем.

Кимнах с глава. Извървахме още петдесетина метра.

— Какво щеше да направиш ти? — попита той.

— Знаеше плана ми. Онзи, който се престори, че не чуваш.

Той отговори, едва когато стигнахме шосето.

— Добре де. Чух какво каза. Но не мислех, че той ще те остави да избягаш. Знаех, че мога да го поваля, без да го нараня, преди нещата да са се влошили. А щом мога, значи трябва да избира дали да го направя. Така ни е учил баща ни да се справяме с подобни ситуации.

Замислих се и кимнах с глава.

— Имаш право.

Той се изненада.

— Нямам опит с тези неща и с вземането на подобни решения — казах. — С момичето в уличката и с групата „Едисън“ беше лесно. Ако някой ни нападне, имаме пълното право да се защитим. Просто...

— Този мъж се опитваше да помогне на двама бегълци. Не заслужаваше да свърши по този начин — завързан и със запушена уста.

Аз кимнах.

— Но дори и такъв като него представлява заплаха за нас, Клоуи. Нищо, че не го е искал. Трябваше да се махнем, в противен случай неговата „помощ“ щеше да ни върне в ръцете на групата „Едисън“.

— Знаем.

Слязохме от шосето, когато чухме, че се приближава кола, напрегнато изчакахме докато ни отmine и погледнахме, за да се уверим, че стоповете и не светят и няма да намали. Нямахше значение дали шофьорът е някой луд, който иска да ни похити, или пък е някоя баба, която с охота би ни откарала където поискаме. Трябваше да реагираме по един-единствен начин — да бягаме. А ако не можем да бягаме, да се бием.

Автомобилът продължи по пътя си, без да намали скоростта.

— Не можем да се доверим на никого — измърморих аз. — Дори на добрите.

— Аха. Много гадно, нали?

Така си беше.

Продължихме по второстепенните пътища, които минаваха успоредно на магистралата. Съдейки по времето, прекарано във фургона, Дерек пресметна, че сме близо до следващия град, в който спират автобусите, ала истината беше, че нямахме никаква представа къде точно се намираме. Колкото и километри да оставаха до града, трябваше да ги извървим пеша — повече нямаше да се качваме на автостоп.

Друг проблем, с който се сблъскахме по пътя, бяха кучетата. Щом надушеха Дерек, тези, които бяха завързани на каишка, започваха лудо да се мятат и да лаят. Но никой не им обръщаше внимание — кучетата лаеха по всеки човек, който минава, така че това не правеше впечатление на стопаните им.

Но не всички кучета бяха завързани. Не едно и две дотърчаха до пътя. Накрая ние си изработихме автоматична реакция. Щом чуехме лай, моментално спирахме. Аз заставах зад Дерек. Той стоеше неподвижно и чакаше. Щом кучето се появеше наблизко, то оглеждаше добре Дерек и мигом побягваше на безопасно разстояние от него, като не преставаше да скимти.

— Винаги ли бягат така? — попитах аз, докато наблюдавахме как един жълт лабрадор подвигна опашка и се прибра в двора на стопанина си.

— Зависи от кучето. Питаш за едрите селски песове, като това тук ли? Да. Лично мен ме притесняват разглезените градски кученца. Татко казваше, че е от прекалено многото кръстосване за чистота на породите. Това ги прави капризни и разваля нрава им. Миналата

година бях ухапан от чихуахуа — и той ми показа избледнелия белег на ръката си. — Отхапа цяло парче от мен.

Прихнах да се смея.

— И това ти го направи чихуахуа?

— Хей, това животинче беше по-злобно и от питбул. Със Саймън ритахме топка в парка. И изведнъж този малък плъх цъфна отнякъде, подскочи и ухапа ръката ми. Не искаше да я пусне. Разтърсих го, а стопанинът му ми се разкрещя да не съм посмял да нараня малкия му Тито. Накрая го отхвърлих от себе си. Целият бях в кръв, а онзи дори не се извини.

— Не му ли се стори странно? Че кучето му ти се е нахвърлило така?

— Нее. Заобяснява, че сигурно се е ядосало заради топката и че трябва повече да внимаваме. Щом стане нещо необичайно, хората се втурват да дават какви ли не обяснения за случилото се.

Казах му за момичето в уличката, което обвини Тори, че я е нападнала с електрошок.

— Да — отвърна той. — Трябва да внимаваме, но обикновено хората все имат някакви свои обяснения.

Дръпнахме се встрани, за да дадем път на един пикап, чийто шофьор ни вдигна ръка за поздрав. И аз му махнах и гледах след него, за да се уверя, че няма намерение да спира.

— Всички животни ли реагират по този начин като те видят? Помня, че ми каза как плъховете бягали презглава от теб.

— Повечето. Виждат човек, ала надушват нещо друго. Това ги обърква. Но най-зле е с кучетата. — Той млъкна за миг и додаде: — Всъщност не, с котките е още по-лошо. Не понасям котки.

Засмях се. Сенките се удължиха и Дерек ме отведе на слънчевата страна на пътя.

— Веднъж отидох в зоологическата градина — продължи той. — Урок на открито за петокласници. Татко каза да не ходя заради вродената ми особеност. Разсърдих се. Ама много. Тогава още не плаших животните толкова. Те просто ставаха неспокойни в мое присъствие. Ето защо помислих, че татко е несправедлив и отидох въпреки забраната.

— Как?

— Подправих подписа му и занесох писмено разрешение в училище.

— И какво стана?

— Онова, което татко очакваше. Хищниците се наежиха, останалите животни обезумяха от страх. Но съучениците ми много се забавляваха. Видяха дори как слонът изгуби контрол.

— Наистина ли?

— Аха. Почувствах се зле. След това не се приближавах до огражденията. Във всеки случай бях отишъл заради друго.

— За какво? Почакай. Заради вълците, така ли?

Той кимна.

— Искал си да видиш дали ще те разпознаят като един от своите.

— Нее. Не бях чак толкова глупав. — Известно време вървахме, потънали в мълчание. — Добре де. Така беше. Имах тази... — Той затърси думата.

— Фантазия?

По погледа му разбрах, че не търси точно тази дума.

— Тази идея, че ще ме подушат и... — Той сви рамене. — Не знам точно какво. Мислех, че просто ще направят нещо. Че ще се случи нещо страхотно.

— И случи ли се?

— Да, ако смяташ за страхотно да гледаш как вълк се блъска до кръв в оградата.

— О!

— Беше... — Погледът му стана отнесен, той се взираше надолу по пътя, а лицето му не изразяваше абсолютно нищо. — Лошо. Плюх си на петите и се магнах оттам, ала той не престана. На другия ден едно дете в училище каза, че е трябвало да приспят вълка.

Вдигнах поглед към Дерек.

Той продължи да говори, без да откъсва очи от пътя:

— Върнах се вкъщи и грабнах вестника. Страницата със случката липсваше. Татко бе прочел първо нея. Бе разбрал какво е станало, но не ми каза нищо. Видя, че през онази нощ бях разстроен и вероятно си е казал, че това е достатъчно наказание за постъпката ми. Така че отидох в супера и купих един вестник. Беше истина.

Кимнах с глава, не знаех какво да кажа.

— „Внезапна, непровокирана от нищо агресия към хората“ — издекламира той, сякаш думите са били на устата му през цялото време. — Обикновено вълците не реагират така. Всички истории за големия лош вълк са пълна измислица. Да, те са хищници и са опасни. Но не искат да имат нищо общо с хората, ако това не се налага. Изключения правят случаите, когато вълкът е болен, когато умира от глад, или защитава територията си. Аз бях вълк единак, влязъл в територията на глутницата. Онзи вълк бе водачът. Негово задължение беше да защитава глутницата си. И заради това е бил убит.

— Ти не си бил виновен.

— Това не е извинение. Татко ми бе разказвал за вълците. Знаех как се държат. Виждал съм го и при другите момчета, другите субекти.

— Помниш ли ги? Саймън не беше убеден, че си ги спомняш.

— Да, помня ги. — Както вървеше, той започна да се разтрива отзад по тила, после ме погледна. — Умори ли се?

— Малко.

— Сигурно вече сме близо. Така че, въъ.

Сякаш затърси какво да каже. Надявах се да продължи да разказва за себе си или за върколаците, ала когато най-последно проговори, ме попита:

— Онова специалното училище, което посещавах. Театър ли учиш там?

— Аз съм в групата за театрално изкуство. Но ние учим и общообразователните предмети — математика, английски език, естествени науки.

Преминахме към по-простички неща и разговаряхме за тях през останалата част от пътя.

Стигнахме до близкия град и намерихме автогарата — всъщност това бе цветарски магазин, в който продаваха и автобусни билети. Отново опитахме да ползваме намалението за ученици и този път успяхме, точно както стана и в Бъфалоу. Мила родна картинка.

Останаха ни малко пари, както и повече от два часа до тръгването на автобуса. Какво щяхме да правим с времето и парите ли? Куркаците ни стомаси дадоха отговор на този въпрос.

Вече се мръкваше, макар че бе твърде рано, за да се стъмни съвсем, така че никой не обръщаше внимание на момичето и момчето, които се шляеха наоколо. Отдалечихме се на няколко преки, докато

търсехме откъде да си вземем евтина топла храна. Обонянието на Дерек ни отведе до един китайски ресторант за бързо хранене. За жалост, явно бе доста популярен и пред него се извиваше дълга опашка. Когато той отиде до касите, аз седнах на една свободна маса.

Опашката едва се помръдваше, а в закусвалнята бе горещо и задушно. Не след дълго клепачите ми натежаха.

— Уморена ли си, мила?

Изправих глава и видях, че до масата стои възрастна жена в жълто палто. Тя ми се усмихна. Аз също и се усмихнах.

— Имаш ли нещо против да седна за малко? — И тя посочи празния стол срещу мен.

Хвърлих поглед към Дерек, пред него имаше още петима души.

— Когато младежът дойде, ще стана — увери ме тя. — Тук има ужасно много хора, нали?

Кимнах ѝ и направих жест с ръка да седне. Тя седна.

— Имам правнучка на твоята възраст — каза жената. — Предполагам, че си на четиринайсет.

— Правилно — отвърнах аз с надеждата, че гласът ми не звучи много напрегнато. Не биваше да отговарям на никакви въпроси, не биваше, дори ако давах грешни отговори, но не знаех как да постъпя. Погледнах към Дерек за спасение, ала той усърдно четеше дъската с менюто.

— В девети клас ли си?

— Да.

— А кой е любимият ти предмет, мила?

— Театър.

Тя се засмя.

— Не съм го чувала. Нещо като актьорско майсторство ли е?

Аз ѝ обясних и докато разговаряхме, усетих, че се отпускам. Свършихме с темата за възрастта и училището, но тя не ми задаваше никакви лични въпроси — дори не ме попита за името. Беше просто една възрастна дама, на която и се говореше, а това за мен бе приятно разнообразие.

Бъбрихме си, докато пред Дерек не бе останал само един човек. После на масата зад мен избухна весел смях. Обърнах се и видях две двойки, година-две по-големи от мен. Момичетата подметнаха нещо с отвращение. Едното момче имаше червено лице и се смееше глухо.

Другото не си правеше труда да сдържи смеха си и се превиваше на две.

И четиримата гледаха към мен.

Целият ресторант гледаше към мен.

Беше като кошмар, в който децата в училище ти се присмиват, а ти продължаваш да вървиш по коридорите и не знаеш защо ти се смеят, а после осъзнаваш, че си без панталони. Бях сигурна, че панталоните ми са на мен. Единственото, за което можах да се сетя, бе черната ми коса. Не беше чак толкова зле, нали?

— О, мила — прошепна старицата.

— К-какво има? К-какво съм направила?

Тя се наведе към мен, очите ѝ блестяха... Сълзи? Защо ще...?

— Извинявай — каза. — Аз само... — Тя тъжно изви устни в усмивка. — Исках само да си поприказваме. Ти изглеждаше толкова добро момиче.

Зърнах Дерек, който вече бе напуснал опашката и идваше към мен, като се мръщеше на хихикащите се момчета. Жената стана и отново се надвеси над масата.

— Беше ми приятно да поговорим, мила.

Тя постави длан върху моята ръка... и ръката ми премина през дланта ѝ.

Скочих на крака.

— Извинявай — повтори тя.

Лицето ѝ бе толкова тъжно, че ми се щеше да ѝ кажа, че всичко е наред, че вината е моя. Но преди да успея да изрека и дума, тя изчезна и единственото, което чувах, бе смехът около мен, подмятания от рода на „луда“ и „шизо“, стоях, без да помръдна, сякаш краката ми бяха вкопани в пода; тогава Дерек ме хвана за ръката толкова нежно, че едва усетих докосването му.

— Хайде — каза.

— Да — викна присмехуликът. — Според мен пропускът на гаджето ти изтече.

Дерек бавно вдигна глава и изви устни по познатия ми начин. Стиснах го за ръката. Той запримига и кимна. Когато тръгнахме да си ходим, другото момче подхвърли:

— Сваляш мацки от психото ли? — Той поклати глава. — На това му викам да си отчаян.

Мога да се закълна, че докато минавахме покрай витрината, нямаше посетител в ресторанта, който да не ни гледа. Улових няколко погледа: в тях се четеше съчувствие, жалост, антипатия, отвращение. Дерек мина откъм витрината, като преграда между мен и останалите.

— Не биваше да го правят — каза. — Хлапетата — да. Те са идиоти. Но възрастните не биваше да се държат така. Какво от това, че може да си умствено разстроена?

Той ме отведе до паркинга и спря в самия му край, в сянката на съседната сграда.

— Повече няма да ги видиш — успокои ме той. — А ако се отнасят с някой, който наистина е с умствено разстройство по същия начин, не би трябвало да ти пука за тях. Шепа малоумници.

Нищо не казах, само се взирах в паркинга и треперех. Той се въртеше около мен, като се опитваше да ме предпази от вятъра.

— Т-трябва да тръгваме — казах аз. — Ти трябва да се нахраниш. Съжалявам.

— За какво? Задето си говореше ли? Какво от това? Всички го правят. Не би трябвало да им прави впечатление.

— А ти?

— Разбира се. Не е моя работа. Аз...

— ... не би се смял така. Знам. Но не може да не ти направи впечатление. Вероятно ще се направиш, че не забелязваш, но ще си мислиш за това и какво му има на човека, който го прави, дали няма да му хрумне да извади оръжие или... — Обвих ръце около себе си. — Говоря глупости. Но ти знаеш какво искам да кажа. Седях си в ресторанта и разговарях с някого, без да разбера, че това е дух.

— Ще започнеш да ги разпознаваш.

— Как? Те приличат на живи хора. Говорят като тях. Разбираш едва когато преминат през стената, но не и преди това. Нима трябва да престана да разговарям с непознати? Да не обръщам внимание на хората, които срещам? Това ли е нормалното поведение? — Тръснах глава. — Пак се разбъбрих. Извинявай, че въвлякох и теб в проблемите си.

— Нима мислиш, че ми пука? — Той се опря с едната си ръка на стената и се надвеси над мен. — Ще се научиш. Другите некроманти са се научили.

Просто трябва да разбереш какъв е номерът.

— Преди да ме заключат ли?

— Като поскиташ още малко по пътищата и си поговориш самичка в ресторантите, с удоволствие ще поискаш да те заключат където и да е, стига да има меко легло и горещ душ.

Успях да се усмихна.

— В момента съм съгласна и на топла храна.

— Какво ще кажеш за горещ шоколад?

— Моля?

— На път за насам зърнах едно от онези кафенета, по подобие на „Старбъкс“. Широки фотьойли, камина. Вътре нямаше много хора. В този град кафето едва ли струва по пет долара.

Представих си как съм се свила във фотьойла пред огъня и си посръбвам от огромната чаша с димящ шоколад. Усмихнах се.

— Готово — каза той. — Ще си поръчаме и препечени курабийки или сладкиши. Истинска вечеря, при това хранителна. Мисля, че беше натам.

И ние тръгнахме.

Кафенето се намираше на една и съща улица с цветарския магазин. Заради сковаващия студ се постарахме да стигнем до него възможно най-бързо. Минахме направо през два паркинга и зърнахме едно игрище, което също щеше да съкрати пътя ни. Понечих да премина на другата страна на улицата, но Дерек ме спря.

— Това не е място, на което би искала да попаднеш посред нощ.

Той, разбира се, имаше право. Мястото изглеждаше съвсем безобидно — тясна залесена ивица с люлки и катерушки и с голям център за игра в дъното, — но между детските съоръжения и дърветата имаше много тъмни участъци. След залез-слънце, когато хлапетата се прибираха у дома си, то се превръщаше в идеално свърталище за по-големите и по-опасни деца.

Дерек огледа внимателно парка и прецени посоката на вятъра.

— Няма никой — каза най-после той. — Да тръгваме.

Затичахме се към отсрещния тротоар. Когато излязохме на открито, вятърът ни захапа злобно и настървено. Люлките се поклащаха и скърцаха. Докато ги отминавахме, внезапен порив на вятъра ме блъсна отпред. Аз залитнах и изстенах, а устата ми се напълни с пясък, който вятърът бе вдигнал от земята и бе запратил право в лицето ми. Докато се въртях объркано, Дерек стрелна глава нагоре. Изплюх пясъка и се обърнах към него. Той бе застинал неподвижно с вдигнато нагоре лице.

— Какво надушваш? — попитах.

— Не съм сигурен... мислех, че... — Вятърът промени посоката си и ноздрите му потрепериха. Очите му се разшириха. — Бягай!

Той ме блъсна и аз хукнах да бягам. През последните дни правех главно това — „бягах от опасностите“ толкова често, че мозъкът ми автоматично включваше краката ми на бързи обороти и аз забравях за болките в стъпалата си.

Дерек тичаше след мен и аз чувах стъпките му.

— Клоуи! — изкрещя той, когато на пътя ми се изпречи нечия фигура.

Дерек ме сграбчи за раменете и преди да спра напълно, стъпалата ми се отлепиха от земята. Той подпря и мен, и себе си на пластмасовата пързалка. Един мъж прегради пътя ни. Друг се появи от обратната посока. И двата пътя за бягството ни бяха отрязани. Дерек огледа детската пързалка, ала пред нас се издигаше здрава стена от пластмаса висока три метра. На още три метра встрани имаше пожарникарска кула, ала тя нямаше да ни е от полза.

Мъжете изглеждаха на по двайсетина години. Единият бе висок и слаб, с дълга до якичката руса коса. Носеше карирано яке и ботуши и очевидно не си бе правил труда да се бръсне последните няколко дни. Другарят му беше по-нисък и набит, мургав и тъмнокос. Носеше кожено яке и маратонки.

Не изглеждаха като типовете, които се навъртат из градинките и преджобват децата за цигари и пари. Приличаха на хора, които посещават автомобилни състезания и досаждат на момичетата, като ги разпитват за имената и телефонните им номера.

Не изглеждаха пияни. Вървяха в права линия и гледаха с ясен поглед, а очите им блестяха в мрака като...

Дръпнах се назад.

Дерек ме стисна здраво за раменете, наведе се напред и прошепна:

— Върколаци.

Двамата върколаци спряха на няколко метра от нас.

— Само минаваме оттук — каза Дерек с твърд глас. — Ако това е ваша територия...

Русият го прекъсна със смях:

— Наша територия ли? Чу ли го, Рамон? Интересува се дали това е наша територия.

— Знам, че сте върколаци и ми е ясно...

— Върколаци ли? — провлечено попита Рамон. — Върколаци ли каза той?

Русокосият вдигна пръст към устните си в едно преиграно „Шшшт!“ и обърна главата си към мен.

— Тя знае — каза Дерек.

— Тц, тц, тц. Не е по правилата, паленце. Нали не разказваш на всичките си гаджета какви сме? Не казвай дори на най-хубавките. Татко ти не те ли е научил на това? Впрочем, кой е баща ти?

Дерек не отговори.

— Той е Каин — заяви Рамон.

— Така ли мислиш? — Русокосият присви очи и наклони глава на една страна. — Може и да е.

— Ако бе срещал повече такива, Лиъм, сега нямаше да питаш. Този — и той посочи към Дерек — е истински Каин. Такива като него имат три общи черти. Големи колкото къща. Грозни като окаляна ограда. Тъпи като галоши.

— Тогава той не е... — обадох се аз, преди Дерек да ми изшътка. Лиъм пристъпи по-близо до нас.

— Каза ли нещо, сладурано?

— Само минаваме оттук — отвърна Дерек. — Ако това е ваша територия, извинявайте...

— Чу ли това, Рамон? Той се извинява. — Лиъм направи още една крачка към нас. — Нямаме представа на чия територия сте, нали?

— Не. Не ви познавам. Ако трябва, ще...

— Това е територия на Глутницата.

Дерек поклати глава.

— Не, Глутницата се намира в Сиракюз.

— Мислиш, че са завладели само един град? — учуди се Рамон. — Целият щат Ню Йорк е техен.

— Нали знаеш как постъпва Глутницата с нарушителите? — попита Лиъм. — Татко ти сигурно ти е показал снимките.

Дерек мълчеше.

— Знаеш ли за кои снимки говоря? — настояваше Лиъм. — На последния, нарушил територията на Глутницата.

Дерек продължаваше да мълчи.

— Баща ти не те е обичал много, нали? Щото ако те обичаше, щеше да ти ги покаже, за да не направиш грешката, която правиш в момента. Последният път, когато някакъв помияр се доближи твърде много до Глутницата, бил накълцан с електрическа резачка. После го фотографирали, а снимките разпространили като предупреждение за останалите.

Стомахът ми се обърна. Стиснах очи, докато образът във въображението ми изчезне. Говорех така, за да ни изплашат... и успяха — поне с мен. Сърцето ми кълтеше в гърдите толкова силно, че бях сигурна — те също го чуват. Дерек ме стисна за рамото, за да ме успокои.

— Не, не съм виждал никакви снимки. Но благодаря за предупреждението. Ще...

— Кой е твоят баща? — попита Рамон. — Закари Каин ли? Ти си по-тъмен, но приличаш на него. Пък и си на подходящата възраст. А това обяснява защо не те е възпитал правилно.

— След като е мъртъв и така нататък — додаде Лиъм. — Но ако е бил Зак, би трябвало да си предупреден да не се доближаваш до територията на Глутницата.

— Така ли? — попита с равнодушен глас Дерек.

— Нима не знаеш как умря баща ти? Тъпакът решил да се присъедини към въстанието против Глутницата и го заловили. Измъчвали го до смърт точно там, в Сиракюз. — Той хвърли поглед към Рамон. — Мислиш ли, че са използвали електрическата резачка?

— Щом като Глутницата е толкова безпощадна, защо и вие сте на нейна територия? — намеси се Дерек.

— Може би и ние сме от Глутницата.

— Тогава не бихте говорили така: „тяхната“ територия, „те“ ще направят това, ще сторят онова.

Лиъм се засмя.

— Я, гледай ти. Един Каин с мозък. Сигурно си го наследил от майка си.

— Искаш ли да знаеш защо сме тук? — започна Рамон. — Заради мисия на милосърдие, а молещите за милост сме самите ние. Виждаш ли, миналата година се сближихме с онова хлапе от Австралия. Но много скоро разбрахме защо е напуснал дома си.

— Ядеше хора — заяви Лиъм.

— Яд-дял е хора? — не исках да го изговарям на глас, но думите сами се изплъзнаха от устата ми.

— Отвратителен навик. Виж, да ловуваш хора? Да ги убиваш? — Той се усмихна. — Това поддържа спортната форма. Но чак пък да ги ядеш? Не ми е в стила. Е, ако не броим оня път в Мексико.

Дерек го прекъсна:

— След като са разрешили на вас да минете през тяхната територия, значи ще пропуснат и мен. Не правя нищо лошо.

— Може ли да си довърша разказа? — настоя Рамон. — Значи така, австралийчето хич не беше дискретен по отношение на лошия си навик.

Глутницата подочу за него. И сега трябва да знаете, че и тримата сме в списъка им.

— А оня чешит се скри в миша дупка — продължи Лиъм, — като ни остави ние да оперем пешкира. Глутницата не се интересува дали ядем хора или не. На няколко пъти сме се сблъскали с нея, така че, що се отнася до тях, изразходвахме всичките си номера. Веднъж вече настигнаха Рамон. За щастие той се измъкна. Поне по-голямата част от него.

Рамон вдигна нагоре ризата си. Хълбокът му бе нашарен с белези на заздравяващи рани, каквито бях виждала само благодарение на специалните ефекти във филмите.

— И сега сте се запътили към Сиракюз за среща с Глутницата — предположих аз. — За да се изясните.

— Точно така. Такъв беше планът ни. Но това е като руска рулетка. Ние коленичим и се оставяме на тяхната милост, но може никога да не се изправим отново. Тогава ни се отвори невероятна възможност.

Той погледна към Рамон, който кимна с глава. В първия миг никой от тях не каза и дума. Лиъм самодоволно се усмихваше и мълчеше.

— Каква възможност? — най-последно попитах аз, тъй като бях убедена, че Дерек няма да го направи.

— Допишка ми се. На около пет километра северно от тук. Спрях встрани от магистралата, слязох от колата и познайте какво надуших!

— Мен — отвърна Дерек.

— Отговорът на нашите молитви. Един Каин? — Лиъм поклати глава. — С какво сме заслужили подобно благодеяние? Глутницата ненавижда всички Каин. Смята ги за шепя неандерталци, които са толкова глупави, че винаги попадат в беда. Ако те предадем на Глутницата и им кажем, че тъкмо ти си онзи, който похапва хора...

Усетих как зад мен Дерек се размърда.

— Каниш се да тръгваш, така ли, пале? Би било невъзпитано. Ако избягаш, ще хванем момичето ти и ще я държим докато не решиш да се върнеш и да ме изслушаш.

Дерек застина на мястото си, но с гърба си усещах как сърцето му бие, чувах как накъсано вдишва и издишва, докато се мъчи да запази спокойствие. Ръката ми се плъзна, мушна се в джоба и сграбчи ножа. Дерек отново ме стисна за рамото и го разтърка.

— Всичко е наред — прошепна той. — Всичко е наред. — Ала сърцето му продължаваше яростно да бие, което ми говореше, че нищо не е наред.

— Ами, да — обади се Лиъм. — Ще стане много добре. Глутницата не са никакви чудовища. Горкото сираче е сгрешило. Но повече няма да прави така. Те ще разберат. Той сигурно има... — погледна към Рамон. — Петдесет на петдесет?

Рамон помисли и кимна с глава.

Лиъм отново се обърна към нас.

— Шансът му да оцелее, е петдесет на петдесет. Но дори да няма никакъв шанс, те ще приключат бързо. Няма да използват електрически резачки.

— Защо ни разказвате всичко това? — попитах аз. Сякаш наблюдавах класическа сцена от филм с Джеймс Бонд, в която злодеят обяснява на Бонд как ще постъпи с него, като му дава време да измисли план за бягство. Надявах се и Дерек да направи същото. Нямах да съм му от голяма помощ с върколаците, но поне можех да му спечеля малко време.

— Добър въпрос, сладурче. Защо не го наградим на мига, не го метнем в автомобила и не го закараме право при вълците в Сиракюз? Защото Водачът не е глупав. Ако му подхвърлим непознато момче, което скимти и хленчи, че не е направило нищо, може да се вслуша в думите му. Виж, има само един начин планът ни да успее. Приятелят ти трябва да дойде и доброволно да си признае.

— Да, бе! — изсумтя Дерек.

— Не ти харесва планът ни?

Дерек го стрелна с очи.

Лиъм въздъхна:

— Добре тогава. Ще го направим по втория начин. Ще те убием и ще се позабавляваме с приятелката ти.

— Аз ще го убия — предложи Рамон. — Ти можеш да се заемеш с момичето. За мен е твърде млада.

Лиъм се ухили.

— Харесвам ги младички.

Той ме огледа от горе до долу, а от изражението му космите на главата ми се изправиха. Дерек стискаше рамото ми като с менгеме.

— Остави я, тя няма нищо общо — изръмжа той.

— Как пък не — оголи зъби Лиъм. — Надявах се да го кажеш. Без съмнение ще ми хареса да предложи на Глутницата жертвен агнец. Но малка хубавица като тази тук, която знае всичко? Това е... — и той се усмихна, — много сладко.

Той ме погледна така, че аз се сгуших в Дерек, а ръката ми стисна ножа още по-силно. Лиъм отново пристъпи напред, Дерек ме обгърна с ръка, а стомахът му завибрира.

Лиъм протегна ръката си към мен. Дерек се напрегна и онзи се отдръпна, после пак се протегна, като наблюдаваше как ще реагира и щом Дерек се напрегна отново, той започна да се смее и се смя дотогава, докато и Рамон не избухна в смях.

— Скивай — каза Лиъм. — Мисля, че палето си е намерило самка. Колко хубаво! — Той се наведе към Дерек и понижи глас. — Няма да се получи. Никога не се получава. Защо просто не ми я дадеш и аз ще ти помогна да го преодолееш. Ще те заболи, но поне ще стане бързо. Това е най-добрият начин.

Дерек ме избута зад себе си. Върколаците виеха от смях.

— Според мен отговорът му е „не“ — забеляза Рамон.

— Не я замесвай в това — повтори Дерек.

Лиъм поклати глава.

— Как бих могъл? Погледни я само. Толкова е крехка и красива с големите си сини очи, които гледат тъй уплашено. — Той надникна иззад Дерек и насочи поглед към мен. — Черната коса не и отива. Надушвам боята. Какъв е естествения ѝ цвят? Обзалагам се, че е руса. Има вид на русокоска.

Като го погледнах, всичко вътре в мен се преобърна.

— Ако тръгна с вас ще я пуснете да си върви — предложи Дерек.
— Нали?

— Не — прошепнах аз.

— Разбира се, че ще я пуснем — отвърна Лиъм.

— Дерек — прошепнах аз.

Той протегна ръка зад гърба си, като ми направи знак да мълча. Беше номер. Той имаше план. Със сигурност имаше някакъв план.

— Да се споразумеем — каза Дерек.

— Да се споразумеем ли? — засмя се Лиъм — Няма да преговаряме с теб, пале.

— Само в случай че искате да ви съдействам. Ще дойда с вас, но първото, което ще направим, е да я качим на автобуса. Щом видя, че тръгва и е в безопасност, целият съм ваш.

— Хмм. — Лиъм се извъртя на петите си. — Интелигентността ти не е ли мъничко обидена, Рамон?

— Така е — отвърна Рамон и излезе напред.

— Ти каза, че ще я освободиш.

— И ще го направим. Щом изпълниш своята част от уговорката. Но дотогава тя остава като допълнителна гаранция. Не се притеснявай, добре ще се грижим...

Дерек се стрелна напред с такава бързина, че и двамата се сепнаха. Той сграбчи Лиъм за ризата и го запрати към Рамон. Двата мъже паднаха на земята.

— Бягай — каза Дерек.

Измъкнах ножа от джоба си.

— Бягай!

Той ме бутна напред и аз полетях. Затичах се, но не много бързо, отдалечих се на безопасно разстояние, като държах ръката си върху оръжието и сегиз-тогиз хвърлях поглед през рамо, понеже не исках да изоставям Дерек сам.

Дерек хвана Рамон, блъсна го в стоманената пожарникарска кула и главата му силно издрънча.

Лиъм се втурна към Дерек. Докато Рамон лежеше неподвижно на земята, двамата с Дерек се изправиха един срещу друг и започнаха да се дебнат. Лиъм отново се втурна напред и Дерек се изви, но Лиъм го хвана отзад за суичъра, дръпна го и го запрати с все сила.

Дерек се търколи на земята. Лиъм се стовари върху него, а Дерек се мъчеше да се изправи, хриптеше и пъшкеше, пълзеше в пръстта. Аз се обърнах, готова да се затичам обратно. Ала в същия миг Дерек скочи на крака и хукна да бяга.

Носехме се на зигзаг през неосветен промишлен район, а Лиъм ни следваше по петите. Стигнахме до жилищен комплекс и той изостана, сякаш не искаше да го видят как гони две деца. Беше на стотина метра след нас и очевидно се канеше да скъси дистанцията помежду ни, когато навлязохме в по-уединено място.

На отсрещната страна на комплекса имаше пазарен център на открито. Когато стигнахме до него, погледнахме назад и видяхме, че Лиъм вече го няма. Продължихме да тичаме и стигнахме до още един пазар, две пресечки по-нататък, зад една затворена фурна.

Облегнах се на хладната тухлена стена, за да си поема дъх.

— Искаше да вземаш уроци по самозащита? — задъхано попита Дерек.

Кимнах с глава.

— Ето първият урок, който ни даде нашият баща: ако се изправите срещу по-силен противник, при първа възможност го изненадайте с някоя маневра. — Той се наведе към ухото ми. — И си плюйте на петите.

Напуши ме смях и зъбите ми престанаха да тракат. Поех си дълбоко въздух и се отпуснах, подпряла гръб на стената.

— Значи той е силен колкото теб? — попитах.

— Не знам какво са поправяли онези учени в мен, но явно не е била силата ми. Той може и да е по-дребен, но ми е равен по сила и има повече опит в битките. Претърпях сериозно поражение — призна си Дерек и избърса пясъка от брадата си. — Не само ти имаш нужда от тренировки. Баща ми ме научи да използвам силата си в своя полза. Но това не ми помага в битките с други върколаци.

Той разкърши рамене и отметна мокрия от пот кичур коса от очите си.

— Поемаме си дъх и продължаваме. Щом разбере, че ни е изгубил, той ще се върне и пак ще хване следата ни.

— Аз съм добре — отвърнах и се изправих. — Тръгваме, когато кажеш.

Над главите ни нещо шавна. Преди да успея да вдигна поглед нагоре, Лиъм скочи от покрива. Приземи се на краката си точно зад Дерек.

— Твоят приятел още не е готов да си ходи, хубавице. Най-напред трябва да свършим една работа.

Лиъм удари Дерек и той се олюля, от устата му шурна кръв. Аз затърсих ножа, ала той се бе скрил в гънките на джоба ми. Докато го измъкна навън, Дерек бе върнал удара на Лиъм и сега двамата се търкаляха на земята, като всеки се стараяше да притисне другия.

Колко ли подобни сцени бях гледала на кино? Дори бях написала няколко. Но по филмите сякаш всичко ставаше на забавен каданс, за разлика от настоящата жива сцена с участието на Дерек, за когото знаех, че е в голяма опасност. Пред очите ми се бе развилняла вихрушка от юмруци, ритници, пъшкане и охкане, примесени с кръв. Най-много от всичко ме впечатли кръвта, която се разпръскваше във всички посоки и се стичаше по телата им, докато аз тичах ту насам, ту натам с ножа в ръка.

Спомних си за всички случаи, когато седях сред публиката и освирквах глупавата, безполезна героиня, която гледа боя отстрани без да прави нищо, стиснала оръжието си в ръка, докато пребиват приятеля и. Знаех, че трябва да помогна на Дерек. Знаех, че е в беда, че по-голямата част от тази кръв, от пъшкането и ръмжането, идват от него. Не се страхувах да използвам ножа. Дори исках да го вкарам в действие. Ала не ми се предоставяше възможност. Юмруци, ритници, тела се мятаха безразборно и всеки път, когато ми се стореше, че мога да се вмъкна между тях, вместо Лиъм, пред мен се изпречваше Дерек и аз бързо се отдръпвах, за да не го пробода.

После Лиъм изправи Дерек на колене, сключил ръка около гърлото му, докато с другата го стискаше за косата. Дръпна главата му назад и пред очите ми се появи момичето в гората до паркинга за камиони, чието гърло бе прерязано и този път не се поколебах, изтичах до Лиъм и забих ножа в бедрото му до самата дръжка.

Лиъм нададе зверски вой и ме удари. Аз политнах във въздуха, все още стискайки острието в ръка. Чух как Дерек извика името ми и тялото ми се блъсна в стената. Главата ми издрънча в тухлите. Светлината на прожекторите над мен се разлетя на безброй светлинки.

Преди да падна на земята, Дерек ме сграбчи във въздуха.

— Д-добре съм — казах аз и го отблъснах.

Задържах се на крака, олюлях се, после пак се закрепих.

— Добре съм — казах аз, този път по-уверено.

Озърнах се. Ножът беше паднал до мен. Грабнах го.

Лиъм лежеше зад Дерек, гърчеше се на земята и когато се опита да спре кръвта, изръмжа. Ние побягнахме.

Този път никой не ни преследваше, но това нямаше значение. Продължавахме да тичаме със съзнанието, че веднага щом има възможност, Лиъм ще се втурне по петите ни.

— Трябва да ти намерим тоалетна — рече Дерек, когато завихме покрай една сграда.

— На мен ли? Аз...

— Трябва да те отведе до някоя тоалетна.

Затворих уста. Явно Дерек беше в шок и имаше нужда от същото, за да се почисти и да провери до каква степен е пострадал.

— Той ще ни проследи — казах. — Трябва да го заблудим.

— Знаем. Мисля по въпроса.

Започнах да си припомням всеки филм с бегълци, който съм гледала, в който героите заблуждават преследващите ги кучета. На пътя ни се изпречи огромната локва, останала от дъжда, зърнах и запълнената с боклуци канавка и забавих темпото. Локвата се простираше поне на три метра пред нас. Хрумна ми нещо.

— Качи се на бордюра и се движи по него — предложих аз.

— Моля?

— Просто го направи.

Затичахме се по протежение на бордюра и стигнахме до вратата на малък жилищен блок. Поведох Дерек нататък и дръпнах дръжката на бравата. Беше заключена.

— Можеш ли да я счупиш? — попитах аз.

Той изтри изцапаните си с кръв ръце и я сграбчи. Опитах се да го огледам добре и да видя доколко го е наранил Лиъм, ала беше толкова тъмно, че виждах само петна кръв по него — по лицето, по ръцете, по блузата му.

Той дръпна по-силно и вратата се отвори. Влязохме, пообиколихме и отново излязохме навън.

— Сега ще се върнем по същия път, по който се придвижихме дотук — казах аз. — По бордюра. Точно откъдето дойдохме.

Стигнахме до локвата и аз спрях.

— Ще прегазим през нея.

Дерек кимна с глава.

— Така че, като ни проследи и стигне до това място, той ще помисли, че сме влезли в блока и няма да се досети, че сме се върнали по стъпките си. Умно.

Нагазахме до глезените в леденостудената вода, която сякаш изми и последните останки от стреса в душата на Дерек. Щом стигнахме до отсрещния бряг, той ме поведе по вятъра, за да не може Лиъм да ни надуши. После ме вкара в едно кафене. Вътре имаше двама-трима посетители — всички се бяха скупчили в ъгъла около бара. Дори не вдигнаха глави да ни погледнат, когато се втурнахме право към тоалетната.

Дерек ме дръпна в мъжката и заключи вратата. Вдигна ме върху плота и преди да успея да кажа нещо, си изми хубаво ръцете и си нави ръкавите до лактите, сякаш се готвеше за хирургическа операция.

— Тъ, Дерек...?

Той намокри една хартиена кърпа, хвана ме за брадичката, повдигна лицето ми и го избърса.

— Дерек? Аз не съм наранена.

— Цялата си в кръв.

— Но това не е моята кръв. Честна дума. Тя е от...

— От върколака. Знам. — Той взе ръката ми и започна да я почиства. — Затова трябва да я избърша.

— Дерек? — Наведох се, за да видя лицето му. — Добре ли си?

Той продължи да търка ръката ми с кърпата.

— Съществуват два начина да се превърнеш във върколак. По рождение, или ставаш такъв, когато те ухапе върколак. Ако слюнката му навлезе в кръвообращението ти, заразява те като вирус.

— И кръвта ли?

— Според татко става само със слюнка. Възможно е да е сгрешил, а ти имаш ранички и драскотини и цялата си в кръв.

Наистина имах няколко ранички и драскотини, както и петънца от кръв, но замълчах и го оставих да ме почисти.

Докато Дерек се занимаваше с мен, аз се опитах да установя до каква степен е наранен той. По издрасканите му страни бе полепнал пясък. Носът му беше в кръв. Дали не беше счупен? Едното му око посиняваше. Дали онова петънце в ъгълчето му не беше кръв? Устната му бе разцепена и подута. Дали зъбите му си бяха на мястото. Дали не му липсваше някой?

— Стига си се въртяла, Клоуи.

Не можех да остана неподвижна. Неговите рани очевидно изискваха повече грижи от моите, ала нямаше смисъл да споря, докато той не приключи.

Накрая, когато бе изтъркал и най-малкото петънце кръв от мен, както и два пласта кожа, аз се обадох:

— Добре, а сега да се заемем с теб.

— Съблечи си якето и суичъра.

— Дерек, аз съм чиста. Повярвай ми. Никога не съм била толкова чиста.

— Имаш кръв по маншетите си.

Докато събличах якето, ципът се закачи за колието ми.

— Закачи се... — започнах аз.

Дерек дръпна якето... и верижката се скъса, а медальонът падна. Той изруга и го улови във въздуха.

— ... за колието ми.

Той отново изруга, после каза:

— Извинявай.

— Онова момиче ми го дръпна — излъгах аз. — Вероятно закопчалката се е разхлабила. Не е кой знае какво.

Той хвърли поглед към медальона в ръката си.

— Преди не беше ли червен?

През последните два дни не го бях поглеждала — нямах огледало, а той бе скрит под блузата ми. И преди смятах, че цветът се е променил, ала сега промяната бе очевидна — той бе станал почти син.

— Аз... мисля, че е нещо като талисман — казах. — Даде ми го мама, за да ме пази от караконджули — от духове.

— Хм. — Той се взря в него, поклати глава и ми го върна. — Тогава по-добре да е у теб.

Мушнах го в джоба си, на дъното, където щеше да е в безопасност. После свалих суичъра си и навих ръкави нагоре. По мен нямаше кръв, ала Дерек ме накара да си измия ръцете.

— Добре, а сега може ли да се погрижим за момчето, което всъщност се би? Имаш доста кръв по себе си. Мисля, че по-голямата част от нея е от носа ти.

— Така е.

— Няколко пъти те удари по гърдите. Как са ребрата ти?

— Сигурно са натъртени. Нищо трагично.

— Свали си ризата.

Той въздъхна — сега аз бях тази, която се суетеше.

— Ако искаш, ще изляза, за да можеш сам да се погрижиш за себе си.

— Нее.

Той си съблече суичъра, сгъна го и го остави на плата. Нямахте петна по-надолу от яката, докдето се бе стичала кръвта от носа и устната му. Сигурно е нормално, когато се биеш с юмруци, а не използваш оръжие.

Заяви, че ребрата вдясно го болят при допир, но, честно казано, аз не можех да направя разлика между натъртено и счупено. Дишаше добре, а това бе най-важното.

— Добре, да видим носа ти. Счупен ли е? Боли ли те?

— Дори да е счупен, не можеш нищо да направиш.

— Дай да видя очите ти.

Той изръмжа, ала не се възпротиви. Кръвясалото ъгълче вече се проясняваше, а не виждах други наранявания. Но синината щеше да си остане. Когато му го казах, той само изсумтя. Намокрих нова хартиена кърпа.

— Бузата ти е изцапана. Нека да...

— Не.

Той ме хвана за ръката, преди да докосна лицето му. Взе кърпата и се наведе към огледалото, за да се избърше. Наблюдавах го, като се мъчех да не трепна. Чакълът го беше ожулил здраво по едната страна.

— Ще трябва да се погрижиш за това.

— Да.

Той се погледна в огледалото с каменно лице, но щом видя, че го гледам, извърна лице и отстъпи встрани. Подадох му друга влажна кърпа и той избърса врата и деколтето си, по които имаше кафеникави петънца от изсъхнала кръв.

— Остана ли малко от дезодоранта? — попита той.

Аз го измъкнах от джоба на якето си и го поставих на плата. Той продължи да се мие.

— Когато бяхме при люлките — захванах аз, — когато преговаряхте, ти не говореше сериозно, нали? Като им каза, че ще тръгнеш с тях? Беше номер, нали?

Мълчанието се проточи доста дълго.

— Дерек?

Той не вдигна очи, а протегна ръка и си взе нова кърпа, като избягваше погледа ми.

— Чу ли какво казаха? — попитах.

— За кое? — вперил очи в кърпата, той я сгъна внимателно преди да я хвърли в кошчето. — Че преследват хора за забавление? Че ги ядат? — Горчивината в тона му ме прониза цялата. — Да, чух го.

— То няма нищо общо с теб.

Той вдигна поглед.

— Така ли?

— Няма, освен ако трансформацията не те превръща едновременно във вълк и селски идиот.

Той сви рамене и откъсна още хартия.

— Имаш ли желание да преследваш хора, Дерек?

— Не.

— Мислиш ли си за това?

— Не.

— А да ги ядеш? Мислил ли си?

Той ми хвърли поглед, пълен с отвращение.

— Разбира се, че не съм.

— Някога сънувал ли си, че убиваш хора?

Той поклати глава.

— Само елени и зайци. — Аз се намръщих и той продължи: — През последните години сънувам, че съм вълк. Тичам в гората. Ловя елени и зайци.

— Така. Като вълк, а не като човекоядно чудовище.

Той намокри хартиената кърпа.

— И щеше да позволиш на онези двамата да те заведат при... — млъкнах. — Глутницата. Това ли е желанието ти? Да им кажеш, че ще отидеш, а след като ме освободят, да им разкажеш цялата истина вместо... въведение? Като повод да се срещнеш с тях? Да бъдеш със себеподобните си?

— Не. Това няма никакво значение за мен. Татко казва, че е от значение само за другите върколаци. За другите момчета — защото те мразят всеки, който не е като тях. Аз ли? На мен не ми пука. Единствената причина, поради която бих искал да се срещна с

върколак, е същата, поради която ти би поискала да се запознаеш с некромант. За да си поговорите, за да получиш някаква информация, каквото и да е. За предпочитане е да го направиш с такива, които не мислят, че да преследваш хора е много забавно.

— Като тази Глутница. Те убиват човекоядците и ловът на хора не им е приятен. Това ли си мислеше? Че можеш да отидеш при тях и че те ще ти помогнат? Когато те попитах дали си чул двамата главорези, имах предвид точно тази част, която засягаше Глутницата. Какво щели да ти направят. Как убивали върколаци с електрическа резачка и тъй нататък.

Дерек изсумтя.

— Значи не вярваш в това — кимнах с глава и се успокоих. — Никой не би повярвал. Че нарязват някого с електрически трион и разпространяват фотографии на жертвите си. Просто искаха да те изплашат.

— Не е така. Сигурен съм, че има фотографии. Сигурен съм също така, че онези двамата вярваха, че Глутницата е накълцала някого. Но фотографиите сигурно са подправени. С помощта на специални ефекти и грим, нали така?

— Да, но защо им е да го правят?

— Поради същата причина, която ти току-що спомена. За да плашат хората. Лиъм и Рамон мислят, че Глутницата наистина го е направила, ето защо гледаха да не навлизат в тяхната територия. Идеята не е никак лоша.

— Би ли се сетил сам за това?

Погнусата се върна на лицето му.

— Не, разбира се.

— Но имаше намерение да повериш живота си в ръцете на такива, които биха се сетили. Върколаци, които си играят да съдят себеподобните си. Които изтезават и убиват други върколаци. И макар да го знаеше, щеше да отидеш при тях, щеше да се престориш, че убиваш хора и щеше да очакваш да те помилват, само защото си дете? И щеше да се примириш с тяхното превъзходство? Ами ако бяха решили, че не заслужаваш да живееш, нима щяха да бъдат прави?

Казах го със саркастичен тон. Ала когато чух бавния му отговор — много, много бавен, наистина — сърцето ми яростно заби в гърдите.

— Дерек!

Той хвърли мократа кърпа в кошчето за боклук.

— Не, нямам желание да умра, ясно?

— По-добре да нямаш.

— Нямам, Клоуи — тихо каза той. — Говоря сериозно. Нямам.

Очите ни се срещнаха и паниката, загнездила се в душата ми, се превърна в нещо съвсем друго, сърцето ми продължаваше лудо да бие, гърлото ми пресъхна.

Извърнах поглед и изломотих:

— Добре.

Той подхвана:

— Трябва да тръгваме.

Кимнах с глава и скочих на земята.

Дадох якето си на Дерек и той го облече, без да спори с мен — то покриваше петната от кръв по суичъра му. Излязохме от тоалетната и най-после хората в кафенето ни забелязаха, ала само да ни предупредят, за да я ползваме, трябва да сме клиенти на заведението.

В кафенето имаше зимна разпродажба на промоционални термоси, украсени с логото му, така че Дерек взе един термос, пълен с течен шоколад, и две мукавени чаши. Както и няколко понички за вечеря.

Но не можехме да си тръгнем към автобусната спирка просто така. Лиъм вероятно продължаваше да ни търси заедно с Рамон. Ако са ни следили достатъчно дълго, сигурно знаеха, че сме били на спирката и щяха да ни чакат там.

Криехме се зад сградите от вятъра, после зачакахме на известно разстояние от спирката, докато не видяхме автобусът да идва. От върколаците нямаше и следа. Бях сигурна, че е така, защото това бе обикновена спирка, а не автогара — ако са проследили пътя ни до цветарския магазин, най-вероятно не са разбрали, че сме влезли, за да си купим автобусни билети.

И все пак, едва когато се качихме и автобусът потегли, аз най-после се отпуснах. Пиех втората чаша шоколад, когато клепачите ми натезаха.

— Трябва да поспиш — каза Дерек.

Прикрих прозявката си.

— Няма да е дълго, нали? Около час и половина?

— Двойно повече. Пътуваме по млечния път.

— Моля?

— По пътя, който спира във всички малки градчета — отвърна той.

Взе празната чаша от ръцете ми. Размърдах се, като се опитвах да се настаня удобно. Той сви на топка суичъра ми и го подложи на рамото си.

— Хайде — подкани ме той. — Аз не хапя.

— След всичко, което чух напоследък, това е добре.

Той издаде кълколещ кикот.

— Да, така е.

Облегнах глава на рамото му.

— След няколко часа ще спиш в легло — обеща той. — Но и тук е удобно, нали?

Нима друг път нещо така обикновено, е звучало толкова прекрасно? Но като се замислих, усмивката ми се стопи и аз вдигнах глава.

— Ами ако...?

— Андрю не си е вкъщи? Или не ги е пуснал в дома си? Тогава ще намерим Саймън и ще отседнем в някой евтин мотел. Но довечера ще спим в легла. Гарантирам.

— Ще имаме и баня.

Той отново се изкикоти.

— Дадено. И баня.

— Слава на бога — успокоих се аз и отново поставих глава на импровизираната възглавница. — Ти какво очакваш с най-голямо нетърпение?

— Храната.

Засмях се.

— Разбира се. Топла храна. И аз искам същото.

— И душ. Копнея за душ.

— Е, ще трябва да се пребориш с мен за душа. Онзи мъж надуши боята ми за коса, а аз не я отмих много добре. Което обяснява защо толкова бие на очи.

— За боята. За цвета. Не исках да...

— Знам. Просто си взел първото, което ще промени вида ми. И то наистина го промени.

— Да, но не изглежда естествено. Дори онези момчета го забелязаха. Измий я и ще вземем нещо червеникаво, което да ти хареса.

Затворих очи. Тъкмо задрямвах, когато Дерек си затананика някаква мелодия, но толкова тихо, че едвам я чувах. Вдигнах глава.

— Извинявай — каза той. — Тази глупава мелодия ми е влязла в главата. Нямам представа каква е.

Аз изтананиках няколко строфи от „Мечтателят“.

— А, да — рече той. — Откъде...?

— Вината е моя. Мама ми я пееше, за да ме приспи, и снощи аз също я тананиках. Изпълняват я „Мънкис“, първата бой група в света. — Вдигнах очи към него. — Току-що изгубих и последните останки от онова, което ме правеше готина, нали?

— Нали сега не я пееш ти.

Аз се усмихнах, опрях глава на рамото му и заспах на тихото му фалшиво тананикане.

Слязохме на една от спирките по „Млечния път“. Когато Саймън каза, че Андрю живее в покрайнините на Ню Йорк, помислих, че има предвид Хъдзън Вали или Лонг Айлънд, ала автобусът ни остави в някакъв град, чието име ми бе непознато. Дерек каза, че се намираме на петдесетина километра от Ню Йорк и на два-три километра от дома на Андрю.

Може би, поради факта че бяхме вече много близо до целта, стори ни се, че изминахме разстоянието за няколко минути. Вървахме, шегувахме се, смеехме се. Ако някой преди седмица ми бе казал, че Дерек може да се шегува и да се кикоти, нямаше да му повярвам. Ала сега се бе отпуснал и изглеждаше изпълнен с енергия.

— Ей там горе е — каза той.

Движихме се по тесен път с дървета от двете страни. Не беше фермерски район. Приличаше повече на малка община, чийто къщите бяха встрани от шосето, скрити зад огради, зидове и вечнозелени храсти. Присвих очи и Дерек посочи напред.

— Виждаш ли старовремските газови лампи в края на онази уличка? При това светят, което е добър знак.

Свърнахме по алеята — лъкатушеща и залесена като шосето и почти толкова дълга. Накрая свихме зад един ъгъл и къщата се показа пред нас. Беше хубава малка вила като къщите в някой стар английски град, с каменни стени, бръшлян и градини, които след месец-два със сигурност щяха да станат прекрасни. В момента най-красивата част бе светлината, която бликаше от предния прозорец.

— Тук са — казах.

— Някой е тук — поправи ме Дерек.

Понечих да избързам напред, но той хвана ръката ми. Обърнах се и видях, че ноздрите му се бяха разширили, а очите му внимателно оглеждаха къщата. Килна глава настрана и се намръщи.

— Чуваш ли нещо? — попитах.

— Нищо. — Той се обърна и заглежда тъмната гора наоколо. — Много е тихо.

— Саймън и Тори сигурно спят — предположих аз, но снижих глас и се озърнах, защото безпокойството му се предаде и на мен.

Когато стигнахме до калдъръмената пътека, Дерек клекна.

Наведе главата си до земята. Щеше ми се да му кажа да се изправи, да почука на вратата, за да разберем дали са вътре, да не се отдава на манията си за преследване. Ала вече бях разбрала, че онова, което аз приемам за параноично състояние, в неговото ново битие бе разумна предпазливост.

След миг той кимна с глава и когато се изправи на крака, от раменете му сякаш се бе смъкнала част от напрежението.

— Саймън ли е вътре?

— И Тори.

Той с нежелание се огледа за последен път, сякаш искаше да се втурне с всички сили към входа на къщата. Двамата продължихме по пътеката, а камъните поскърцваха под мокрите ни обувки.

Вниманието на Дерек бе насочено към околната гора и този път аз трябваше да го хвана за ръката. Дръпнах го, за да го накарам да гледа в пътя.

Предната врата беше откряната.

Дерек изруга. После си пое дълбоко въздух, сякаш да преодолее първите пристъпи на паниката.

Направи ми знак да стоя зад него, после като че ли премисли и ми махна с ръка да застана до стената досами вратата.

Щом се отдръпнах, той бутна вратата и я отвори още няколко сантиметра. После още малко. При третия опит той долови някаква миризма и ноздрите му се разшириха. Объркано свъси вежди.

Само след миг миризмата стигна и до мен. Силен горчив аромат, до болка познат.

— Кафе — изрекох само с устни аз.

Той кимна. Беше точно това — прегоряло кафе.

Откряна вратата още по-широко. Притиснах гръб в стената, като се борех с желанието си да надникна в къщата. Наблюдавах го как оглежда стаята, а по изражението на лицето му разбрах, че на пръв поглед не вижда нищо интересно.

Махна ми с ръка да остана на мястото си и влезе. Мен не ме свърташе на едно място — потупвах се по бедрата, свивах пръстите на краката в обувките си, а сърцето ми препускаше ли, препускаше. Защо ли не съм от онези момичета, които винаги носят джобно огледалце в себе си? Можех да го използвам като в шпионските филми и да видя какво става зад ъгъла.

Наведох се по-близо до вратата, но инстинктът ми подсказа да не изглупявам. Момчето с изострените сетива имаше повече шанс да успее.

Най-после Дерек излезе. Започна да ми обяснява с жестове, че ще влезе и ще огледа вътре, а аз да го чакам на същото място. После, като хвърли поглед към заобикалящата ни гора, той сякаш се довери повече на първото си усещане. Посочи към джоба ми и ми направи знак да отворя ножа. Аз го извадих. Той ми махна да стоя зад него, а усърдното му ръкомахане и мръщене говореха повече от всякакви думи: „Говоря сериозно, Клоуи“.

Кимнах с глава.

Влязохме вътре. Парадният вход отвеждаше в малко преддверие с килер и оттам във всекидневната. Пред вратата на килера бяха разпръснати няколко писма. Помислих, че вероятно са мушнати в отвора за пощата, но не видях такъв на вратата и си спомних, че бях зърнала пощенска кутия в началото на дългата алея. Малка масичка бе тикната в единия ъгъл, а върху нея лежеше една от рекламните, разпространявани по пощата.

Дерек прекрачваше прага на всекидневната. Побързах да го настигна и едва след това направих „огледа“.

Стаята бе малка и уютна, като в селска къща. Фотьойлите и диванът бяха отрупани с неподходящи една с друга възглавници. Ръчно изплетени одеяла бяха прилежно сгънати на гърба на всяко кресло. Масичките до тях бяха чисти, ала върху долните им рафтове се виждаха купчини списания и много книги. Единственият електрически уред бе лампата — нямаше телевизор, нито компютър, нито каквато и да било техника. Една старовремска всекидневна стая, където можеш да си запалиш камината и да се свиеш до нея с книга в ръка.

Дерек се запъти към следващата врата. Дъсченият под изскърца и той се спря, а аз за малко да се блъсна в гърба му. Наостри уши. В къщата беше тихо. Зловещо тихо и спокойно. Дори всички да спяха,

нямаше да е толкова тихо, като се има предвид, че и Саймън, и Тори яко си похъркват.

Влязохме в кухнята. Миризмата на прегоряло кафе ме удари в носа. Видях кафеварката върху плота, червената лампичка още светеше, на дъното имаше сантиметър утайка, сякаш пълна до горе кана бе вряла поне един ден. Дерек се приближи и я изключи.

Върху плота имаше чиния. Отгоре се кипреше препечена филийка, от която някой бе отхапал един залък. До нея имаше отворен буркан със сладко, а ножът за мазане беше все още в него. На масата имаше голяма чаша, оставена върху отворения вестник. Погледнах в чашата. Беше почти пълна, а сметаната вътре се бе втвърдила до мазен бял слой на повърхността.

Дерек отново ми махна да застана зад него и двамата се отправихме към задната част на къщата.

Къщата беше по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. В задната част имаше още четири врати.

Първата водеше в стаята за гости — покривките на леглата бяха опнати, хавлиените кърпи бяха прилежно сгънати върху тоалетната масичка, — нямаше знаци скоро да е била ползвана. Следващата врата отвеждаше в кабинет, където имаше меко канапе — още едно място за спане, но отново без какъвто и да е знак, че някой е бил вътре. Банята беше отсреща. Тя също не изглеждаше да е била използвана — сапунът бе още в опаковката си, а шампоанът лежеше неотварян на поставката, готов за бъдещи гости.

В края на коридора се намираще голямата спалня на стопанина. И тя беше изрядно подредена като останалите помещения в къщата, ала леглото не бе оправено. Върху стола се дуплеше халат за баня. На нощното шкафче имаше чаша, наполовина пълна с вода, и роман с меки корици. Към спалнята имаше баня със сгърчена рогозка и хавлия, метната на поставката над душа. Стиснах хавлията с ръка. Беше суха.

Щом се върнахме в коридора, Дерек отново клекна и започна да души.

— Били са тук — каза.

— Саймън и Тори ли?

Кимна с глава.

— Но снощи не са спали тук — забелязах аз. — Тази стая не е била използвана от дълго време.

Той отново кимна.

— Надушваш ли още някого? — попитах.

— Само Андрю. Пак ще проверя предната врата.

Той излезе, явно решил, че в къщата няма никой и че може да ме остави сама. Срегнахме се отново в кухнята, където оглеждах препечената филийка. Той се наведе и я подуши.

— На Андрю ли е? — попитах аз.

Той кимна.

Приблжих се до масата и погледнах вестника.

— Изглежда го е четял, докато си е пиел кафето и е чакал филийката да се изпече. Намазал я е със сладко, отхапал залък, а после.

А после какво? Това бе въпросът.

Взех в ръка кафеварката.

— Включена е поне от сутринта.

Той се приближи и я огледа.

— По пръстените се вижда, че е била пълна почти догоре. Сигурно е била включена от вчера, щом цялото и съдържание се е изпарило.

— Преди пристигането на Саймън и Тори.

Дерек не каза нищо. Той се взираше с празен поглед през прозореца над мивката.

— Станало е... като с баща ти, нали? — попитах аз. — Изчезнал е по същия начин?

Той кимна с глава.

— Усети ли и други миризми около вратата?

Тогава той бавно се обърна и съсредоточи цялото си внимание върху мен.

— Да, но има безброй причини някой да се приближи до вратата. Но като че ли никой не е преминал през нея. Поне няма скорошни следи.

— Масата в коридора отпред изглежда така, сякаш някой се е блъснал в нея и пощата се е разпиляла по пода. По състоянието на къщата съдя, че Андрю не е човек, който би могъл да остави подобен хаос.

— Така е.

— Значи нещо се е случило на вратата. Някой е дошъл, или е почукал и Андрю е побързал да излезе.

Също като с баща им. Не го повторих — вече знаех, че и той си го мисли.

Пообиколих из кухнята, като се опитвах да открия и други доказателства. Всичко бе така подредено, че всяко разместване щеше да се набие на очи, а такова нещо нямаше.

— Тук определено е закусвал само един човек — забелязах аз. — Нищо не показва, че Саймън или Тори са използвали допълнителната стая или банята за гости. Това предполага, че каквото и да се е случило на това място, то е станало преди тяхното пристигане.

Дерек кимна. И той бе стигнал до същото заключение.

Аз отворих шкафовете — всичко в тях бе изрядно подредено.

— Струва ми се, че Саймън е направил същото като нас — влязъл е, поогледал е, разбрал е, че нещо се е случило, а после...

А после какво? Отново същият въпрос.

— Ако са излезли, отвън ще има и втора следа — каза Дерек, докато крачеше към вратата на кухнята. — Ще проверя дали са се върнали на шосето, или...

— Или пък може това да ни помогне — казах и грабнах рисунката, окачена на хладилника сред сметките и записките. — Саймън я е рисувал, нали?

Не беше чак толкова очевидно, както предишното му съобщение, оставено в склада — герой от комикс върху хладилника на Андрю би се набил твърде много на очи. Саймън е вярвал, че Дерек ще разпознае неговата работа, дори да е небрежно нахвърляна скица.

— Да, негова е.

— Изобразил е нещо, което плува. Нямам представа какво означава, но...

— Къщичката край басейна — извика Дерек, който вече се бе запътил към задната част.

Затичах се след него, но докато стигна до вратата, тя вече се затваряше. Пристъпих навън в тъмния като в рог двор, ограден от всички страни с огромни дървета, които спираха лунната светлина. Дерек изникна от сенките и аз изпищях. Каза ми да се върна в къщата и затвори вратата.

— Не е ли там?

— Да изтърчим навън може и да не е много разумно.

Отново взе рисунката и започна да я проучва, сякаш искаше да се увери, че Саймън я е направил без чужда намеса.

— Предната врата — каза той. — Ще минем по дългия път. Ще се промъкнем.

Нетърпеливо ми махна с ръка да не изоставам и тръгна. Извадих автоматичния нож от джоба си и го последвах. Придвижвахме се много бавно към павилиона до басейна. На всеки няколко стъпки Дерек спираше и се оглеждаше, слушваше се и душеше за следи. Беше много тъмно и трябваше да внимавам да не изоставам от него. С тъмните си дрехи и безшумната си походка той се сливаше с мрака и на мен ми беше трудно да го следвам; често трябваше да протягам ръце напред и да го докосвам по якето, за да се уверя, че все още е пред мен.

Най-после зърнахме пред себе си една полянка с белезникава постройка в средата. Последва остро изсвирване.

— Саймън — рече Дерек.

Той се втурна напред, като ме остави да се препъвам след него. Вратата щракна и се отвори още преди той да стигне до нея.

— Здравсти, брат ми — поздрави го Саймън шепнешком. Той потупа Дерек по гърба и найлоновото му яке изшумя. — Къде е Клоуи?

— Точно зад мен. — Дерек се обърна и ме видя да залитам в мрака. — Извинявай.

— Май забрави, че не всички имат нощно зрение като теб? — Саймън отново го мушна с пръст в гърба и го отмина, прегърна ме с една ръка и ми прошепна: — Радвам се да те видя.

Той ме стисна за горната част на ръката и тъкмо щеше да каже нещо, когато Дерек изсъска:

— Вътре.

Прекрачихме прага и влязохме в помещение, осветено от фенер. Като го видя, Дерек рязко се огледа.

— Спокойно — каза Саймън. — Няма прозорци. Дори ти не забеляза светлината, нали?

Дерек изръмжа и мина по-навътре. Както ми бе казал, това беше постройка, пълна с прилежно подредени приспособления за забавление и почистване на басейна и двора. Саймън и Тори бяха разпънали два шезлонга. Върху близката масичка бяха струпани

празни пакети и кутии от диетична кока-кола. Озърнах се за Тори и видях, че спи върху един надуваем дюшек.

— Колкото повече спи, толкова по-добре — отбеляза Саймън. — Добре, че се появихте, защото още един ден насаме с нея... — Той направи красноречив жест, като вдигна длан до гърлото си.

— Видях те — чу се сънен глас и Тори вдигна глава. — Повярвай, чувствата ни са взаимни.

Тя седна върху дюшека и приглади косата си назад, като неловко прикри прозявката си.

— Няма нищо по-отрезвяващо от това да прекараш цял ден с момче, което те кара да си мислиш: „Какво ли съм намирала в него?“

— Е, от това поне се роди нещо хубаво — измърмори Саймън.

Тори ме погледна.

— Изостави ме тук. Съвсем сама. Без оръжие. На милостта на онзи, който е отвлякъл приятеля на баща му.

— Първо, от онова, което чувам за заклинанията ти, ти разполагаш с много по-силно оръжие от мен — заяви Саймън. — Второ, да съм те изоставил ли? Моля те! Ти отказа да дойдеш с мен.

— Защото не виждах смисъл. Защо да препускаме и да търсим лошите? Убедена съм, че ако се навъртаме наоколо, те скоро ще ни открият. Трябваше да се махнем от това място, колкото е възможно по-бързо. Но не, горкият Дерек, горката Клоуи, може и да не ни намерят. Ало? — тя замаха с ръка към Дерек. — Той е човекоподобна хрътка. Ще ни открие.

Саймън се наведе към мен и прошепна:

— Беше забавно.

— А после... — продължи Тори.

Прекъснах я:

— А после си спомнихме, че наложихме мораториум върху заяжданията и че ако имаме спорни въпроси, трябва да почакаме, докато си намерим по — безопасно място.

— Нужен ни е план — заяви Дерек, — в случай че отново стане същото. Най-важното в момента е да намерим Андрю. — Той се обърна към Саймън. — Какво завари, когато пристигна?

По думите на Саймън същото, което заварихме и ние. Вратата отпред била открената и те я оставили така, за да ни предупредят да бъдем предпазливи. Минали през къщата и щом Саймън осъзнал, че

изглежда по същия начин, по който е изглеждал и техният дом, когато баща им изчезнал, те бързо излезли навън. Саймън оставил съобщението, открил ключовете и двамата с Тори се оттеглили в къщицката до басейна.

— У теб ли са ключовете? — попита Дерек.

Саймън му ги подаде.

Дерек ги огледа.

— Като че ли тук е целият комплект. Колата все още ли е в гаража?

Саймън изруга под нос.

— Съвсем забравих да проверя.

— Добре, върви да погледнеш, макар да съм сигурен, че е там.

— Кола ли? — приближи се Тори. — Имаме си кола?

— Не, нямаме... — захвана Дерек.

— Ти си на шестнайсет, нали така? — попита Тори.

— Навърших шестнайсет преди два месеца, когато бях затворен в Лайл Хаус, което означава, че нямам шофьорска книжка, но дори да имах...

— Но нали можеш да караш автомобил? — каза тя. — Изглеждаш достатъчно голям, така че нито едно ченге няма да те спре, стига да не превишаваш скоростта.

— Няма да открадна колата на изчезнал човек, за когото ще съобщят всеки миг. Мислех си, че ако автомобилът е още тук, значи Андрю не е заминал с него. Някой го е откарал със собствената си кола. Но не сме сигурни дали е станало с неговото съгласие, или не.

— И какво ще правим?

— Ще приемем, че е отвлечен и ще си плюем на петите, ще избягаме възможно най-далеч, в случай че решат да се върнат.

Тори се обърна към Саймън:

— Видя ли? Можем да подремнем, после ще постъпим така, както аз ти предложих.

— Имам предвид веднага — уточни Дерек.

Беше прав — колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре, — но аз почувствах как увесих нос при мисълта, че отново ще трябва да хванем пътя. Отново ще вървя. Пак ще се храня с енергийни блокчета и ще спя по улиците. Постарах се да не си представям къщата, топла и уютна, с легла, храна, душеве.

Усетила погледа на Дерек върху себе си, аз се стегнах.

— Добре съм.

— Разбира се, че е добре — обади се Тори. — Нашата нахакана малка... — Този път тя сама се спря. — Добре, добре, съжалявам, но нали разбирате какво имам предвид, момчета? Докато може да върви, Клоуи никога няма да си признае, че има нужда от почивка.

— Поспах в автобуса.

— Само час — допълни Дерек. — И нито миг през изминалата нощ.

— Какво стана тогава...? — Саймън млъкна. — По-късно, знам. Но Тори е права. Клоуи има нужда от почивка, и не само тя. Всички сме като пребити. Вече е късно. Ако тук сме на безопасно място, ще трябва да си починем, да заредим батериите си. В противен случай, в мига, в който имаме най-голяма нужда от нови сили, ще сме изнемощели.

Бях сигурна, че Дерек предпочита да продължим, но като размисли, той ни подкани с жест към вратата.

— Ще станем призори и половин час по-късно ще тръгнем оттук. Който не е готов, ще изостане. Не включвайте осветлението. Не стойте близо до прозорците.

Всички се изкъпахме. Имаше две бани и стана бързо. Докато чаках, опитах да завържа верижката на медальона си — не исках да го държа в джоба. Не успях и потърсих някаква връв, но намерих остатък от панделка и завързах синджирчето с нея.

След банята се нахранихме. Андрю бе купил доста голямо количество готова храна — изглежда готвенето не му се отдаваше особено. Намерихме замразени ястия, пяхнахме ги в микровълновата фурна и те станаха по-вкусни и от най-изисканата вечеря.

Докато се хранехме, Саймън определи смените за дежурство. Дерек настоя да дежури първа смяна и ние се запътихме към леглата: двете с Тори щяхме да спим в едната стая, а Саймън зае канапето в кабинета. Никой не легна в леглото на Андрю.

Преди лягане се спрях в банята. Когато излязох, зърнах фотографите по стените на коридора и заставах пред снимката на Саймън и Дерек. Сигурно са били на по дванайсет години — печаха бонбони от бяла ружа на открития огън. Саймън си беше Саймън — с

щръкнала тъмноруса коса и широка усмивка той се пъчеше с пламтящото си произведение пред камерата.

Дерек изглеждаше по-различен. Снимката беше направена преди да навлезе в пубертета. Кожата му бе чиста, въздългата черна коса му влизаше в очите. По-висок от Саймън, но не много, и по-слаб — мускулите му още не се бяха развили. Не беше като за корица на списание, но определено бе от онези момчета, към които, ако бях на същата възраст, щях да хвърлям скришом погледи в час и щях да си кажа, че имат наистина хубави очи.

— Направихме я тук.

Подскочих. Саймън се засмя и поклати глава.

— Да — отвърнах аз. — Лесно се стряскам. Значи снимката е направена тук? — и аз посочих към фотографията.

Той кимна.

— Мисля, че беше през лятото, преди татко и Андрю да се скарат. Има една полянка, на която двамата с Дерек си разпъвахме палатка. — Той млъкна и се замисли. — Питам се дали Андрю е запазил всичките ни такъми. Знам, че Тори не е от онези, които ще мъкнат багаж на гръб, но...

— Ако това означава край на пренощуването в пълни с плъхове бараки, ще се навие.

— Утре ще убедя Дерек да ни даде малко време и да потърсим палатките. Знам, че си на края на силите си, затова няма да те карам да говориш много, но искам да ми кажеш какво изпуснах този път.

Усмихнах се уморено.

— Добре. — Понечих да се обърна, но се спрях по средата. — Нали нагласи будилника си? Ще ме събудиш ли, когато ти свърши смяната?

— Съмнявам се, че някой от нас ще дежури тази нощ. Дерек ме накара да определя смените, само защото не беше в настроение да спори. Аз ще изляза в три, но той няма да помръдне от мястото си.

— И той трябва да поспи.

— Съгласен съм и ще му се скарам.

Но Дерек не искаше да оставаме тук и в никакъв случай няма да позволи някой, който не притежава свръхестествени сили и остри сетива да охранява къщата. Най-доброто, което можехме да сторим, бе

утре сутринта да намерим палатките и спалните чували, да отидем до най-близкото удобно място за лагеруване и да го накараме да си поспи.

Направих няколко крачки, когато той ми извика:

— Клоуи?

Обърнах се. В коридора беше тъмно, но от всекидневната стая идваше светлина, макар че лицето му оставаше в сянка.

— Дерек... държа ли се добре с теб днес? Знам, че когато напускахме Бъфалоу, ти крещеше и се притесних. Сега изглежда при вас всичко е наред.

— Така е.

Той не каза нищо и аз додадох:

— Наистина. Всъщност се разбираме отлично. Нещата се промениха към по-добро.

Не виждах изражението на лицето му, ала усещах вторачения му поглед, след което тихо изрече:

— Добре. — Паузата бе последвана от по-категоричното: — Това е добре. До утре. Тогава ще поговорим.

Той се запъти към спалните.

За пореден път моя милост и сънят не бяхме в синхрон. Съзнанието ми бе твърде заето да си играе в страната на кошмарите.

Продължавах да си мисля за гората, заобикаляща къщата. Всеки път щом някой клон остържеше стъклото на прозореца, аз подскачах, убедена, че това е прилеп и, разбира се, тутакси се сецах за прилепите зомбита, затворени в своите разлагащи се тела.

И след като ми се присъни как подскачам през гората като във филм на Дисни и вода пееща върволица от зомбясали животинки след себе си, аз се събудих обляна в пот и реших, че е време да се заема с делата си... така да се каже. Отметнах завивките и погледнах часовника.

Наближаваше пет, което означаваше, че Саймън е бил прав, като каза, че Дерек няма да пусне друг да дежури.

Станах, грабнах едно палто от дрешника в коридора и се отправих към кухнята.

— Клоуи — проехтя ръмжащият глас на Дерек откъм гората, много преди да го зърна. — Казах на Саймън, че искам вие да си поспите.

Той спря, когато долови аромата на вкусни наденички. Представих си го как души във въздуха, а червата му куркат и се постарах да не избухна в смях.

Открих го седнал на тревата насред полянката. Подадох му походно столче и чиния с наденички в питки.

— Знаех, че няма да дойдеш, да не би случайно да ти стане удобно. Освен ако не си гладен.

Той взе наденичките. Измъкнах от джоба си бутилка кока-кола, съблякох палтото и му ги подадох.

— Трябваше да спиш — каза той.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. Затвори очи и... — Той ме изгледа и измърмори: — Какво има?

Отправих поглед към гората. Във въздуха се долавяше съвсем слаб мирис на изгоряло дърво и това ме подсети за снимката в коридора.

— Видях една фотография — ти и Саймън. Той ми каза, че сте си разпъвали палатки наоколо. Това ли е мястото за лагеруване?

— Сменяш темата на разговор, така ли?

Той поклати глава, остави стола на земята, седна и ме погледна в очакване.

— Да, това е.

— Мирише така, сякаш през нощта някой е палил лагерен огън. Сигурно е горил шума? Или децата усилено се готвят за лятото?

— Значи така — определено минаваме на друга тема?

Аз млъкнах, после се наведох към тревата.

— Просто... — Махнах с ръка към гората. — Тревожа се, че, нали знаеш, в съня си ще...

— Ще вдигнеш някой труп?

Кимнах с глава.

— Затова не си могла да спиш, така ли? Мислех си за това в автобуса. Ти се страхуваше, че момичето е погребано там — онова, което си видяла да убиват...

Кимнах.

— Тревожех се, че ако се унеса, ще продължа да си мисля за нея, ще я призова, както призовах и онзи бездомник. Не мога да контролирам сънищата си. Помислих си, че е напълно възможно да е била погребана там и никой да не я е открил.

— Така че, ако я вдигнеш от гроба и оставим тялото и на видно място, за да го открият, няма да е толкова лошо, нали?

— Може би... ако бях убедена, че мога да я вдигна и бързо да я освободя. Ами ако... Ами ако тя не си проправи път навън, а аз не разбера, че съм я вдигнала и...

Отново обърнах взор към гората.

— Ще донеса един стол и за теб — каза той.

Аз възразих, защото нямах намерение да остана дълго, ала той все пак отиде. Върна се откъм другата страна.

— Обиколих къщата — каза. — Ако наблизо имаше тяло, щях да го надуша. Тази нощ вятърът духа от правилната посока. В безопасност си.

— Но не... не става дума само за човешки трупове.

Разказах му как вдигнах труповете на прилепите в склада.

— Не съм ги призовавала — обясних аз. — Дори не знаех, че мога да вдигам и трупове на животни, че и те имат душа, дух, каквото и да е то. Ако заспя и сънувам, че призовавам мъртъвци, все някъде наблизо трябва да има мъртво животно. Може да го вдигна, без да разбере. После си тръгвам и го оставям, заключено в обвивката му. — Поех си дълбоко въздух. — Знам, държа се като откачена.

— Имаш добра причина за това.

— Не го правя нарочно и това трябва да му придава друг смисъл, но.

— Не е нещо, което искаш да правиш.

Кимнах с глава.

Той отпи от кока-колата, затвори бутилката, мушна я в джоба си и се изправи.

— Да тръгваме.

— Къде?

— Мога да чуя всеки, който навлезе в имота. Така че няма смисъл да висим тук без работа. Можем със същия успех да вдигнем няколко мъртви животинки, нали?

— Никак не е смешно — свъсих вежди аз.

— Но аз не се шегувам, Клоуи. Ти се тревожиш, понеже не разбираш защо се случва това, как действа и как можеш да го спреш. Хайде да направим експеримент и да получим някои отговори. Нито ти, нито аз имаме да вършим нещо полезно през идните два часа.

Дерек приклепна до сплесканото като подметка същество, което някога е подскачало из гората, а сега изглеждаше така, сякаш отгоре му бе минал валяк.

Побутнах го с върха на обувката си.

— Мислех си за нещо по-...

— Цялостно ли? — каза той.

— С по-разпознаваеми черти, за да знам какво точно призовавам. Да, прав си, нещо по-цялостно.

— Това тук е било къртица. Мисля, че някъде там има и един заек.

— Всичко можеш да надушиш, нали? Страхотно.

Той ме изгледа с високо вдигнати вежди.

— Да можеш да откриваш полуразложени животни според теб е страхотно, така ли?

— Ами, това е... уникален талант.

— С него ще стигна далеч в живота.

— Хей, все някой трябва да разчиства пътищата от трупове.

Плащат добре.

— Но не достатъчно.

Той се изправи и си пое дъх, направи още няколко крачки, наведе се и ръгна едно валмо заешка козина.

— Определено мисля, че ми трябва нещо по-цялостно — повторих аз. — Нещо като глава.

Смехът му приличаше на сумтене.

— Вероятно и тя е някъде наблизо, но ми се струва, че искаш телесните части да са прикрепени към тялото. — Той замълча, после добави: — Чудя се какво би станало, ако...

— Продължавай да се чудиш, защото няма да проведе този експеримент.

— Все ще намерим нещо.

Той направи още няколко крачки, после пак се спря и целият се скова, докато оглеждаше гората.

Приблжих се до него и прошепнах:

— Дерек?

Отново огледа гората, поклати глава и продължи да върви.

— Какво беше това? — попитах аз.

— Гласове, но много далеч от тук. Вероятно принадлежат на хората, които са запалили онзи огън.

Той забавяше ход на всеки няколко крачки и се заслушваше.

— Сигурен ли си, че всичко е наред? — попитах.

— Да.

— Да пазя ли тишина?

— Няма смисъл.

След още няколко крачки аз се прокашлях.

— За онази нощ... Когато казах, че трупът в сградата не е проблем. Е, очевидно всичко е станало, след като онзи прилеп...

Почаках го да запълни недоизказаните думи, ала той продължи да върви.

— Знаех, че ще е проблем — казах аз. — Знаех, че трябваше да го кажа. Но, предполагам, не съм искала да... преигравам. Когато вдигнах онзи мъртвец, исках да си призная за прилепите, но..._...

— Нямало е нужда да ти казвам, че си постъпила глупаво, щом вече си го знаела. — Той отстрани ниския клон пред нас. — Да, трябвало е да си по-внимателна. Всички трябва да внимаваме. Ала нямаш нужда от мен да ти повтарям едно и също. Сигурен съм.

За миг ме погледна, после ноздрите му се разшириха и той повдигна лице срещу вятъра. Направи знак с ръка да се обърнем наляво.

— Що се отнася до това, че не съм предусетил настъпващата Промяната — излъгах. Сърбежите, треската, мускулните спазми — всичко сочеше, че Промяната започва. Аз просто... Също като теб, аз не исках да преигравам и да плаша Саймън. Мислех, че мога да се справя.

— Всички трябва да внимаваме. Особено сега, след като знаем какво са ни направили.

Вървах и усещах познатите симптоми на нарастващата паника, в онази част от мен, която не преставаше да си повтаря думите: „генетична модификация“, „неконтролируеми способности“. Колко ли могат да се влошат нещата, докъде ли ще стигне всичко това, как ли...?

— Клоуи?

Блъснах се в ръката му и тогава разбрах, че е спрял и се вглежда в мен.

— Ще измислим нещо — тихо каза той. — Ще се справим.

Извърнах поглед встрани. Треперех толкова силно, че чак зъбите ми тракаха. Дерек ме хвана за брадичката и обърна лицето ми към себе си.

— Всичко е наред — каза.

Погледна надолу към мен, като продължаваше да ме държи за брадичката и да ме гледа в лицето. После ме пусна и бързо се отдалечи, като грубо изсумтя.

— Тук има нещо.

След миг аз го последвах. Когато го настигнах, той бе клекнал до една мъртва птица.

— Този повече ли ти харесва?

Аз се наведох. Трупът изглеждаше напълно нормален, сякаш птицата бе заспала. Съвестта ми позволяваше временно да върна духа вътре в това тяло. Понечих да застана на колене, ала тутакси скочих.

— Не е мъртва.

— Разбира се, че е мъртва — настоя той и я побутна с крак.

— Не, тя се дви... — изпод крилото и изпълзя трупен червей и аз се дръпнах назад. — Не можем ли да намерим труп без гратисчии в него?

Дерек поклати глава.

— Или ще е с червеи като тази, или ще е в крайна фаза на разложение. — Той се наведе и се взря в него. — В първия стадий на ларвата на мухата месарка, което означава, че птицата е мъртва от не повече от. — Страните му порозовяха и гласът му се понижи с още една октава. — Но не ти трябва да знаеш чак толкова много, нали?

— Вярно, ти си правил научен проект за тези неща, нали? — Той рязко вдигна глава към мен и аз додадох: — Саймън ми разказа, когато оглеждах трупа в изоставената сграда. Предупреди ме да не споменавам пред теб за конкурса, защото си останал на второ място.

Той изсумтя.

— Да. Не казвам, че моят проект бе най-добър, но във всички случаи, беше по-сполучлив от онази тъпотия с екогоривото. — Той млъкна за миг и продължи: — Не това исках да кажа. Няма нищо лошо да се занимаваш с подобни проблеми, но момчето използваше неточни научни методи. Получи гласовете на еколозите. Но аз получих наградата на публиката.

— Тъй като, очевидно, публиката е заинтересувана повече от развитието на ларвите в труповете, отколкото от опазването на околната среда.

Последва кратък смях.

— Така излиза.

— Да се върнем на нашата червива находка. Предполагам, че ще трябва да се заловя за работа и да се опитам да я превърна в немъртва.

Коленичих до птицата.

— Да започнем с... — захвана Дерек.

Аз ококорих очи и той млъкна.

— Искаш да млъкна, а? — каза той. — Щях да направя някои предположения относно, хм, тестовия процес, но предполагам, че ти и

сама ще се справиш.

— Понеже нямам идея какво означава това, ще си спестя срама и благосклонно ще отстъпя тази част на теб. Но когато дойде ред да се викат духовете...

— Млъквам и те оставям да работиш. — Той седна с кръстосани крака. — Спомена, че в случая с прилепите, ти си призовавала дух, който не си можела да виждаш. Значи си призовавала не определен дух, а така, изобщо. Сега трябва да започнеш с точно определен дух. Това ще ни покаже дали можеш да вдигнеш мъртво животно, докато призоваваш духа на точно определен човек.

— Разбрах. Ще опитам с Лиз.

Помислих си, че ако ще подхождаме научно, ще трябва да имаме някакъв критерий, контролна мярка. Можех да започна с най-ниското „стъпало на способностите“ си — просто да си кажа наум: „Хей, Лиз, тук ли си?“

Направих го и погледнах към птицата. Никаква реакция.

Представих си Лиз и отново я призовах. Нищо. Представих си как я издърпвам. Нищо. Опитах пак, като дърпах още по-силно и се концентрирах в нейния образ. Продължих да оглеждам птицата и да се озъртам наоколо с надеждата, че ще получа знак от Лиз.

— Колко още да се напругам? — попитах аз.

— Колкото се може по-силно.

Спомних си какво ми бе казал полудемонът за вдигането на зомбита от гробището, което се намираще на километри разстояние от мен. Бях убедена, че преувеличава. И все пак.

— Все пак, не се напругай твърде много — посъветва ме Дерек, като видя, че се колебая. — Винаги можем да опитаме пак.

Напънах се. После още малко. Тъкмо затварях очи, след като бях огледала птицата за пореден път, когато Дерек ме спря.

Погледнах надолу. Едното крило на птицата помръдна. Станах и се приближих.

— Може и да са червеите — предположи Дерек. — Почакай.

Той стана, взе една клонка и тъкмо протягаше ръка към птицата, когато брадичката му се вирна. Очите му се присвиха и ноздрите му се разшириха.

— Дер...?

В далечината нещо изпука и аз млъкнах. Той скочи напред и ме събори. Аз се изтърколих на земята. Нещо ме ужили по ръката точно над превръзката и докато падахме, изжужа във въздуха. Шумно се удари в земята зад нас, откъдето избухна гейзер от кал и мръсотия. Дерек бързо се надигна, ала остана да ме покрива като щит... или не — по-скоро ме пазеше да не взема да скоча от мястото си. Хвърли поглед през рамо.

— Добре ли си? — попита. Когато се обърна към мен, ноздрите му отново се разшириха. — Ранена си.

Дръпна ръкава ми. В едната му гънка имаше дупка.

— Мисля, че изстреляха стреличка — казах аз. — Одраска ме. Падна ей...

Той вече бе открил мястото. Ала онова, което намери там, не беше стреличка с приспивателно.

Когато Дерек ми показа куршума, сърцето силно заудря в гърдите ми. Поех си дълбоко дъх и отхвърлих мисълта за групата „Едисън“.

— В имота на Андрю ли се намираме? — попитах аз.

Той кимна с глава.

— Може да са ловци.

Той отново кимна. Стана и заоглежда гората. Наоколо бе тихо.

— Започвай да пълзиш — каза ми шепнешком той — и влез в гъсталака. Аз ще се приближа и ще погледна.

Високата трева в краката ни изригна. Дерек отново се хвърли върху мен и прошепна:

— Не се изправяй!

Сякаш имах избор — той беше върху мен и ме притискаше със своите сто килограма.

Ужасен крясък отекна в гората, ние погледнахме надолу и видяхме, че мъртвата птица се е изправила на крака, а крилете и се

пляска в земята. С известно задоволство ще отбележа, че не бях единствената, която подскочи от ужас.

Дерек се свлече от мен.

— Освободи...

— Знам.

Допълзях до отсрещния край на полянката — бях на достатъчно разстояние, за да не се притеснявам, че птицата ще ми налети.

— Чуваш ли? — дочу се някакъв глас между крясъците ѝ.

Щом птицата изпищя, аз се съсредоточих, за да освободя духа и, ала единственото, което ми идваше на ум, беше: „Накарай я да млъкне! Накарай я да млъкне!“ Последва нов пукот. И двамата се притиснахме към земята. Над главите ни изсвистя куршум и се удари в един дънер сред дъжд от трески.

Както лежах по корем, аз затворих очи. Дерек ме сграбчи за ръката.

— Опитвам се — казах. — Дай ми само...

— Остави. Да тръгваме.

Той ме бутна и ние забързахме напред, приведени ниско над земята. Зад нас птицата продължаваше да пищя, заглушавайки шума от нашето бягство. Щом тя спря, спряхме и ние. Чувах как нещо вилнее в храстите — птицата ли беше или нашите преследвачи? Нямах представа. Само след миг птицата отново запищя и този път крясъците и граничеха с панически ужас, от което ми настръхна косата.

Затворих очи, за да я освободя.

— Още не — рече Дерек.

Той ме поведе по-нататък до един храсталак. Успяхме да влезем в него и се спотаихме. Крясъците на птицата поутихнаха, но сега я чувах как се движи.

— Какво по...

Гласът беше мъжки, прекъсван от едно „пффт“, което всеки любител на криминални филми би разпознал като шум от заглушител на пистолет.

Бях убедена, че не се произвеждат заглушители на ловни пушки и че ловците не носят допълнително оръжие.

Птицата закряка по-високо. И мъжът започна да ругае с по-висок глас. Още два изстрела със заглушител, последвани от пукот, сякаш

използваше и пушката си. Крясъците на птицата се превърнаха в ужасяващо гълголене.

— Господи, какво е това? Направо му пръснах главата, а то още е живо!

Обади се и друг мъж, който дрезгаво се изсмя:

— Мисля, че това отговаря на въпроса ни, нали така? Малката Сондърс е намерила момчетата.

Хвърлих поглед към Дерек, ала той се взираше напред, откъдето идваше гласът. Затворих очи и се съсредоточих върху птицата. След миг сърцераздирателните писъци спряха.

После се чу още едно изграване и аз стиснах очи, убедена, че не съм успяла да освободя духа на птицата. Ала звукът идваше от радио. Дерек наостри уши. Аз чувах по-голямата част от онова, което казваха, и то ми бе достатъчно, за да се уверя, че мъжете наистина бяха от охраната на група „Едисън“.

Бяха ни открили. И този път не си играеха с приспивателни стрелички. Защо да го правят? Ние бяхме опасни експериментални субекти, които бягаха за втори път. Те вече не се нуждаеха от оправдание, за да направят онова, което отдавна са искали да сторят: да спрат рехабилитацията и да ни „отстранят“ от своите проучвания. Единствената, която може би се мъчеше да запази живота ми, бе леля Лорън, предателката. По-лесно щеше да им бъде, ако ни убият и погребат тук, далеч от Бъфалоу.

— Саймън! — прошепнах аз. — Трябва да го предупредим...

— Знам. Къщата е натам. Ще заобиколим.

— Не можем да се върнем в къщата. Те ще отидат най-напред там, ако вече не са го направили.

Той извърна поглед встрани и стисна зъби.

— Аз... мисля, че трябва да опитаме, нали? — казах. — Добре, ако внимаваме...

— Не, права си — отвърна той. — Аз ще отида. Ти ме чакай тук. Когато той тръгна, аз го сграбчих отзад за палтото.

— Не можеш...

— Трябва да предупредя Саймън.

— И аз ще дойда.

— Не, ти ще останеш тук. — Понечи да се обърне, но се спря. — Отдалечи се от това място. На километър нагоре има един път — той

посочи на север. — Ще го видиш. Лесно се стига до там — двамата със Саймън много често ходехме до него. Щом ти дам знак, тръгваш. Като стигнеш до пътя, ще се скриеш. Аз ще те намеря.

Той тръгна. Исках да възразя, ала знаех, че ще е безсмислено — нищо нямаше да го спре да се върне за Саймън. Беше прав като не искаше да го придружа. Щях да съм му в тежест. По-добре бе да изчакам да ми даде знак и.

Пронизителното изсвирване на Дерек разцепи нощния мрак. После той свирна още един път, след това трети път и аз разбрах какво е имал предвид като ми каза, че ще ми даде „знак“ — не само на мен, а и на Саймън, за да го събуди от сън.

Звукът беше достатъчно силен, за да събуди всички — пък и да съобщи на целия екип за сигурност къде точно.

Тази мисъл заседна в съзнанието ми. Започнах да го ругая на ум и да го наричам както ми хрумне, включително и с думи, за които не бях подозирала, че знам.

Той знаеше, че подсвиркването му ще привлече вниманието на цялата група „Едисън“. Тъкмо затова го е направил, а не се е спрял на по-тихия вариант, като например да хвърля камъчета в прозореца на Саймън.

Привличаше вниманието им към себе си и предоставяше възможност на мен и на Саймън да се измъкнем.

Искаше ми се да му се развикам. Преследвачите ни имаха пистолети. Истински пистолети. При това не се бояха да ги използват. Ако се хванат на въдицата му.

„Нищо няма да му се случи. Дава ти възможност да избягаш. Използвай я. Тръгвай!“

Измъкнах се от храсталака и бавно се затичах, превита на две, като избягвах шубраците, за да не вдигам шум. Дочух стъпки и затърсих с очи къде да се скрия, но като не видях подходящо място, легнах на земята.

На три метра от мен минаха две фигури. И двете бяха облечени от глава до пети в защитни костюми като снайперисти от армията. Дори шапките им имаха предпазители за лице и бяха направени от метална мрежа.

Изпраця радио и се чу мъжки глас:

— Екип „Браво“?

Единият от двамата — по гласа разбрах, че е жена — отговори.

Мъжът продължи:

— Той е тук. Настъпваме от изток, за да обкръжим.

Гръмна пушка и сърцето ми подскочи в гърлото. Шум от чупещи се клони прозвуча по микрофона на радиото.

— Хвана ли го? — попита жената.

— Не съм сигурен. Това бе екип „Чарли“. Оттеглят се. Идват насам.

Още един изстрел. Далечно пращане. Бях убедена, че сърцето ми бие толкова силно, че тези двамата могат да го чуят, ала те продължиха към глъчката в далечината. Към Дерек.

„Браво“, „Чарли“. Бях гледала достатъчно военни филми, за да се досетя, че край къщата имаше поне още две двойки въоръжени патрули. Шестима въоръжени експерти по сигурността. Бяха достатъчни, за да обкръжат Дерек, а после...

„Продължавай да вървиш. Той ще намери изход. Забрави ли, че притежава свръхестествени заложби?“

Ала заложбите нямаше да му помогнат срещу шестима тренирани професионалисти. Нямаше да спрат куршумите.

Изчаках докато двамата изчезнат и внимателно огледах върховете на дърветата. През последните две лета, които бях прекарала на лагер заедно със съучениците си, имахме дни, посветени на играта „Сървайвър“. Изложих се на повечето спортни дисциплини, но имаше едно състезание, за което дребната фигура бе предимство... освен това, на рафта у дома, още стояха трофеите от състезанията по спортна гимнастика, които бях печелила.

Изтичах до най-близкото дърво и се хванах за най-ниския клон. Ако Дерек увиснеше на него, тутакси щеше да го счупи и да се озове на земята, но аз се добрах до следващия, който бе по-як и изскърца съвсем леко в знак на протест.

Продължих да се катеря нагоре, докато не се уверих, че над мен се разстила балдахин от новоизраснали листа, който ме скрива от погледите. Заех удобна позиция и свирнах с уста — тъничко проникателно пищане, който щеше да накара Дерек да подбели очи.

„Какво те кара да мислиш, че изобщо ще те чуят?“

Свирнах още веднъж.

„А дори и да те чуят, защо ще си правят труда да се занимават с теб? Знаят къде е Дерек. Ще го хванат.“

Далечното трополене на ботуши изпод краката на двамата отдалечаващи се снайперисти спря. Чуха се тихи гласове. После стъпките започнаха да се приближават към мен.

„Ами сега, какво ще правиш? Измисли някакъв план, иначе...“

Заглуших вътрешния си глас и свирнах пак, този път по-тихо, колкото да съм сигурна, че ме чуват.

Радиото изпращя.

— „Алфа“? Тук е „Браво“. Мислим, че току-що чухме момичето Сондърс. Опитва се да се свърже със Суза. Заловихте ли го вече?

Напрегнах се да чуя отговора, ала не успях.

— Ще поогледаме наоколо и щом я хванем, ще дойдем да ви помогнем.

Което означаваше, че не са заловили Дерек.

„Или пък е при тях и имат нужда от помощ, за да го озаптят.“

Отново характерният шум от радиото, още един разговор, който не успях да чуя. Жената приключи разговора, после каза на партньора си:

— Настояват да се върнеш и да им помогнеш за момчето. Аз ще се справя с момичето.

„Е, това не се получи много добре, нали?“

Мъжът тръгна. Застинах неподвижно, защото жената започна да ме търси. Мина само на метри от дървото, на което се бях покатерила, и продължи нататък. Почаках да се уверя, че няма да се върне обратно и опрях крак на ствола.

Тя се обърна. За миг остана на мястото си, като осветяваше с фенерчето тревата в кръг около себе си. Пригответих се да се спусна, ала тя тръгна към мен, като вървеше много бавно, насочваше лъча на фенерчето към земята и спираше до всеки храст, до всяко място, обрасло с по-висока трева.

Когато стигна до моето дърво, аз се притиснах плътно към клона и стегнах хватката около него. Когато си помръднах крака, той се отърка в кората на дървото и в краката и се посипаха частици дървесен прах.

Тя насочи лъча към тях.

„Моля те, недей. Моля те, моля те.“

Лъчът от фенерчето се люшна нагоре към клоните.

Аз се пуснах от клона. Изобщо не се замислих колко ще е глупаво да пада върху въоръжена жена, която сигурно е два пъти поедра от мен. Просто се пуснах и се изтърсих от клона, а вътрешният ми глас крещеше:

„Какво правиш?!“ ... само че подправено с доста псувни.

Тупнах върху жената. Двете се търкулнахме на земята, а тя омекоти удара от падането ми. Скочих на крака, без да обръщам внимание на раненото си тяло. Измъкнах ножа...

Жената лежеше в основата на дървото, главата ѝ бе на сантиметри от него. Над лицето ѝ се спускаше предпазна мрежа, но през нея аз видях, че очите и са затворени, а устата виси безизразно. Сигурно се бе ударила лошо в ствола и бе изгубила съзнание. Устоях на порива си да проверя дали е добре, грабнах радиото ѝ и се заозъртах за пистолета. Нямах го. Нямах нито пушка, нито пистолет... поне не ги виждах. Огледах наоколо да не би да го е изпуснала. Нямах нищо.

Или партньорът и го бе взел, или го е мушнала под якето си. Спрях, за да проверя, но се опасявах, че може да се събуди. Хвърлих и един последен поглед, грабнах фенерчето от земята и побягнах.

Бях убедена, че тичам натам, накъдето ми бе казал Дерек, така че преследвачите трябваше да са останали зад гърба ми. Ала не мина и минута, когато отново чух тропот на ботуши. Проснах се на земята и покрих радиото. Намалих звука до край, макар че откакто го бях взела, то не бе издало нито звук.

Изпълзях до близките храсти и останах да лежа по корем. Стъпките отекваха успоредно на посоката, в която се придвижвах и нито се приближаваха, нито се отдалечаваха.

— Можеш ли да ми обясниш как стана така, че цял взвод изгуби четири деца в по-малко от двацет акра гора? — обади се мъжки глас. — Давидоф няма да е доволен.

Друг мъж отвърна:

— Ако имаме малко късмет, той никога няма да разбере. До разсъмване остава още час. Това е доста време. Колко далеч могат да стигнат?

Те продължиха да вървят и да разговарят, а гласовете и стъпките им заглъхваха. Когато се отдалечиха, понечих да изпълзя навън, но се

спрях. Ако и четиримата сме на свобода в гората, защо да търся безопасно място? Не е ли по-добре да намеря останалите?

„Ехо, ако отидеш на мястото, където Дерек очаква да бъдеш, няма да се мъчиш да ги търсиш. Те ще те намерят.“

Ами ако имат нужда от помощта ми?

„Без да искаш нокаутира една жена и вече се мислиш за Рамбо, така ли?“

Беше малодушно от моя страна да се скрия на безопасно място, ала вътрешния ми глас имаше право — ако Дерек искаше да ме намери на мястото, което ми бе посочил, най-добре да отида там и да го чакам.

Но аз наистина донякъде се чувствах като Рамбо — с нож в едната ръка и радио в другата, затъкнала фенерче на колана си, аз безшумно пълзях през гъстата гора.

„Да, но внимавай много да не се набодеш на собственото си оръжие.“

Прибрах острието.

— Клоуи? — прошепна женски глас.

Извърнах се толкова бързо, че кракът ми се подхлъзна на меката пръст.

— Тори?

Вторачих се в мрака. В гората бе толкова тъмно, че различавах само силуети, които с еднакъв успех можеха да са както дървета и храсти, така и човешки същества. Пръстите ми докоснаха фенерчето, но бързо се отдръпнаха от него и аз продължих да се вирам.

— Тори?

— Шшшт. Насам, мила.

Обръщението ме накара да настръхна цялата.

— Лельо Лорън?

— Шшшт. Следвай ме.

Зърнах една фигура. Виждаше се толкова слабо, колкото се чуваше и гласът — пред мен сияеше само светлата ѝ блуза. Аз не помръднах. Звучеше като леля Лорън и фигурата имаше нейният ръст, ала не бях убедена, че това е тя и затова не хукнах след нея, като някое малко дете, на което много му се иска да повярва на онова, което вижда, и с лекота влиза в капана.

Извадих фенерчето си и го включих, но фигурата се стрелкаше между дърветата и бе невъзможно да видя нещо повече от силует и

риза. По едно време тя погледна назад и аз зърнах профила ѝ и кичур руса коса — неясна картина, която обаче бе достатъчна за мен да реша, че това е тя.

Леля ми махна с ръка да побързам, свърна вляво и навлезе още по-дълбоко в гората. Последвах я предпазливо, без да се вслушвам в лошото си предчувствие. Тъкмо минах покрай един храсталак, когато от там изскочи друга фигура. Преди да успее да се обърна, някой ме сграбчи през раменете, а една ръка запуши устата ми и прекъсна писъка надигнал се в гърлото ми.

— Аз съм — прошепна Дерек.

Той се мъчеше да ме издърпа в храстите, ала аз се съпротивлявах.

— Леля Лорън — казах. — Видях леля Лорън.

Той ме изгледа така, сякаш не е чул добре.

— Леля ми. Тя е тук. Тя... — И аз посочих натам, накъдето бе изчезнала.

— Тичах след нея.

— Никого не видях.

— Носеше светла риза. Изтича покрай.

— Клоуи, бях точно на това място. Видях те да се приближаваш. Никой друг не е минавал. — Той млъкна, защото осъзна какво говори. Щом като аз съм я видяла, а той не е...

Нещо ме пристегна в гърдите.

— Не.

— Било е илюзия — рече бързо той. — Заклинание, с което да те вкарат в капан. Баща ми правеше подобни неща и... — Той потърка уста с ръката си, после продължи с по-твърд глас: — Точно това е било.

И аз си мислех същото, но сега, след като го чух от устата му, си казах, че със сигурност е било дух.

Видяла съм духа на леля Лорън. Погледът ми се премрежи и ръката му, хванала моята, бе единственото, което ми помогна да не се строполя на земята.

— Клоуи? Било е магия. Тъмно е. Не си могла да видиш добре.

Това беше вярно. Напълно вярно. И все пак. Отърсих се от мислите си, изправих се и се отдръпнах от него. Той се поколеба с

протегната напред ръка, готов да ме хване, ако припадна, но аз направих крачка встрани.

— Добре съм. Е, какъв е планът?

— Ще чакаме тук.

Дочуха се стъпки. Шмугнахме се в храсталака и приклегнахме. По дърветата се плъзна лъч от електрическо фенерче.

— Знам, че сте тук, деца — чу се мъжки глас. — Чух ви да говорите.

Ние не помръдвахме. Плиткото дихание на Дерек свистеше в ухото ми. Бях опряла гърба си в него и усещах лудото биене на сърцето му. Лъчът прорязваше тъмнината и се приближаваше към нас. Отмина храстите, където се криехме. После се спря, върна се назад и блесна право в очите ни.

— Хей, вие двамата! Я излизайте оттам.

Заслепена от силната светлина, успях да зърна само силуета на някаква неясна фигура.

— Излизайте — повтори той.

Усещах в ухото си топлия дъх на Дерек.

— Щом ти кажа да бягаш, дим да те няма. — После изрече с висок глас: — Свали пистолета и ще излезем.

— Свален е.

Тъй като не отместваше лъча от очите ни и се криеше зад светлината, ние нямаше как да разберем дали казва истината.

Той вдигна свободната си ръка и я размаха във въздуха.

— Нямам пистолет. Хайде, идвайте...

Мъжът падна по лице напред, сякаш някой го удари отзад по тила.

Фенерчето се търкулна на земята и лъчът му се стрелна нагоре. Дерек прелетя покрай мен и се хвърли върху мъжа, който бе започнал да се изправя. Саймън пристъпи в мрака иззад непознатия и вдигна ръце, готов да направи друго заклинание.

— Бягайте — каза Дерек, като с мъка удържаше буйстващия мъж. Двамата със Саймън се поколебахме и той изрева: — Бягайте!

Ние си плюхме на петите, ала продължихме да хвърляме поглед назад.

Чувахме шума от борбата, която обаче не продължи дълго; не бяхме изминали много път, когато Дерек ни настигна. Забавихме

крачка, ала той ни тупна по гърбовете да продължаваме да тичаме. Луната надничаше иззад дърветата и ни осветяваше пътя.

— Тори? — обърнах се шепнешком към Саймън.

— Разделихме се. Тя...

Дерек ни направи знак да млъкнем. Не спряхме да тичаме, докато не зърнахме светлините на някакви къщи между дърветата — разбрахме, че сме близо до пътя. Направихме още няколко крачки. После Дерек отново ни тупна, този път ни удари силно между плешките, ние изгубихме равновесие и паднахме на земята. Той се настани между нас. Опитахме се да станем, ала Дерек ни бутна отново долу.

Саймън вдигна окаляното си лице и разтърка брадата си.

— Струва ми се, че зъбите ми изпопадаха. Всичките.

Дерек му шътна да мълчи, завъртя се и легна по корем с лице, обърнато на другата страна. Последвахме неговия пример. Проследих погледа му, който бе насочен някъде над гората и след малко дочух стъпки.

Дерек се напрегна целият, готов да скочи, но стъпките бяха на доста голямо разстояние от нас, после шумът им утихна и на негово място се чуха гласове. Радиото в джоба ми изцвърча. Извадих го и проверих силата на звука.

Саймън погледна през Дерек към мен и беззвучно изрече с уста:

— Радио?

После посочи в посока на гласовете, за да попита дали е на някого от тях.

Кимнах с глава.

— Жестоко — изговори отново беззвучно той, после вдигна палец във въздуха да ме похвали и аз се изчервих.

Дерек хвърли поглед към радиото, кимна и изсумтя, което приех като: „Добра работа... стига само да не си извършила някоя глупост, за да се добереш до него.“

— Открих „Алфа 1“ — каза мъжки глас толкова тихо, че трябваше да се напрегна, за да го чуя.

Саймън махна с ръка към Дерек да увеличи звука, ала Дерек поклати отрицателно глава. Той чуваше отлично, така че нямаше защо да рискува.

— Къде е? — обади се женски глас от срещнатата страна.

— Извън строя е. Изглежда е изкарал един-два рунда с нашия млад върколак.

— Занесете го на сигурно място. Групата „Делта“ все още държи момичето на Енрайт, нали?

Хвърлих поглед към Дерек, ала той съсредоточено слушаше, без дори лицето му да трепне.

— „Делта 2“ е с нея. Не съм сигурен дали ще бъде добра стръв, затова изпратих „Делта 1“ да доведе Карсън от автомобила.

Последните думи накараха Дерек да наостри уши. Саймън ме погледна и безмълвно изрече: „Андрю“. Гласовете замлъкнаха, но само след миг жената отново се обади по радиото — викаше „Делта 2“. Отговори и мъжки глас.

— При теб ли е Карсън? — попита тя.

— Още малко и съм при него.

— Добре. Задачата ти е да го убедиш да повика хлапетата. Ще трябва да ги примамим да влязат вътре.

— Няма да го направи.

— Не очаквам да ни сътрудничи доброволно — озъби се жената. — Но след като е в ръцете ни, ще прави каквото му наредим. Ако откаже, застреляй го.

Саймън вдигна глава — очите му бяха потъмнели от тревога. Дерек му направи знак да слуша, без да вдига шум.

Отново се обади „Делта 2“:

— Хм, някой да е местил камиона?

— Моля?

— Камиона. С Карсън. Той... не е тук.

Последвалата разправа бе толкова силна, че Дерек постави и двете си ръце върху говорителя, за да заглуши звука.

През следващите няколко минути те уточняваха дали „Делта 2“ е отишъл където трябва и се увериха, че никой не е местил Андрю и камиона. Нямаха логично обяснение за станалото — заложникът им бе избягал... със собствения им камион.

— Значи Андрю е в безопасност. А Тори? — попитах аз, щом радиото замлъкна.

В първия миг Дерек не каза нищо и това бе по-добро от грубия отговор, който очаквах: „Какво за нея?“ Предишният ден бе изстрелял, че не му пука, ако ще Тори да попадне под колелата на минаващ

автомобил. Сега всички знаехме, че я грози смъртна опасност и вече не му беше толкова лесно да го каже.

— Ще отида да огледам — заяви той. — Ако я откроя, добре.

Краят остана неизречен, но аз го знаех. „Ако не я откроя, ще трябва да я изоставим.“ Колкото и лошо да звучеше, това щеше да е най-правилно.

Нямах желание Дерек да се изправи пред куршумите заради Тори. Ужасно беше да си го призная. Не мразех Тори — дори бях започнала мъничко да я харесвам. Но, ако трябваше да се вземе трезво и трудно решение: да изложим ли нечий друг живот на опасност, за да спасим нейния? В този случай не можех да взема нейната страна. Не можех да жертвам нито Дерек, нито Саймън, нито себе си. Подобен избор щеше да бъде твърде мъчителен за мен.

— Много внимавай и... — Думите, които се канех да изрека бяха „Върни се бързо“, ала не бях чак толкова коравосърдечна — самата мисъл ме задушаваше. Така че ги преглътнах и повторих:

— Внимавай много.

Но не Дерек тръгна. Тръгнахме ние. Накара ни да потеглим преди него, за да ни пази гърба. Щом ни видеше, че сме стигнали без проблем до пътя, щеше да отиде да търси Тори.

Не бяхме направили и двайсет крачки, когато на пътя ни се изпречи някаква фигура. Саймън вдигна ръце, готов за заклинание.

— Саймън, аз съм... — рече мъжът, като завърши с „ууф“, тъй като заклинанието го застигна и той падна възник на земята.

— Андрю! — викна Саймън и се втурна към него.

Мъжът се изправи с кисела усмивка на лицето и изтупа дрехите си с ръка.

— Виждам, че си усъвършенствал магията за отблъскване.

Андрю бе малко по-висок от Саймън, ала имаше набито телосложение, беше як, с широко лице и извит нос. Остриганата му като на пехотинец коса беше сива, въпреки че не изглеждаше по-възрастен от баща ми, и приличаше на оттеглил се боксьор. Не очаквах, че онази уютна и чиста къщичка е обитавана от такъв човек.

Щом ме погледна, усмивката му се стопи, а бръчката между веждите му стана още по-дълбока, сякаш лицето ми му беше познато, но не можеше да се сети откъде. Понечи да каже нещо. После наостри уши.

— Някой идва — каза Андрю.

Саймън погледна към едрата фигура, която се приближаваше безшумно.

— Това е Дерек.

— Не, не може да е... — започна Андрю.

Дерек излезе на полянката и луната го освети. Андрю вдигна поглед към него и премигна. Вторачи се в Дерек, сякаш се мъчеше, без особен успех, да види в него момчето, което познава.

Освен изненада, в очите му се появи и някакво безпокойство, може би дори страх, сякаш виждаше не сина на своя приятел, а огромен и силен върколак. Той побърза да прикрие страха си, но не

преди Дерек да го забележи и да извърне поглед встрани, с напрегнати мишци и стиснати зъби, в опит да покаже, че всичко е наред, че не му пука. Но аз знаех, че му пука.

— Ти... пораснал си.

Андрю се опита да се усмихне, но не успя съвсем, а на Дерек това му се стори дори по-лошо от страха, който се бе изписал на лицето му. Престана да гледа към него и измърмори:

— Да.

Саймън посочи към мен.

— Това е...

— Нека позная. Момичето на Даян Енрайт.

Поклатих глава.

— Клоуи Сондърс.

— Заради косата е — уточни Саймън. — Беше руса, но трябваше да я боядисаме, защото...

— По-късно — каза Дерек и погледна към Андрю. — Дъщерята на Енрайт е в ръцете им. Виктория.

Андрю свъси вежди.

— Сигурен ли си?

Саймън взе радиото ми и го размаха.

— Клоуи го е отмъкнала от тях. Чухме, че ти си избягал и че са заловили Тори.

— Тогава ще отида да я освободя. А вие тримата ще се качите в камиона.

Той ни обясни къде да го намерим и се наклони да тръгва.

— Идвам и аз — каза Дерек. — Ще я намеря по-бързо от теб.

Андрю бе готов да възрази, ала като хвърли поглед към Дерек, му стана ясно, че само ще си изгуби времето, така че взе радиото от ръцете ми и ни нареди да се настаним на сигурно място в камиона.

Намерихме камиона — стар джип, — скрит зад плевника на съседите.

Вратата му беше отворена. На мястото на ключа за запалване бе напъхано парче метал. Саймън тъкмо го оглеждаше, за да види дали ще може да запали двигателя, когато от гората изскочиха трима души и се затичаха към нас: Дерек, Андрю и Тори.

Двамата със Саймън отворихме предните врати, минахме отзад и седнахме. Дерек се настани на седалката до шофьора. Тори седна от

другата ми страна.

— Бързо я спасихте — каза Саймън, когато Андрю включи двигателя.

— Нямаше нужда да ме спасяват — отвърна Тори. — Мога сама да се грижа за себе си.

Дерек измърмори, че ще си спомни думите ѝ, когато се наложи отново да рискува живота си, за да ѝ помогне.

Андрю подкара джипа и аз попитах Тори какво се бе случило. Хванали я и била държана под охрана, докато останалите са ни търсели. Отначало я пазили двама души, но когато нещата се объркали, оставили само един охранител.

— И с едно хубавичко заклинание те изгубиха единствения си затворник.

— Наистина ли мислиш, че не са се сетили за способностите ти? — попита Дерек.

— Е, подцениха ме — отвърна тя.

Дерек изсумтя. Саймън понечи да я попита нещо, ала Андрю ни шътна да мълчим, докато се друсахме през неравното поле. Караше със загасени фарове и напредвахме бавно.

Саймън се размърда до мен, като се мъчеше да се настани удобно на тясната седалка. Дланта му докосна крака ми, после намери ръката ми и я хвана. Усмихна ми се и аз му отвърнах.

Очаквах да ме стисне окуражително и да ме пусне. Ала той прие усмивката ми като позволение, вплете пръсти в моите и остави ръката си в скута ми. Въпреки че бях уморена — в главата ми се блъскаха най-различни въпроси, а във вените ми продължаваше да блъска адреналин — прониза ме странна тръпка. Но ми се стори доста глупаво. Да се разтреперя, задето ме е хванал за ръката? Да не сме в пети клас?

Бях убедена, че за Саймън това не е кой знае какво. Вярно, не беше първото момче, което ми държи ръката, но опитът ми се простираше дотам.

Безпокойството ми бързо премина, щом стигнахме шосето и Андрю включи фаровете. Попита ни дали сме добре и първото, което излезе от устата ми, бе:

— С вас ли беше леля ми Лорън?

Той се намръщи и очите ни се срещнаха в огледалото за обратно виждане.

— Лорън Фелоус. Тя работи за...

— Познавам леля ти, Клоуи, но не, тя не беше там.

— Клоуи мисли, че я е видяла — обади се Дерек.

Саймън направи гримаса.

— Моля?

— Аз... видях някого. Приличаше ми на нея, гласът и звучеше като нейния, но в тъмното.

— А ти видя ли я? — обърна се Саймън към Дерек.

— Не — отвърнах аз. — А би трябвало, защото тя мина точно покрай него.

— Видяла си дух — рече Тори. — И си помислила, че е леля ти.

— Сигурно е било магия — заяви Дерек. — Използват такива неща, нали, Андрю?

— Естествено. Омайващи магии и измамни картини. Щом не си успяла да я видиш добре, значи е направено умишлено — който и да е бил, не е искал да видиш образа отблизо.

В това имаше логика, ала все не можех да се отърва от усещането, че наистина я бях видяла. Не леля Лорън, а нейният дух.

Саймън се наведе до ухото ми и тихичко ме заубеждава, че не биха убили леля Лорън, защото е твърде ценна за тях.

— Как е ръката ти? — попита Дерек, когато се смълчах и останах така дълго време, потънала в собствените си тревоги.

— Сама ли отвори шева? — поинтересува се Саймън.

— Не — отвърна Дерек. — Одраска я куршум.

— Куршум ли?

Андрю изви покрай бордюра и натисна спирачките.

— Простреляли са те?

— Не, не. Драскотина, нищо повече.

Андрю се поколеба, но аз го уверих — както и Саймън, — че съм добре, а Дерек потвърди, че куршумът само ми е скъсал блузата и ме е одраскал.

Андрю се върна обратно на шосето.

— Щом спрем, ще почистим раната. Не мога да повярвам, че са... — поклати глава той.

— Хей, обелих си дланта — обади се Тори. — Ожулих я до кръв.

— Трябва да прегледаш и шевовете на Клоуи — каза Дерек. — Преди няколко дни се поряза на парче стъкло. Зашиха я, но трябва да я видиш.

Тори размаха ожулената си ръка.

— Кой иска да я види? Кой? — Тя завъртя очи. — Предполагам, никой.

— Изглежда възпалена — казах. — Трябва да я намажем с йод.

Тя тъжно се усмихна.

— Винаги мога да разчитам на теб, нали? Нека позная кой е изпратил кавалерията да ме спаси.

— Нали каза, че нямаш нужда от спасители? Или забрави? — обади се Саймън.

— Важното е, че се е сетила.

— Нямаше да те оставим там, Виктория — погледна към нея Андрю. — Наричат те Тори, нали?

Тя кимна с глава.

Той ѝ се усмихна.

— Хубаво е, че сте заедно със Саймън.

— О, не — отвърна Саймън. — Ние не сме заедно.

Тори потвърди и то със същата страст.

— Не, имам предвид... — В огледалото Андрю местеше погледа си от Тори към Саймън и обратно. — Аз, въъ, исках да кажа и четиримата. Радвам се да ви видя заедно. Двамата с Кит бяхме единодушни в едно — че групата не бива да държи субектите разделени.

— Значи и вие сте работили за тях? — попитах аз. — За групата „Едисън“?

Саймън кимна с глава.

— Измъкнал се е малко преди татко. — Той хвърли поглед към Андрю. — Ето как са разбрали къде могат да те открият, нали? Когато избягахме, те са очаквали, че ще дойдем тук и са те задържали, за да те използват като стръв.

— Такъв поне е бил планът им. Във всеки случай им е послужило като добро извинение да ме отвлекат. От години чакат повод.

— Защо? — попита Тори.

— По-късно ще ви разкажа. Най-напред нека намерим нещо за хапване, а междуременно вие ще ми обясните какво ви се е случило.

Единственото отворено заведение, откъдето можехме да си купим храна, беше закусвалня в съседния град. Аз не бях гладна, но Саймън настояваше да ми вземе млечен шейк и докато той разказваше на Андрю какво ни се бе случило, аз си отпивах от напитката. Той му описа Лайл Хаус, каза му за бягството ни, за споразумението, за експеримента, за смъртта на Лиз, Брейди и Амбър.

— Рейчъл е още там — каза накрая Саймън. — И лелята на Клоуи, която сега явно е тяхна заложница, каквато беше и ти.

— Освен ако не е... — започна Тори.

Саймън я погледна и тя млъкна.

— Тя е добре. Но трябва да я измъкнем, както и баща ни. Лелята на Клоуи не мисли, че те са го задържали, но той сигурно е при тях.

— Ще се наложи да се съглася — каза Андрю. — Според собствените ми разследвания това е единственото обяснение.

Дерек му хвърли остър поглед.

— Търсил ли си го?

— Търсих всички ви.

Карахме близо час и минахме само през един голям град. Все повече се отдалечавахме от Ню Йорк. Най-после Андрю свърна в една частна алея, по-дълга и по-криволичеща от алеята пред дома му.

— Къде се намираме? В тайна квартира за хора със свръхестествени способности? — Саймън ме сръга с лакът. — Сякаш сме в някой филм.

— Навремето къщата наистина е служила за това. Приютявала е бегълци от Кабалите — обясни Андрю.

— Кабалите ли? — попита Тори.

— Това е друга история. Но мястото служи повече като общежитие за гости на нашата група. Къщата е била собственост на един от първите ни членове — наследствено имение, което той е завещал за каузата ни.

— Каква кауза? — попита Тори.

— Наблюдение и окончателно разпускане на групата „Едисън“.

Щом автомобилът заподскача по неравностите на калната алея, той намали скоростта.

— Поне такава беше идеята ни. Започнахме като групичка бивши служители на „Едисън“ — дезертъори като мен, загрижени и отговорни за действията си. Не само за проекта „Генезис 2“, който безспорно е сред приоритетите ни, но действията на групата „Едисън“ се простират далеч отвъд границите на този проект. Накрая към нас се присъединиха и други, които съсредоточаваха вниманието си не само върху дейността на групата „Едисън“, а и върху работата на Кабалите и на останалите организации на хора със свръхестествени заложби. Но групата „Едисън“ си остана наша първа грижа — ние наблюдавахме дейността ѝ и, от време на време, я саботирахме.

— Саботирахте ли я? — ококори се Саймън. — Страхотно.

— Съвсем мъничко. Една от основните целите беше да я контролираме, за огромна погнуса на някои от нашите членове, в чието число съм и аз.

— И татко ли беше замесен? — попита Саймън.

Андрю поклати глава.

— Предполагам, знаеш, че баща ви и аз...

— Се скарахте.

— Да. Заради тази група. Баща ви винаги се е държал настрана от нея. За него тя бе твърде политически натоварена. С желание ни помагаше, но иначе не вземаше участие в дейността ѝ. Според него тя би предизвикала ненужно внимание към вас двамата. Но някои от членовете ни оказаха натиск върху мен, за да го вкарам в групата. Като баща на два субекта от най-амбициозния — и потенциално най-опасния — проект на групата „Едисън“, той щеше да изиграе важна роля в привличането на влиятелни членове от общността на надарените със свръхестествени способности. Вбеси се. Бе посветил целия си живот на това да не огласява нищо около вас, а аз исках от него точно обратното. Признавам, че подкрепях идеята. Но подцених опасността, която представлява за вас групата „Едисън“. Осъзнавам го едва сега.

Той направи още един завой и намали скоростта, защото коловозът в тази част на пътя бе по-дълбок.

— След като с баща ви изчезнахте, а до ушите ни достигнаха слухове, че вие, момчета, сте в ръцете на групата „Едисън“, някои от членовете повдигнаха въпроса за по-активно участие от наша страна. Бяхме убедени, че вие — както и останалите субекти — сте в опасност. Онези от нас, които имаха по-голямо влияние, настояваха пред групата да не ви нараняват.

— Е, сгрешили са — обади се Тори.

— Така е и вашата история ще ни даде доказателствата, от които се нуждаем, за да действаме.

Отново завихме и пред нас се появи къщата. За миг онемяхме и се вторачихме в нея. Тя бе като излязла от страниците на готически роман — огромна, хаотично построена сграда във викториански стил, на три етажа, заобиколена от гора. Нямаше да се изненадам, ако вътре, забулени в мрака, живеят фантасмагорични страховити същества.

— Страхотно! — възкликна Саймън. — Тъкмо място за хора със свръхестествени сили.

Андрю се усмихна под мустак.

— През следващите няколко дни ще живеете тук. Можете да влезете и да си починете, докато ние начертаем план за действие — погледна към нас, докато паркираше. — Но не се настанявайте твърде удобно. Смятам да помоля групата ни да нахлуем в седалището на „Едисън“, а ние от дълго време не сме били там. Ще се нуждаем от помощта ви.

Легнах в леглото и заспах. Не бях сигурна, че ще мога да заспя след преживяното през изминалата нощ — тревогата за живота на леля Лорън, притеснението от гората наоколо, пълна с трупове на животни, които само чакаха да бъдат вдигнати от мъртвите. За първи път от седмици бяхме извън опасност, а на изтощения ми до краен предел мозък и премалялото ми тяло им беше нужно съвсем малко, за да изключат напълно и да ме благословят с дълбок и упоителен сън.

Бях убедена, че това не е краят. Съвсем не. Дори първата му стъпка — да убеди групата да се върне назад — нямаше да е толкова лесна, колкото си мислеше Андрю. А дори всичко да свърши, то пак няма да е свършило истински. Не и за мен.

Бях се променила. Не само заради генетичната модификация, но и аз самата бях различна. Дори само мисъл да се върна у дома при татко в нашия апартамент, в училище при приятелите си, ми причиняваше болка. С онзи живот бе свършено.

Може би някой ден щях да се върна към него, но това щеше да е като да смениш един актьор с друг, който изобщо не прилича, нито звучи като предишния, нито поведението му напомня с нещо за неговото. Нямаше да съм същата личност. Дори не бях убедена, че ще съумея да изиграя добре ролята.

Досегашният ми живот сякаш бе сън — в по-голямата си част приятно съновидение, в което не се случва нищо особено. Сега се бях събудила и, за добро или лошо, бях осъзнала коя съм в действителност. Не можех просто да затворя очи и да се върна обратно в предишния блажен сън.

Настоящият миг — това истинският ми живот.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тъй като пропуснах да го направя в последната си книга, сега трябва да благодаря на един куп хора. Първо, на Сара Хелър, мой агент и кръстница вълшебница на поредицата, която взе присърце желанието ми да пиша книги за тийнейджъри и го превърна в реалност. На Роузмари Броснън от издателство „Харпър Колинс“, с която за пръв път работихме заедно докато пишех Призоваването.

Работата с нов редактор обикновено изисква период на адаптиране, но тя направи така, че нещата да тръгнат гладко още от самото начало. Огромни благодарности и на Мария Гомез от „Харпър Колинс“, задето запозна Роузмари с моите романи. Благодаря също на редакторите Ан Колинс от „Рандъм Хаус“ в Канада и Антония Ходжсън от „Литъл Браун“ във Великобритания, които са до мен от самото начало и винаги ме насърчават, когато искам да опитам нещо ново. Благодарност и на Кристин Кокрън от „Дабълдей Канада“ за подкрепата и трудолюбието и.

Колкото до настоящата книга, тя вече бе представена на отбрана група читатели, което е нещо съвсем ново за мен. Благодаря на Шарън Б., Тери Гийзбрект, Стефани Скрантън-Дръм, Мат Сийвърс и Никол Том, които прочетоха пилотното копие на романа и ми помогнаха да открия някои неточности, които ни бяха убегнали от поглед (оказа се, че акулата в „Синята бездна“ е от вида мако, а не голяма бяла акула. Опа!).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.